

ക്രാൻസ് കാളുട്ടി

50

നവം. 2010-ജനു. 2011

വർഗ്ഗബോധം.... വൈലോപ്പിള്ളികവിതയിൽ
വൈലോപ്പിള്ളികവിത: ആധുനികതയുടെ ലോകബോധം
മലയാളമോലം
ചതുർബാമണദളിലുടെ
കവിതചൊല്ലാനറിയാമോ?

സ്റ്റേറ്റ്.കെ. വസന്തൻ

പി. നാരായണകുറുപ്പ്

സ്റ്റേറ്റ്.വേണുഗോപാലപുണ്ണികൻ

ഉമ.ആർ.രാജ

എം.എം.സചീറ്റൻ

REGISTERED WITH THE REGISTRAR OF NEWS PAPERS FOR INDIA
UNDER NO. 70774/98

കാര്യസ്ഥിതി

(എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖ്യപത്രം)

പുസ്തകം 13

ലകം 2

വില 15 രൂപ

ചീഫ് ഫോറിറ്റർ	ഡോ.എം.ആർ. രാജവവാരിയർ
ബാന്ധിൽ ഫോറിറ്റർ	പ്രൊഫ. കെ. റോഹാദകൃഷ്ണൻ
എക്സിക്യൂട്ടീവ് ഫോറിറ്റർ (ബാണി)	എം.എം.സചീറൻ
ഫോറിറ്റ്സ്ഹാൾ	കെ.പി.രാമകൃഷ്ണൻ
	കെ.പി.ശങ്കരൻ
	കെ.പി.മോഹനൻ
ബുക്ക് ഡിജിറ്റൽ	ലാളി പ്രശാന്ത്
കവർ ടെസ്റ്റിൽ	പ്രസാദ്

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്

(രജി.440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ക്രിസ്തീയ മാനവി

സ്വത്തോന്നിക

ഒറ്റപ്പതി - 15.00
വാർഷിക വരിസംഖ്യ - 60.00
(വിദേശത്ത് - 15 ഡോളർ)

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക (ടണ്ണ്)
(ഒജി.440/92)
കോട്ടയ്‌ക്കൽ - 676 503

ഉള്ളടക്കം

കത്ത് / കൈപ്പറ്റി =

മുൻകുറി =

ലേവനം

വർദ്ധഭോധം

വെവലോപ്പിള്ളികവിതയിൽ = എസ്.കെ. വസന്തൻ

വെവലോപ്പിള്ളികവിത:

ആധുനികതയുടെ ലോകഭോധം = പി.നാരായണകുറുപ്പ്

മലയാളമോലം

= ഡോ. വേണുഗോപാലപുണികൾ

ചതുർബാമങ്ങളിലുടെ

= ഉമ ആർ. രാജ

മൗലിത്യിൽ വാക്കുമാണിക്കുമായി

ചുടിയവൻ = പദ്മദാസ്

ബാലസാഹിത്യം

കവിതചൊല്ലാനറിയാമോ? = എം.എം. സചീറേൻ

കവിത

അക്ഷരത്തേജസ്സ് = ലോപ

ഡഗവാനും ഭക്തനും = വി. മധു

മഹാപ്രസ്ഥാനം = വി. ശൈത

പഴയ ചില യാത്രകൾ = കെ.ലാൽ

വായനമുറി = കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ

കത്തുകൾ

പ്രിയപ്പെട്ട പത്രാധിപര്ക്ക്
കവനക്കമും മെയ്-ജൂലായ് 2010

പ്രസ്തുത കവനക്കമും യിൽ ശ്രീ നെടുവേലിൽ നിലകളാം
മാരാർ എഴുതിയ ഒരു കുറിപ്പു കണ്ണു. അതിൽ ഭർത്തുഹരിയുടെ

ഉരസിനിപതിതാനാം സ്രസ്ക ധമില്ല കാനാം

മുകുളിതനയനാനാം കിഞ്ചി ദൃഥിലി താനാം

ഉപരിസുരത വേദസിന്ന ഗണ്യ സമലീനാ

മയരമയു വയുനാം ഭാഗ്യവന്ന: പിബന്തി

എന്ന ഫ്രോകവും ഈ ഫ്രോകത്തിൻ്റെ ഒരു ഭാഷാന്തരവും അദ്ദേഹം
ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഭാഷാന്തരം ചെയ്തത് തുകഴിപ്പുറം നമ്പു
തിൽ എന്നാണ് അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. ഈത് തെറ്റാണ്. ശ്രീ കൈത
യ്ക്കൽ ജാതവേദനാണ് ഈ ഭാഷാന്തരം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ശ്രീജാത
വേദന്ദ്രിതായി ഇംഗ്ലീഷ് പുറത്തുവന്ന ഭർത്തുഹരി ശതകത്രയം എന്ന
പുസ്തകത്തിൽ 450 പേജിൽ ഈ ഫ്രോകത്തിൻ്റെ തർജ്ജമ കാണുന്നു
(വള്ളിപ്പുള്ളി വ്യത്യാസമില്ലാതെ)

ഉടല്ഫകാടമർന്നും മാറിലാക്കുന്നതല്ലുർന്നും

കടമിഴിയടവാർന്നും സ്വല്പമെന്നാൽ വിടർന്നും

ഉടനുപരിതാലസ്യാദ്വഗണ്യാഖിതാംഗിയ്-

കുടയചൊടിയിരിതേന്തൻ ഭാഗ്യവാൺമാർ കുടിപ്പു.

മാറിലാ കുന്തലാർന്നും എന്നാണ് കവനക്കമും യിൽ കാണുന്നത്.
കുന്തലുർന്നും എന്നുതനെന്നയാണ് കുടുതൽ ഭംഗി.

സ്നേഹപുർവ്വം

കൊങ്ങോർപ്പുള്ളി ശക്രന്നാരായണൻ നമ്പുതിരി,

കൈപ്പറ്റി

പുർണ്ണ പണ്ണിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

നാടൻവു പഠനങ്ങൾ - ഡോ. എം. വി. വിഷ്ണു നമ്പുതിരി. വില: 110.00
കാട്ടാരും അവരുടെ കളമൊഴികളും. എ. ആർ. നാരായണൻ നായർ. 150.00
മഹാഭാരതം സംഗ്രഹം - കെ. കെ. പൊന്നേലത്ത്. 85.00
കാലവും കാലാപാനിയും കടന്ന - സി. കെ. വിജയൻ മടപ്പുള്ളി. 90.00
സർഗ്ഗ തുറക്കാനുള്ള താങ്കോൽ - സുഖേബൻ. 60.00

മുൻകാഴി

നോക്കിയെഴുതുന്ന കുട്ടികൾ

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ

ശ്രീ. ശശി തരുർ, മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ രണ്ടു വരി കവിതയും എന്ന് നമ്മുടെ പത്രങ്ങളും ചാനലുകളും അതുകൊണ്ടാദങ്ങളാടെ ആഭ്യർഥിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി മുഖ്യമായി അന്നദേഹം കേന്ദ്രത്തിൽ മന്ത്രിയായിരുന്നു എന്നുതോന്നുന്നു. കേന്ദ്രത്തിലെ ഒരു മന്ത്രി വള്ളത്തോൾക്കവിത ഉദ്ദീഷ്ടക്കുന്നതിലെ വിസ്മയം ചില്ലറയല്ലപ്പോ. കേരളത്തിലെ മന്ത്രിമാർ കവിതയെഴുതിയാലോ കവിയരങ്ങുകളിൽ പാടിയാലോ അതൊരു വാർത്തയല്ല, ഈന്ന്. കേരളത്തിലിന്ന് കവിതയെഴുതാൻ കഴിയാത്തവർ എത്ര പേരുണ്ട്?

ശശി തരുർ കവിതയും രിച്ചുതാണലോ പ്രകരണം. അദ്ദേഹം ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിലെ കെടുതികളിൽ വന്നുപെട്ടത് അടുത്ത കാലത്ത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, തനിക്ക് രാഷ്ട്രീയത്തിൽ പരിചയക്കുവുണ്ട് എന്ന് അദ്ദേഹം ഏറ്റുപറയുകയും ചെയ്തു. (അങ്ങനെ ഒരു മംഗളത്തം നമ്മുടെ ഒരു ഗാധിയും പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടില്ല!) വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കുമ്പോൾത്തനെ തന്റെ സർഗ്ഗശേഷി തെളിയിച്ച് വ്യക്തിയാണദേഹം. പിന്നീട്, ലോകക്കമ്പോള്ളൽത്തിൽ നിരണ്ടത്തുടമ്പള്ള എഴുത്തരകാരനാവുകയും ചെയ്തു. കേരളത്തിലല്ല, അമുഖം മലയാളത്തിലല്ല താൻ ജീവിച്ചുപോന്നത് എന്നിരിക്കല്ലോ, വള്ളത്തോൾക്കവിത ധമാസനർഥം ഉദ്ദീഷ്ടകാനാവശ്യമായ കാവ്യപരിചയം നേടിയിട്ടുണ്ട് എന്നത് കേരളത്തോട്, മലയാള ഭാഷയോട്, നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തോട്, കേരള സംസ്കാരത്തോട് ഒക്കെത്തനെ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള പൊകിൾക്കാടിബന്ധം വിളിച്ചു പറയുന്നു. നാഭേ അദ്ദേഹം മലയാളത്തിൽ കവിതയെഴുതിരാലും അദ്ദേഹപ്പോന്നുമില്ല.

കവിത ഒരു സംസ്കാരമാണ്. ചെറുപ്പത്തിൽത്തനെ നല്കുവികളുമായി പരിചയപ്പെടുന്നത് - വായിക്കുന്നതും ഉരുവിട്ടു പറിക്കുന്നതും എല്ലാം തന്നെ വ്യക്തികളുടെ സഭാവരുപവത്കരണത്തിൽ നിർണ്ണായകമായ സാധിനം ചെലുത്തും. വ്യക്തിത്വ പിക്ക സന്നം എന്നത് ഒഴി ടി വൈദഗ്ധ്യം സമ്പാദനം എന്ന കളിയിലേയ്ക്ക് ഒരുക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് കവിതകളാക്കേ വെട്ടികളെയാം. പ്രവസാധത്തിലോ രാഷ്ട്രീയത്തിലോ ഉന്നതങ്ങൾ ലക്ഷ്യം വെച്ച് സ്വയം പാകപ്പെടുത്തിയെടുക്കുന്നവർക്കും കവിത ഒരു അനാവശ്യ വസ്തുവാണ് - ചിലപ്പോൾ തൊപ്പിയിലെ തുവലാവാമെക്കിലും.

ഒഹാസ്കുളിൽ പറിക്കുന്ന കാലത്ത് തന്റെ അദ്ദുപാപിക, മക്കബിത്തിലെ ഏതാനും വരികൾ ഓർത്തു ചൊല്ലാനാവശ്യപ്പെട്ട കാര്യം പരാമർശിച്ചു കൊണ്ട്, “രാഷ്ട്രീയ ജീവിതത്തിലേക്കുള്ള ഏറ്റവും ശുഭാദർക്കമായ ഒരു സമാരംഭമായി തനിക്കെതിനെ കാണാനാവില്ല” എന്ന് അമേരിക്കയിലെ മുൻ പ്രസിഡന്റ് ബിൽ ഫോറ്റിൻ പറ

என்றிடுள்ளது. (“This was; Stephen Greenblatt, The New York Review of Books - Clinton remarked wryly, not the most auspicious beginning for a life in politics - April 12, 2007). பகேசு, அன்னத்தை ஹெஸ்குஸ் விதியால்தமி பிரத்காலத்தை அமேரிக்கையிலே பிஸி யாண்டாயில் வழங்கின்றித்து அது அய்யா பிக்கும் மக்கவைத்தும் செக்ஸ்பியரும் வஹிசு பக் என்ற விவேசிசுவியளமெ கூட ஶ்ரீராம ஸ்ரீராமரேஷ் வேவநத்திலே துடர்ந்துதூத் பில டார் ஜெரி கூடி ரோக்கேள்ளத்துள்ளது. கூர்ண்றே ஹா அல்பாயம் கேட்க போல் பிஸி யா ஸாபித்து நிறுப்பக்காய ஶ்ரீராம ஸ்ரீராமரே சோநிசு.

“மிருஞ் பிஸி யாள்கள், ராஷ்ட்ரீயவும் யார்மிகவுமாறி திக்கும் வினாஶகரம் என்ற தனிகரியாமாயிருந்தும் அதைத் தாங்கார்ய ஜெரி செதுவான் ஸபையும் நிர்வாகமாகவுடைய, அதிமாறும் எழுஶ்ரூகாங்கஷயூத்து எனு வாக்தியைகூரிச்சுத்து மஹத்தாய நாடகமான் மக்கவைத்த என்ற தாக்கிக்கூட தொங்குநிலே?” (“Mr. President, don't you think that Macbeth is a great play about an immensely ambitious man who feels compelled to do things that he knows are politically and morally disastrous?”) ஏது நிலைசங் ஶ்ரீராமஸ்ரீராமன் நோக்கினின் ஶேஷம் கூர்ண்றே பிள்ளை: “தன்றே அஸ்வீமிமாய எழுஶ்ரூகாங்கஷய்க் க்கு யார்மிகமாயி அபராப்தமய உடேஶ்ரூமுஷாயிருந ஏறு வாக்தியைகூரிச்சுத்து மஹத்தாய நாடகமான் மக்கவைத்த என்னாள்ளிக்கூட தொங்குந்த”. (“I think Macbeth is a great play about someone whose immense ambition has an ethically inadequate object.”)

மக்கவைத்தின்றே ஹாஷ்யமதைக்குத்து கூர்ண்றே படுவதும் ஸங்கலோபிதவுமாய ஹா மருபடி ஶ்ரீராம ஸ்ரீராமரே கணு மன்ற ஜிப்பிசு. ஸமனில வீட்டைக்கிட்டியபோல், (“... When I recovered my equilibrium”... என்ற ஶ்ரீராமஸ்ரீராமனுமே சோநிசு: “தாக்கி போல்சும் காக்கு நூடோ மக்கவைத்திலே வரி கஶி?”. “திக்கும்...” பிஸி யாள்கள் புதிப்பிசு. சுருபும் நினவரை அனுபவிப்புக்கான், மக்கவைத்தின்றே உருவரங்கிருமாய ஏராமத்தும் திக்கின்ற ராவுவதோட சொல்லுக்கும் செய்து. “If it were done” when its done...” என்ற தூக்கன்று அது வரிக்கஶி, ஏறு பகேசு, மக்கவைத்திலே ஏற்றவும் உருப்பாடம் பிடிசு அத்துமதவுமான். நிஷ்ப்ரயாஸம், யாதைாரு முநொருக்கணைஜுமிலோதை, திக்கும் ஸாலாவிகமாயி, மக்கவைத்தின்றே அதுமொன்றுமியாய அது வரி கஶி, வரிச்சனாக்கு ஶேஷவும், ஓர்முதியின்கின் உலுரிக்கான் ஸாயிசு ஒருநாட், கூர்ண்றே என விதியால்தமியை அமேரிக்கன் பிஸி யாள்கள் என்ற கருத்தானாய ராஷ்ட்ரீய நேதாவாக்கி ரூபபேப் பூத்தியதின்றே சேக்ஸ்பியர்கும், மக்கவைத்தின்றே சேக்ஸ்பியர் அவர்த்திப்பிசு அயிகாராவாக்கின்றே திழுத்தக்குந கமயும் என்று ஸஂலேபன செய்து என்ற விஶദீகரிக்குந்துபென் ஸெக்ரெடரி தழுவ ராக்கிகொடுத்த குரிப்பு நோக்கி ஸஂஸாரிக்குக்கையாயிருந்தில்ல கூர்ண்றே என காருமகூடி ஓர்க்குந்த அப்பெசுக்கத்துமாவில்ல.

கூர்ண்றே மக்கவைத்த ஹருவிட்டு பரிசு கூர்ண்றே ஸஹபாரிக ஹூக்கை அமேரிக்கன் பிஸி யாண்டுமாராயோ என்று சோநிக்கால்.

പ്രേശര്യാകാംക്ഷയുടെ താപനില എല്ലാ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ രക്തത്തിലും ഒരേപോലെ എന്നു കരുതുന്ന മണസ്സിലും മറിച്ചു തോന്നാനിടയില്ല.

അമുക്ക് നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ സംവിധാനത്തിൽനിന്ന് കാളി അസന്നേയും ഏഴുത്തച്ചേനയും വളരെതാഴിനേയും ഒക്കെ പാടേ പറിച്ചു നീക്കുക; ഇല്ല ഭൂതകാലം പറിപ്പിച്ച് നമ്മുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ഭാവി തുല്യകരുത്; നാടൻ നാളുള്ളും. ഇങ്ങനെ ചിന്തിക്കുന്ന തിൽ നമുക്ക് ആശസ്ത്രികൾ വകയുണ്ട്. മാനവിക വിഷയങ്ങൾ പിരിക്കിലേയ്ക്ക് മാറ്റി വെയ്ക്കുക എന്നത് ഇന്ന് ഒരാഗ്രാള പ്രതിഭാ സമാം എന്നാണലോ പൊതുധാരണ. വാർഷിക ബജറ്റിൽ 57%; ഗതാഗതത്തിന് 6%; വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് 4% എന്നാണിപ്പോൾ അമേരിക്കൻ നിലവാരം എന്നു പറയുന്നു. ഗതാഗതത്തിനുള്ള പരിഗണനപോലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിനാവശ്യമില്ല എന്നർത്ഥം. അമേരിക്കയിൽ, നെവാഡ യുനിവേഴ്സിറ്റിയിൽ ഇന്ത്യിടെ വിദേശ ഭാഷാ വിഭാഗം അടച്ചു പുട്ടി എന്നറിയുന്നു. പണമില്ല പോലും.

സ്വയം പരിക്കാതെ അടുത്ത കൂട്ടിയുടെ സ്കോറിൽ നോക്കി ദേശുതാൻ ശ്രമിക്കുന്ന കൂട്ടികളാണ് നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ വിചക്ഷണാശിനി. സമീപകാലത്ത് വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്ത് നടപ്പിൽ വരുത്തിയ, ഏറെ കൊണ്ടാടപ്പെട്ടുപോന്ന പരിഷ്കരണ പര്പാടികൾ ഉദ്ദേശിച്ച ഫലം ഉണ്ടാക്കിയില്ല എന്ന് തിരിച്ചറിയുകയും പാട്ടു പബ്ലിക് അപ്പാടെ പൊളിച്ചുശൃംഖലാം എന്നു വാദിക്കുകയും ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട് അമേരിക്കയിലെ വിദ്യാഭ്യാസ ചിന്തകൾമാർ എന്ന അവർ ശ്രദ്ധിക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കാം. ‘വിദ്യാഭ്യാസം ഉപഭോഗാധിഷ്ഠിത വ്യാപാരമുല്യങ്ങൾക്ക് നേരിട്ടുനേന്ന വഴിയുന്നതാവരുത് എന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കുന്നു. കോടിക്കണക്കിന് ബില്യൺ ഡോളർ വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിലെ പരിഷ്കരണ സംരംഭങ്ങൾക്ക് ചെലവഴിക്കപ്പെട്ടുപോൾ, അത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പിരികിലെ ധനദാന്തരസ്ഥി ശേറ്റ് ഫൗണ്ടേഷനും അതുപോലുള്ള മറ്റ് ആഗ്രഹാള വ്യവസായ ടോമൻമാരും പരോപകാരരേകമതികളായ ചില ധനസ്ഥായ കേന്ദ്രങ്ങളുമാണ് എന്നു കൂടി ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. രാജ്യത്താക്കമാനം സ്വീകാര്യമായ ഒരു പാട്ടു പദ്ധതി (“core curricular”) രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്ന് അവർ ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അത് പരിപൂർണ്ണമായും പ്രാവർത്തികമാവുകയില്ലെങ്കിൽ, ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിയും ചരിത്രം, ഭൂമിശാസ്ത്രം, സാഹിത്യം, കലകൾ, ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങൾ, സാമൂഹ്യ പാഠങ്ങൾ, വിദേശഭാഷകൾ, ആരോഗ്യപാഠങ്ങൾ, കായിക ശിക്ഷ തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളിൽ നിർബന്ധമായും അറിവുനേടിയിരിക്കണം എന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തേണ്ടത് ഓരോ സ്കോളും സ്വന്തം ഉത്തരവാദിത്തമായി എറെടുത്തേ തീരു എന്നും അവർ തിരിച്ചറിയുന്നു. (“If it is impossible to reach consensus about a national curriculum, then every state should make sure that every child receives an education that includes history, geography, literature, the arts the sciences, civics, foreign languages, health and physical education. These subjects should not be discretionary or left to chance’. - Diane Ravitch. “The Death and Life of the Great American School System: How

വർഗ്ഗബോധം വൈലോപ്പിള്ളികവിതയിൽ ഡോ.എസ്.കെ .വസന്തൻ

(2010 ഒക്ടോബർ 13ന് മലബാർ കുറിസ്ത്യൻകൊള്ജിൽവച്ചു കോഴിക്കോട് സാഹിത്യസമിതിയുടെയും ആകാശവാണിയുടെയും സംയുക്താഭിമുഖ്യത്തിൽ നടന്ന, വൈലോപ്പിള്ളിസിംപോസിയത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ച ഉപന്യാസം)

മനുഷ്യൻ അപ്പും കൊണ്ടു മാത്രമല്ല ജീവിക്കുന്നത് എന്നത് ഒരു പഴയചോല്ലാണ്. അപ്പത്തിന് പണ്ഠമില്ലാത്തവരെ സാംബസി ചീടത്തേംജമാണ് ആ പഴമൊഴി സത്യമാക്കുന്നത് എന്ന കാര്യം പലപ്പോഴും വേണ്ടതു ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാറില്ല. ജീവിതത്തിന് അപ്പും കുടിയേതീരു എന്ന അർത്ഥവും ആ പഴമൊഴിയിൽ ഉണ്ട് എന്ന കാര്യം മറക്കണം. അപ്പും ഉള്ളവർ, ഇല്ലാത്തവർ, എന്നൊരു വിഭാഗം എളുപ്പം നടത്താം. പക്ഷേ ആ വിഭാഗം പുർണ്ണമാവില്ല. കുറച്ച് അപ്പും കൈവശം ഉണ്ടായിരിക്കുകയും, ആ അഞ്ചലപ്പും കൊണ്ട് അയ്യായിരം പേരെ എങ്ങനെ ഉള്ളടാമെന്ന് അറിയാതെ ഉശരുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പാടുപേര് ഇവർക്കിടയിലുണ്ട്. ഉത്തരത്തിൽ ഇരിക്കുന്നത് എടുക്കുകയും വേണം കക്ഷത്തിലിരിക്കുന്നത് വീഴുകയും അരുത് എന്നൊരു സ്ഥിതിവിശ്രദ്ധിലാണ് അവർ. വർഗ്ഗസമരത്തെ ഒരുവും ലളിതവും ആയ സമവാക്യങ്ങൾക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിൽ

“Testing and Choice Are Undermining Education”. - Quoted by C. D. Hirsch Jr. - “How To Save the Schools” - New York Review of Books - May 12, 2010).

കാളിഭാസനേയും എഴുത്തച്ചനേയും വള്ളത്തോളിനേയും ഒക്കെ പറിപ്പിക്കുമ്പോൾ നാം വണ്ണി പീറിക്കോട്ടോടിക്കുകയാവും എന്നാണ് നമുക്കിപ്പോഴും ദയം. നൃറാണ്ടുകളുടെ പഴക്കമുണ്ടാക്കാം കാളിഭാസനും ഷേകസ്പിയർക്കും ഒക്കെ. ഭാഷാ പഠനംതന്നെ അനാവശ്യമാണ്. സാഹിത്യം മാത്രമല്ല, നമുക്ക് അക്ഷരമാലപോലും ആവശ്യമില്ല. നമ്മുടെ കുട്ടികൾ, ഇന്നി, “ഇ-ഭാഷ”യിൽ വൈദഗ്ധ്യം നേടിയാൽ മതി. അങ്ങനെ, വെബ് റെസറ്റീൺസിന് ഉദിച്ചിപ്പിച്ചേരിത് സൗക്രാന്തിക തയ്യാറാക്കിയ കുറിപ്പു നോക്കി ഏതെങ്കിലും രാഷ്ട്രീയ നേതാവ് കവിതയുഖരിക്കുമ്പോൾ വിസ്മയത്തോടെ ഒക്കെ കുപ്പിനിൽക്കുകയും ‘ജയ ജയ രാവണാ!’ പാടുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു തലമുറയെ വാർത്തയുടുക്കുകയും ചെയ്യുക.

പട്ടക്കുടവട്ടത്തിന്പുറം കാണാത്ത വാമനത്രമാണല്ലോ നമ്മുടെ കോടിയടയാളം!

കുന്നത് ഇട കൂട്ടരുടെ സാന്നിദ്ധ്യമാണ്. രണ്ടു വണ്ണിയിൽ കാലു പെച്ചുകൊണ്ടുള്ളയാത്ര ഒരു കലാപ്രകടനം എന്ന നിലയിൽ അവ തരിപ്പിക്കുന്നതിൽ അവർ വൈദഗ്ധ്യം നേടിക്കഴിഞ്ഞതിരിക്കുന്നു. ഇതുശരിയല്ല, ധർമ്മമല്ല എന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ചിലർ, പഴയധർമ്മ ബോധം പാവനമായ എന്നോ ആൺ എന്ന ചിന്ത വലിച്ചുറിയു വാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഹതഭാഗ്യർ, കടുത്ത മാനസികസംഘർഷം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടാണ് ദിനരാത്രെങ്ങൾ പിനിടുക. ആ കൂട്ടരുടെ വാക്കും നാക്കുംതന്നെയാണ് തന്റെ നാക്കും വാക്കും എന്നിണ്ടത് നേംജുകീറി നേരിനെ കാട്ടുകയാണ് പല രചനകളിലും വൈലോ സ്ഥിതി. സത്യംഎന്നത് ഇവിടെ മനുഷ്യനാക്കുന്നു എന്ന് അത്തരം കവിതകളിൽ കൈവെച്ചുകൊണ്ടു നമുക്ക് പറയാം.

മല്ലിൽ മനുഷ്യാദ്ധ്യാനം എന്നത് ഉല്പാദനത്തിന്റെ നിയാമക ശക്തിയായിരുന്ന ദശയിൽ ജനികൂടിയാൻവുവസ്ഥയെ മുൻനിർത്തിയാണ് ചർത്തം വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. സക്രീണ്ണങ്ങളായ യന്ത്രങ്ങൾ ഉല്പാദനരംഗത്തെയ്ക്ക് കടന്നുവരുമ്പോൾ യന്ത്രങ്ങളുടെ ഉടമയും ഉടമയല്ലാത്തവനും തമിലുള്ളബന്ധമായി ചരിത്രവ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ കരു. വളരെ സാമാന്യമായി ജനിത്തം, മുതലാളിത്തം എന്നൊക്കെ ഇവ വിളിക്കപ്പെട്ടു. ഇത്തരം വ്യവസ്ഥിതികളുടെ മേല്പുരകളായ സംസ്കാരത്തലങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരുന്നു വ്യത്യാസം. ഒറ്റ ഉദാഹരണം കൊണ്ട് ഇത് വ്യക്തമാക്കാം. ഭക്തിയുടെ കാര്യം എടുക്കുക. ഫ്രൂഡിൽ കാലഘട്ടത്തിൽ ഭക്തി, ആര്യോഷംമാവുമ്പോൾ പോലും ആത്മാർത്ഥമായിരുന്നു;; മനസ്സിന് ശാന്തിനല്കുന്ന ക്രിയയായിരുന്നു. അത് സദാചാരമ്പോധനയെന്ന നിയന്ത്രിച്ചിരുന്ന ഘടകവും ആയിരുന്നു. മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥിതിയിൽ ഭക്തി പ്രകടനപരമായി. വിപണനസാദ്ധ്യതയുള്ള വിഭവം ആയി. മനസ്സിന് ശാന്തി നല്കുക, സദാചാരമ്പോധനയും നിലനിർത്തുക എന്നിവ അതിന് അനുമായി. വികസിതരാജ്യങ്ങളിൽ, കുമ്പസാരം ഇ-മെയിലിൽ അയച്ചുകൊടുക്കുന്നവരുണ്ടെന്തെ! വിശ്വസിച്ചാൽപോര, വിശ്വസിക്കുന്നു എന്ന് സയം വിശ്വസിക്കുകയും, മറ്റൊളവരെ വിശ്വസിപ്പിക്കുകയും കൂടി വേണം എന്ന അവസ്ഥയിലേക്ക് അതുമാറി. അതേസമയം ഫ്രൂഡിൽ പാരമ്പര്യത്തിലെ സ്വഭാവങ്ങൾ ഭക്തി പുർണ്ണമായും വിട്ടുകളഞ്ഞതുമില്ല. ഏറിയും കുറഞ്ഞും ഇത്തരം മാറ്റങ്ങൾ, സ്വന്നഹബസ്യങ്ങളിൽപ്പോലും, മെൽഞ്ഞടക്കായ സംസ്കാരത്തലത്തിൽ കാണാം. സംസ്കാരത്തിന്റെ ഇത്തരം സംക്രമജ്ഞങ്ങൾ മാത്രമേ, സംസ്കാരചരിത്രത്തിൽ വാസ്തവത്തിൽഉള്ളൂ. തെളിമ കുടുതൽ നോക്കി ഫ്രൂഡി സംസ്കാരം, മുതലാളിത്ത സംസ്കാരം എന്നൊക്കെ പറയുമ്പോഴും വാസ്തവത്തിൽ വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നത് ഇട സംസ്കാര സകല നങ്ങളുടെ തുടർച്ചയെ ആണ്. ഇതനുഭവിക്കുന്ന കവിമനസ്സിന് ചില

തൊക്കെ തള്ളാനും കൊള്ളാനും പറ്റാത്ത അവസ്ഥ അനുഭവിച്ചേ തീരു. അത്തരം അനുഭവങ്ങളാണ് വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതയിലെ വർദ്ധസംഘർഷം.

1985ൽ ആണ് വൈലോപ്പിള്ളി അന്തരിക്കുന്നത്. അന്ന് നമുക്ക് മൊബൈൽ ഫോൺകൾ ഇല്ല. കമ്പ്യൂട്ടറുകൾതന്നെ അപൂർവ്വവസ്തുകളാണ്.. ഇപ്പോഴത്തെപ്പാലെ സാധാരണക്കാർ ദുരന്തയയും കാലന്തയയും കീഴ്പ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല. വിദ്യാഭ്യാസം എന്നാൽ സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസക്ഷേപം എന്നു മാത്രമായിരുന്നില്ല അർത്ഥം. സത്യം പറയുന്നത് ശരിയല്ല എന്ന് പത്രക്കാർ കണക്കാ കമിക്ഷിണ്ടിരുന്നില്ല. അതായത് കഴിഞ്ഞ കാൽനുറ്റാണ്ടിനകം വന്ന കീഴ്മേരു മരിച്ചിൽ വൈലോപ്പിള്ളിക്ക് അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നില്ല. വരാൻപോകുന്ന പ്രകൃതിക്കേഷാഭന്തെ ജനുകൾ മുൻകുട്ടി അറിയും പോലെ കവി മനസ്സ് ഇരു പ്രകാശബ്ദാവസ്ഥയും മുൻകുട്ടി അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവണം. എന്നാലും വിജിഗ്രീഷ്യവായ മൃത്യുവിന് ജീവി തത്തിന്റെ കൊടിപ്പടം താഴ്ത്താനാവില്ല എന്ന്, ഒരു നാട്ടിൻപുറ തനുകാരൻ്റെ ശുഭാപ്തിവിശ്വാസം അദ്ദേഹം പുലർത്തി.

ഈ നാട്ടിൻപുറത്തുകാരൻ്റെ മനസ്സ് പറിച്ചുനേടിയെടുത്ത ചരിത്രബോധത്തിലൂടെ ഉൾക്കൊണ്ട കാവുസംസ്കാരത്തിലൂടെ ആണ് ജീവിതത്തെ വിശകലനം ചെയ്തതും, സംഭവങ്ങളാടു പ്രതി കരിച്ചതും സ്വപ്നം കണ്ടതും. അത്തരം ഒരു മനസ്സിന്റെ വർദ്ധസംഘർഷങ്ങളാണ് വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതയിൽ കാണുക. പ്രകൃതിയോടുള്ള സമീപനത്തിൽ, കുടുംബവന്യങ്ങളിൽ, ജനി കുടിയാൻ ബന്ധങ്ങളിൽ, എല്ലാം ഇരു സംഘർഷത്തിന്റെ മുട്ടകൾ കാണാം- ചിലപ്പോൾ തെളിഞ്ഞ്, ചിലപ്പോൾ ഒളിഞ്ഞ്.

ഇടത്തരക്കാരൻ്റെ ട്രാജഡി എന്ന് എൻ.വി. വിളിച്ച് ‘കുടിയോഴിക്കലി’ലാണ് ഈ വർദ്ധസംഘർഷത്തിന്റെ സ്വരം ഉച്ചത്തിൽ മുഴങ്ങുന്നത്. എന്നാൽ അതിലേക്കു വരുന്നതിനുമുമ്പ്, ‘യുഗപതി വർത്തനം’ എന്ന പില്ക്കലാലു കവിത പരിഗണിക്കുന്നത് നന്നാവും. ഭാര്യയുടെ പിരിഞ്ഞാൾ ദിവസം കൂളിച്ചുതൊഴുത് പാടവരസിലൂടെ വരുന്ന ദാതരിമാരെ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് തുടക്കം. ‘വെള്ള കീറിയതേ ഉള്ളു’. ‘കിഴക്ക് നിലാവിന്റെ മുല്ല വാടീലെ’. അന്തരീക്ഷ തതിൽ പുതു മാനോപ്പിന്റെ മണം; മനസ്സിൽ അതുയർത്തുന്ന ‘സവിഷാദ മധ്യരംസ്മയ്തി’കൾ. എന്തായിരുന്നു ആ സമൂത്തികൾ? ‘നിറവുറ്റ പോയ കാലം’, ‘നന്ദ്യാദരനെറിവു രോരുലോകൾ’; ‘ആശ്രിത സ്ത്രീകൾക്കും, ദേവതമാർക്കും നന്ദചെയ്തു ജീവിക്കുന്ന കാലം’. ആ കാലം കടന്നുപോയി. കവിക്കതിൽ ദുഃഖമുണ്ട്, തീർച്ച. അതു സാഭാവികമാണ് എന്ന അറിവും ഉണ്ട്. ഇന്നലെ പുക്കാഴിതന്ന് കുകലേ ചെവിക്കൊണ്ടാരിന്നു കമ്പനിച്ചുള്ളവിളിക്കുണ്ടായിന്നു.

കലപ്പപോയി; ട്രാക്കർ വന്നു.. അത്തരം മാറ്റങ്ങൾ കവി സീകരിക്കുന്നു. കാരിരുന്നിനും കല്ലിനും മീതെ പാറിനില്ക്കുന്ന പാരുഷത്തിന്റെ സ്വാഭാവികവളർച്ചയുടെ സ്വാഭാവികഫലമാണത്. ഇവിടെ ഇതെല്ലാംകൂടി കവികാണുന്നു:

അർത്ഥത്തിട്ടുമലകാലടിമൺപിളരും-
ട്രാക്കറിലേറിയിരിപ്പു ഭഗവതി
നീറിയൈഡിക്കുമുരുക്കിൻനിർത്യര
യാരയിലുളിയിട്ടുന്നു മോഹിനി
മീനും കൊഞ്ചും കപ്പലിലേറ്റാൻ
താനും തുണചെയ്തു കല്പ്പാണി.

അദ്ദേഹത്തിന് മനസ്സിലാവാത്തത് മറ്റാണാണ്.

‘ഇന്നലെ സന്ധ്യക്കു നാം ഇവഴിപ്പോകെ കണ്ണടു
മുൻനിലയ്ക്കൊഴിഞ്ഞു വനിച്ചുാരക്കുടിക്കാരൻ
ഞ്ഞ താൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കീടെവ കാണായ് കുറം
തൻ നെടുംകരമുഷ്ടി ചുരുട്ടിയുയർത്തുന്നു!
ഞാനതുകാണ്കെ തലചൊറിയും ഭാവത്തോടും
ഭാനമാം ചിരിയോടും നടന്നാനവൻ വീണ്ടും’

അവിടെ ചുരുട്ടിയ മുഷ്ടിയെ ‘കുറം’ എന്നാണ് കവി വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്; മുഷ്ടി ചുരുട്ടിയ അവബന്ധ ‘കുടിക്കാരൻ’ എന്നും. ഇത് രംഗത്തിന് സാക്ഷിയായ സ്ത്രീയുടെ പ്രതികരണം സുചപ്പിക്കുന്നുമില്ല. കുറത അനിവാര്യമാകുമ്പോൾ പോലും അതുമായി പൊരുത്തപ്പെടുവാൻ പറ്റാത്ത കവിയെ ആണ്ണല്ലോ കുടിയൊഴിക്കെ ലില്ലും കാണുന്നത്. കുടിയൊഴിക്കൽ എഴുതി എതാണ്ട് ഒരു ദശാഖ്വാനിപ്പുറമാണ് യുഗപരിവർത്തനത്തിന്റെ രചന. കുടിയൊഴിക്കലിലെ ചുംബിതൻ ചുംബകൾ നേർക്ക് കൈ ചുരുട്ടാൻ യെരുപ്പെട്ടില്ല. അതിന് ആഗ്രഹിച്ചതായിപ്പോലും സുചനയില്ല. ഇവിടെ അതുണ്ടായി.

‘തിരുത്തപ്പെടാം തീക്ഷ്ണവാദങ്ങൾജിവരോടു
പൊരുത്തപ്പെടാം നമുക്കെന്നു താൻ ആശിക്കുന്നു’.

എന്നദ്ദേഹം പറയുന്നു. ഇതിന് കവിയെ പ്രാപ്തനാക്കുന്ന ശക്തി എന്നാണ്.

“ഇരിവുമീരവുനോരുംജവും യുവാക്കൾ തൻ
ഞരസില്ലുടേ പാളും നൃതന ചെതന്നുവും
പാറവെട്ടാനും പുഴയ്ക്കണക്കെട്ടാനും വിദ്യു-
ഖാരയാൽ പൊതുകർമ്മശാലകളുട്ടിടാനും
കുട്ടായ കുംബിഭൂമി യന്ത്രത്തിന് കലപ്പയാൽ
പുട്ടാനും കതിർ കൊയ്തുകുട്ടാനും തരികവേ

ആ മഹാസംരംഭത്തിന് സംഘാന്തതിൽ ചേർന്നു
നാമനുഭവിക്കാം പണക്കില്ലാത്തതാരഭിമാനം
ഇടക്കുവെയ്പ്പുകളല്ലാം പോകില്ലും പുതിയൊരു
നാടു നമ്മുടേതാകാം അസംഖ്യം തോഴന്മാരും”.

ചരിത്രത്തിന്റെ അനിവാര്യഗതിയെ കുറിച്ചുള്ള ബോധത്തിൽ
നിന്നാണ് കവികൾ ഈ മനോഭാവം കിട്ടിയത് എന്നു വിശദിക്കേ
ണ്ടവർക്ക് അതാവാം; ഈ ചിന്ത ‘സഹനാവവത്യു, സഹനാ ഭൂനക്ത്യു
സഹവീര്യം കരവാവശേഷ, തേജസ്വിനാവധീതമസ്ത്യു, മാവിഡിഷം
വശേഷ, ഓം ശാന്തി:ശാന്തി:ശാന്തി:’ എന്ന ഉപനിഷത്തിലെ പ്രാർത്ഥ
നയങ്കൾ പരാവർത്തനം തന്നെ എന്നുകാണുകയും ആവാം.

സമുഹത്തിൽ മാറ്റം അനിവാര്യം. അത് സീക്രിക്കൗഖാൻ
അതുള്ളവാക്കുന്ന വ്യക്തിപരമായ നഷ്ടം സഹിച്ചുപോലും, താൻ
സർപ്പാമ്മനാ സന്നദ്ധൻ, എന്നാൽ മാറ്റത്തിനൊപ്പം ബലപ്രയോഗം
വേണ്ടിവരുമെങ്കിൽ അതനിവാര്യമാണെങ്കിൽക്കൂടി സീക്രിക്കൗഖാൻ
തന്റെ മനസ്സ് അനുവദിക്കുകയില്ല. ഇതിന്റെ ഫലം താൻ തെറ്റില്ലരി
ക്കപ്പെടുകയും, ശിക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നതാണ്. ഈ
അനുഭവാണ് വൈലോപ്പിള്ളിയിലെ വർഗ്ഗസംഘർഷം ഉദ്ദിഷ്ടകുന്ന
മാനുഷിക പ്രശ്നം.

ഈ കുടിയോഴിക്കലിലേക്ക് എരുക്കുരെ ഇന്ത്യൻ സംാത
ന്റ്യത്തോടൊപ്പമാണ് ഇങ്കുതിയും നമുക്കു കിട്ടിയത്. കയ്യുർ,
കരിവള്ളുർ, മൊരാഴ തുക്കങ്ങിയ കർഷകസമരങ്ങൾ, വയലാർ സമരം
ഇവയോക്കെ നടന്നത് നാല്പത്തുകളിലാണ്. വളരെ കലാദിനമൊന്നു
പാണത്തുകൂടാ എങ്കിലും കൃഷിക്കാരൻ്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ പാട്ടബാക്കി
അരങ്ങിലെത്തിച്ചു. 1942ലാണ് വാഴക്കുലെ എഴുതപ്പെട്ടത്. സ്വതന്ത്ര
ഭാരതം നേരിട്ടുന്ന പ്രശ്നങ്ങളിലെണ്ണ്, കൃഷിക്കാരൻ്റെ പ്രശ്നമാണ്
എന്ന ബോധം സമുഹത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്നു. ഗാന്ധിജി വിഭാ
വനം ചെയ്ത-~~ജനകാര്യാലൈറ്റ്, സാമൂഹികലൈറ്റ് തുടങ്ങി~~- രാഷ്ട്ര
മാകട്ട് ശാമഞ്ചലുടെ വളർച്ചയിലും സ്വയം പര്യാപ്തതയിലും
ഉന്നനിയ ഒന്നായിരുന്നു. അമ്മമാരുടെ പാട്ടിനൊപ്പം തേക്കുപാട്ടു
കളും കേടുവളര്ന്ന കവികൾ കൃഷിക്കാരനെപ്പറ്റി കർഷക
തന്താഴിലാളിയെപ്പറ്റി ജനിത്വവ്യവസ്ഥയെപ്പറ്റി ഒക്കെയാണ് പറ
യുവാൻ ഉണ്ടാവുക. വൈലോപ്പിള്ളി കുടിയോഴിക്കലിൽ അവതരി
പ്പിക്കുന്ന ‘തൊഴിലാളി’ക്ക് വ്യവസായശാലകളുമായി ബന്ധമൊന്നു
മില്ല. അയാൾ നാട്ടിന്പുറത്തെ അവിഭഗം കുലിപ്പണിക്കാരനാണ്.
വേലചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ വേലചെയ്യിക്കുക ശീലമായ വ്യക്തിക
ളുടെ തലത്തിൽ നിന്നുവന്ന ആളാണ് കുടിയോഴിക്കലിലെ നായ
കൾ. (സോശ്യലിസ്റ്റുന്നതിന്റെപ്പറ്റിയും അഖ്യാനത്തിന്റെ മഹാത്മ്യത്തെ
പറ്റിയും വാതോരാതെ പറയുമെങ്കിലും പണിയെടുപ്പിക്കുകയാണ്

പണിയെടുക്കുന്നതിനേക്കാൾ മാനൃത എന ചിന്ത സമൂഹത്തിനുണ്ട്. എ.ബി.എ. ബിരുദത്തിന് വലിയ മാനൃതയാണെല്ലാം! കവിയും അതേ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടവൻ. കുടുകുടുംബവ്യവസ്ഥ തകരുകയും പാടവും മിച്ചവാരവും കൊണ്ട് രണ്ടുവും കുട്ടിമുട്ടിക്കാൻ പറ്റാതാ പുകയും ചെയ്ത ഭൗതിക സാഹചര്യത്തിൽ കുടിയെഴിക്കലിലെ ‘ജനി’ പണിയെടുക്കുന്നവനായി. അയാളുടെ പണി പക്ഷെ മെയ്യ് അനങ്ങാത്തതാണ് - അതാണെല്ലാ പെറ്റി ബുർഷയുടെ മാനൃത. (അളന്നുകിട്ടുന്ന പാട നെല്ല് സ്വന്തമാണെന്നു പറയുവാൻ കൈവെള്ളയിൽ തശ്ചില്ലാത്തതിനാൽ താൻ അനർഹനാണെന്നും അതിൽനിന്നും പകരുന്ന ധർമ്മക്ക്ഷേത്രി കുട്ടകുട്ടത്തുവെന്താണെന്നും, പതിനാറുകെട്ടിലും താൻ തടവെച്ച മഹാപാപം വിളഞ്ഞുകയാണെന്നും അയാളുടെ ഉപബോധമനസ്സും മന്ത്രിച്ചിരിക്കാം). അയാൾക്ക് പാടത്തും പറമ്പിലും പണിയെടുക്കുന്ന കുടിക്കിടപ്പുകാരനെ സ്വന്തം ‘സബാവാ’യി കാണുവാനുള്ള മാനസികാവസ്ഥയില്ല. ജീവിക്കാൻവേണ്ടി പണിയെടുക്കുന്ന രണ്ടുപേരിൽ ഒരാൾ, താൻ കുടുതൽ ‘മാനൃ’നാണ് എന തിരാടിത്തബോധമാണ് അയാൾക്കുള്ളത്. സ്വന്തം ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ഓർക്കുന്നേപാൾ അയാളുടെ മനസ്സിൽ വരുന്ന പദങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക: മേള്, മെത്ത, നിദ്ര, അരിമുള്ള്, പുനിലാപ്പുഴ, അപിജിത്തമുള്ള്, ഇന്ദ്രധനുസ്സ്, സത്യസഹര്യഗോപുരം, ദേവകിന്നരയക്ഷസംഗീതകാവ്. മറുഭാഗത്തോ? ഉറക്കക്കൂളിൽ, നാറുര തതി, പാതിരാവ്, തതരുവ്, ചാട്ടവാർ, തല്ല്, തേവടിസ്ത്രി, കുരിരുട്ട്, ഓരിയിടൽ, വിറിയക്കൽ, താൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന പെൺകുളിയായിട്ടാണ് അയാൾക്കണ്ടത്. അവളുടെ ഭംഗി കണ്ട് പ്രകൃതി ഓമനിച്ചുനുള്ളിയ നൃണാക്കുഴിയെ പറ്റി കവി പറയുന്നു. അതേ സമയം തൊഴിലാളിയുടെ ഭാര്യ വേരും കിഴങ്ങും കുത്തിനടക്കുന്നപോർക്കാണ്. താൻ ജീവിക്കുന്ന തലം ഉയർന്നതാണ് എന കാരുത്തിൽ കവിക്ക് സംശയമേ ഇല്ല. അതുകൊണ്ടാണെല്ലാ തന്റെ കാമിനിയെ മോതിരക്കെ പിടിച്ച് ആ സർബ്ബത്തിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തും എന്നയാൾ പറയുന്നത്. (രു കാട്ടുപെൺകുളിനെ മോതിരക്കെ പിടിച്ച് ഉയർത്താം എന്നു പാർദ്ദാനം ചെയ്ത രാജാവിന്റെ കമ പറഞ്ഞത് കാളിദാസനാണ്. അയൽപ്പക്കത്തെ അവവയർ നിന്നയാപ്പെണ്ണിനു പെരുവയർ നല്കുന്ന പാരസ്യരും കുടിയെഴിക്കലിലെ ജനി തുടരുന്നു).

കുലിപ്പണിക്കാരൻ താണവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടവനാണ്. അവനെ സ്വന്നേഹിക്കാം; സ്വീകരിക്കാം. കാലാകാലങ്ങളായി തന്റെ പുർണ്ണികൾ അവന്റെ പുർണ്ണികരോട് ചെയ്ത കടുംകൈകൾക്ക് ഒരു നീതിക്കരണവും ഇല്ല എന്നും കവി സമ്മതിക്കും. അവനെ തന്റെ കുട്ടപ്പിശ്ചായി കാണാനും കവി തയ്യാറാണ്. പക്ഷെ അപ്പോഴും അവൻ

അനുജനായിരിക്കും; ജേപ്പം താൻ (തന്റെ വർഗ്ഗം) തന്നെ. ഈ കവി വെട്ടിത്തുറന്നു പറയുന്നില്ല എങ്കിലും, മറ്റാരു സാഖ്യതയെ പറ്റി ചിന്തിക്കുക കൂടി ചെയ്യുന്നില്ല. എൻ.ജി.എ. മാരും, അഖ്യാപ കരും അംബേദ്കർ പെറ്റിബുർഷാവർഗ്ഗം, വിസ്വവത്തിൽ കർഷകത്താ ശിലാളികളോടും വ്യവസായത്താഴിലാളികളോടും ചേർന്നുനിൽക്കുന്നത് നേതൃത്വം തന്റെ കയ്യിലായിരിക്കണം എന്ന നിഗ്രഹംകഴ്ച്ച തെതാടെയാണ് എന്ന സത്യം കവി അറിഞ്ഞായാലും, അറിയാതെ ആയാലും അംഗീകരിക്കുന്നു. മറ്റാരുമട്ടിൽ ചിന്തിക്കാൻ ഏവലോ പ്രിള്ളികൾ ആവില്ല.

അടിസ്ഥാനവർഗ്ഗത്താടുള്ള സഹതാപജന്മായ സ്നേഹ ത്വിൽ ദേശം കൂടിക്കലെന്നിട്ടുണ്ട് എന്നതാണ് വാസ്തവം. കനി കൊയ്ത്തിൽ ഒറ്റയൊറ്റയിൽ കാണും ആകുളികളെ ആണ് കവി കണ്ണടക്കം സ്നേഹപ്രിച്ചതും. ആ തൊഴിലാളി റഹസ്യമായി പിന്നിൽ നിന്ന് മുംടിച്ചുരുട്ടാൻ വളർന്നു എന്ന സത്യം കവിയുടെ ഉപഭോഗമനസ്സിനെ ദേഹപ്രടീതത്തുന്നുണ്ട്. മുംടിച്ചുരുട്ടാൻ തക്ക ആത്മ ദേഹരും അവൻ നേടി എന്നതിലല്ല കവിയുടെ സന്നോഷം; മറിച്ച താൻ അതുകണ്ണപ്പോൾ, തലചോറിയുന്ന മട്ടിൽ അത് ഒളിക്കുവാൻ അവൻ ശ്രമിച്ചു എന്നതിലാണ്, ‘കൊത്തുവാനുന്നി മിനിയ പള്ളിൻ പത്തിതാഴ്ത്തി’ ആ മുർഖൻ ഇംഗ്ലിഷ്തുപോയതിലെ ചാരിതാർത്ഥ്യം. ‘വിളിക്കുന്നോൾ പോകാൻ തയ്യാറാണ്’ എന്ന് മരണത്തെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുന്നോൾ, പരയുന്ന നടക്കുവേദാനം, ഭീതി തന്നെ ബാധിക്കുന്നില്ല എന്നു നടക്കുകയാണ്. ആ ഭാവം തന്നെയാണ് ഈ സ്നേഹത്തിനു പിന്നിലും. ദയമുള്ളതുകൊണ്ടാണ് തൊഴിലാളിയെ കടന്നലായി കണ്ടത്. ബോധമറ്റ കടന്നലേ നീരെയൻ മാതൃസോദരി മാരേയോ കൂത്തി. കടന്നൽക്കുത്തിന്റെ വേദന ഏതാനും മണിക്കുറുകൾ നിലനിൽക്കും. തൊഴിലാളിയുടെ പുലയാട്ട് തന്റെ തരം പാടിത്തത്തിൽ ഏല്പിച്ച കൂത്തിന്റെ വേദനയും ക്രമേണ ഇല്ലാതാവും എന്ന് കവിക്കരിയാം. പക്ഷേ കടന്നലിന്റെ സംഘബലവത്തെ അയാൾക്ക് ദയമാണ്. കടന്നൽക്കുട്ട ആരെകിലും തീ വെച്ചുനശി പ്രിച്ചാൽ അതിന്ത്തുപാർക്കുന്നുവനുണ്ടാകുന്ന സമാധാനമാണ്, തൊഴിലാളിയുടെ വിട്ട് ചാന്പലായപ്പോൾ കവിക്കു തോന്നിയത്. ആ ഒരു നിമിഷത്തിലെക്കിലും അവനോടുള്ള സ്നേഹവും സഹതാപവും നിവൃത്തികേട്ടിരുന്നും ഉള്ളവായതാണ് എന്ന സത്യം മറന്നീക്കി പ്രത്യേകിപ്പെടുന്നു. ‘ആച്ചപ്രഭുപ്രാലോഹിയാടികൾപാർക്കു, മിസ്റ്ററ്റ് ക്രിസ്തീവിടുക്ക്’ എന്ന് ശപിക്കുന്നിടന്നൊളമേ ആ തൊഴിലാളിയും പോകുന്നുള്ളൂ. തെറ്റുചെയ്ത അനുജനെ അഭ്യേഷകിൽ മരുമകനെ ജേപ്പം അഭ്യേഷകിൽ അമ്മാവൻ ശ്രിക്ഷിക്കുന്നതുപോലെയാണ് ജമി (കവി) ശിക്ഷ നടപ്പാകയിയത്.

‘മെല്ലേതാനെന്നീറ്റാഭിജാത്യത്തിൻ
വെള്ളികെട്ടിയ ചുരലുമായി
പാതയിങ്കൽ വന്നഞ്ഞതയാൽ നിന്നെ
കാതിനുപിടിച്ചേൻ മുന്നിൽ നിർത്തി
ദോഷമെന്നിരെ നൽഗുണങ്ങാഷ-
ഭാഷണം ചെയ്തുശാസനം ചെയ്തു’.

പിന്നെ ഒരുഘട്ടത്തിൽ ഒരടികൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അവനെ
അനുസരണയുള്ള മര്യാദക്കാരൻ കൂട്ടിയായി വളർത്തുക തന്റെ
ചുമതലയാണ് എന്ന ഭാവം.

‘തിരുത്തപ്പടാം തീക്ഷ്ണവാദങ്ങൾബന്ധം

പൊരുത്തപ്പടാം നമുക്കെന്നുണ്ടാണിക്കുന്നു.’ എന്ന വരി
കൾ യമാർത്ഥത്തിൽ നേഞ്ഞുകൊണ്ടിരി നേരിനെ കാണിക്കുകതനെ
യാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇവരോട് പൊരുത്തപ്പട്ടവാൻ താൻ, തന്റെ
വർഗ്ഗം തയ്യാറാണ്: പക്ഷേ അതിന് അവർ തീക്ഷ്ണവാദങ്ങൾ
തിരുത്തണം. തീക്ഷ്ണവാദങ്ങൾ തിരുത്തപ്പടാത്ത നിലയിലാണെ
ങിൽ അവന്നേരുത് കെട്ടജീവിതമാണെന്നും ആ ജീവിതത്തെ കൊടു
വാൻ തരികുന്നതാണ് തന്റെ കൈകകൾ എന്നും കവി പറയുന്നു
ണ്ട്. അവരുടെ മുന്നേറ്റത്തെ, കുവിയാർക്കുന്ന കുതിസിനസംഘം,
കുളികുള്ളം എന്നാംക്കെയാണ് വിശ്വേഷിപ്പിക്കുന്നത്. ദേഹം
കൊണ്ട് ഓടാൻപോലും ആകാത്ത അവസ്ഥയിലാണ് കവി.

‘ഓടുവാൻ ഞാനുഴനാലുമിയെൻ

കുടുന്നീങ്ങുനിലെന്തിശാപം.’

തന്റെ പാരമ്പര്യങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും തറവാടിത്തവും (ഈ തറ
വാടിത്തഞ്ചോഡാശണം വ്യത്തികെട്ടതാണ് എന്ന് കവികൾ ഒരി
ക്കൽപ്പോലും തോന്തിയിട്ടില്ല.) രക്ഷിക്കപ്പെടണം. അവ ആപത്തിൽ
തന്റെ കവചമാവും എന്നാണ് കവിയുടെ നിന്നും.

‘എങ്ങനീങ്ങളെയുദ്ധമാരേ എൻ ഗൃഹഭരദേവതമാരേ’
എന്നാണ് ചോദ്യം. കടന്നൽ തന്റെ ‘മാതൃസോദരി’മാരെയാണ്
കുത്തിയത്. കവിയുടെ മനസ്സ് ജയിത്തവുവാശിത്തിയുടെ ഭാഗമായ
മരുമകത്തായത്തിവാട്ടിൽത്തന്നെയാണ്.

‘സ്ഥലമഹോന്തവിഗ്രഹം ആജത്താശീലമിയന്നാരിടിനാദം
ഗൗരവഭാവം, ഭസ്മം, തിലകം, ഗൗരീശകരരൂപഭാക്ഷം

സമ്പത്തുചരസംഘം, നാട്ടിൽ സകലജനാദൃതനദ്ദേഹം’
എന്നാണ് തറവാടിൽ കാരണവരെ അദ്ദേഹം വിശ്വേഷിപ്പിച്ചത്. ‘സർവ്വ
ജനാദൃതനായ’ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചോരതനെയാണ് തന്നില്ലും എന്ന്
കവി മറക്കുന്നില്ല. ചോരതുടിക്കുന്ന തന്റെ കൈകകൾ എന്നേണ്ടത്

ആഭിജാത്യത്തിന്റെ പന്തമാണ് എന്ന് കവി വിശ്വസിക്കുന്നു. ആ പാരമ്പര്യം മറക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനാവില്ല. അങ്ങനെന തിരുവാട്ടുമഹി മയിൽ ആനന്ദിക്കുകയും അഭിരിമിക്കുകയും, അഭിമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അസാധാരണനായ കവി, ‘പുതിയ കാഴ്ചപ്പാട്’ അംഗീകരിക്കുന്നത് വെച്ചാരികും ആയാണ്. ഈതൊരു തന്ത്രമാണ് എന്നല്ല ഞാനർത്ഥമാക്കുന്നത്. സത്യസന്ധമായിട്ടുതന്നെന്നയാണ് പുതിയ കാഴ്ചപ്പാട് അദ്ദേഹം അംഗീകരിക്കുന്നത്. അതുമാത്രമാണ് പഴിയെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനിയാം. വ്യക്തിയിൽനിന്ന് വളർന്ന് ആ സേതുപരിമാലം പടർന്ന മർത്ത്യവാൺചര പാരിനെ ദക്ഷിണോ തന്റെയുവദീപ്തികളുടെ പുകാവനമാക്കുന്നു.; വേദാന്തത്തിൽവെ ടന്ത്രിലല്ല സ്വഹ്യദനിലാവിനാലും സമരത്തീയിനാലും പാരലും ഒറ്റതറവാടായി അദ്ദേഹം കാണുന്നു. ഈ ശുഭജീവിതവിടർച്ചയുടെ അനിവാര്യമെന്നും അദ്ദേഹത്തിന് അറിയാം. പുരോഗതിയെ കാമി കുന്ന മാനവസമുഹത്തിന്റെ ഹ്യാദയസ്പദം അദ്ദേഹം കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

“വ്യക്തിഭാഗികൾ കാണാതാകിലും കലയുയർ

ന്നതേമേലുംകൊശവത്തിലഭിമാനിപ്പു തെങ്ങൾ”. എന്നാണ് കവിത അവസ്ഥിക്കുന്നത്. ‘വ്യക്തി ഭാഗികൾ കാണാതായി’ എന്ന തിലെ അടക്കിയ ദൃഖ്യം, തേങ്ങൾ, ശ്രദ്ധിച്ചാൽ നമുക്ക് കേൾക്കാം. എത്തുകാല്പനികകവിക്കും വ്യക്തിഭാഗികളുടെ നഷ്ടം താങ്ങാനാ വില്ല. കവി, ഈ പരിണാമത്തിൽ ആനന്ദിക്കുകയല്ല, അഭിമാനിക്കുകയാണ്. വർഗ്ഗരഹിതസമുഹം എന്ന ആശയം ചോരയിൽ ചേർന്ന ലിംഗതാൽ അഭിമാനിക്കുന്നു എന്നാണോ ആനീസിക്കുന്നു എന്നാണോ പരയേണ്ടത്? തന്റെ പുത്രൻ ശത്രുരാജ്യത്തോട് ഏറ്റു മുട്ടി വീരമുത്തു വരിക്കുന്നോൾ, ആ മരണത്തിൽ അഭിമാനിക്കുന്ന അപ്പനമ്മാരെ നമുക്കരിയാം. തീർച്ചയായും അവർ അഭിമാനി കുന്നുണ്ട്. അനിന്നത്തും അവർക്ക് ദൃഖ്യമില്ല എന്നല്ലോ. ആ ഒരു മനോഭാവംതന്നെയല്ല ‘പുതിയകാഴ്ചപ്പൂര്ണിൽ’? ഈല്ലോ പരിവർത്തനതെപ്പറ്റി വെലോപ്പിള്ളിയുടെ വീക്ഷണം?

ഭാവിലോകം തൊഴിലാളിയുടെ കഴുലാണ് എന്ന് പണ്ഡിതനായ കവികൾ അറിയാം. ‘വാസരത്തൊഴിലാളികൾ’ എന്ന പ്രയോഗം ശ്രദ്ധിക്കുക. വാസരശബ്ദത്തിന് ലോകത്തെനിലനിർത്തുന്നത് എന്നുകൂടി അർത്ഥമുണ്ട്. ആ വളരുന്ന ശക്തിക്കുമുന്നിൽ തന്റെ വർഗ്ഗം മണ്ണടിയും. ‘തുണ്ടുചങ്ങലതുങ്ങുന്ന കൈകൾ, കണ്ഠപാശം കൊരുത്ത ഗർജ്ജാൾ, ഒട്ടിയ വയറുകൾ, തല്ലാൽപൊട്ടി രക്തമൊലിക്കും തലകൾ, ചേർന്ന അലാതസംഘം, മുന്നിലുള്ള തല്ലാം തട്ടിനിരപ്പാകൾ, ചാമലാകൾ ഒഴുകുന്ന ലാവാപ്രവാഹമാണ്. ആ പ്രവാഹം തന്റെ ശവപ്പെട്ടിയിലെ അവസാനത്തെ ആണി

യാണെന്നും കവിക്കരിയാം. അതിനുമുമ്പുതന്നെ തന്റെവർഗ്ഗം, അതിന്റെ ഈ ദാർശനല്ലോങ്ങളാൽ ജീർണ്ണിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നും കവിക്കരിയാം. തന്റെ വർഗ്ഗത്തെ സ്വയം വാലിനാൽ കൃതി ചുംകുന്ന കരിന്തേളിനോട് കവി താരതമ്പ്രപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടാലോ. എന്നിട്ടും അനിവാര്യവും അനിമവും ആയ ഈ തോർവിക്കു കവിയുടെ സാധുകരണം മറ്റാന്നാണ്.

“ദ്രോഹദക്ഷരാം ഞങ്ങളെയാർത്ത

പ്രൂഹശക്തികള്ളു ജയിച്ചു

ആദ്യമുള്ളിൽ വന്നാറ്റിക്കൊടുത്താൾ

ആർദ്രത- ഞങ്ങളായുധം വച്ചു”: എന്നാണ് വിശദീകരണം. തോറു സ്ഥാനാർത്ഥി ജനവിധിസ്വീകരിക്കുന്നു എന്ന് ചിരിച്ചുകൊണ്ടു തേണ്ടുന്നത് നാം പതിവായി കാണുന്ന കാഴ്ചയാലോ.

വൈലോപ്പിള്ളി, ഇടതുപക്ഷ സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സഹയാത്രികനായിരുന്നു. ഭേഡാഭിമാനി സ്ഥാധിസർക്കിളിന്റെ പ്രവർത്തനം ഉഖ്യാസലമായ കാലത്തും പുരോഗമനകലാസാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കാലത്തും നേതൃത്വപരമായപങ്കുതന്നെ അദ്ദേഹം പഠിച്ചു. കേരളത്തിലെ ഇപ്പോഴത്തെ ഏകക്കൂജനാധിപത്യമുന്നാൻ യിലെ കക്ഷികൾ, അടിയന്തരാവസ്ഥ എന്ന കാട്ടാളനീതികൾ ഹോലേലാ പാടിനടന്നപ്പോൾ, (സി.പി. എ ആ കുട്ടത്തിലായിരുന്നൊക്കിലും പിന്നീട് തെറ്റുതിരുത്തിയാലോ). വൈലോപ്പിള്ളി സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടി ശബ്ദമുയർത്തി. (കാർട്ടൂൺ കവിതകൾ, കുറങ്ങുരാമൻ, ലാസ്റ്റിംഗുനം തുടങ്ങിയവ). പക്ഷെ അതിനർത്ഥം വർഗ്ഗസമരത്തെ അദ്ദേഹം

ഉൾക്കൊണ്ടു എന്ന ലു.

വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതയിൽ നിശ്ചിക്കുന്ന കുടുംബസകലപ്പ തതിലും ഇതേ മനോഭാവത്തിന്റെ പ്രതിഫലനം തന്നെയാലും കാണുന്നത്? കുടുംബത്തിൽ സ്ത്രീയുടെ സ്ഥാനം എവിടെ? മലയാളി കുടുംബത്തിൽ, മലയാളി കുടുംബിനിയുടെ സ്ഥാനം എവിടെ? വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കടുംബജീവിതകവിതകളെ ശീതസമരകവിതകൾ, കുമ്പസാരകവിതകൾ എന്നാക്കേ വിശേഷിപ്പിച്ചുകണ്ടിട്ടുണ്ട്. അത്തരം വിലയിരുത്തലുകളുടെ സാധ്യതയല്ല, അവയിൽ സ്ത്രീയോട്, പുരുഷന് ജീവിതപങ്കാളിയോട് തോന്നുന്ന ഭാവം എന്നാണ് എന്ന അനേകണം മാത്രമാണ് ഇവിടെ. കുടുംബത്തിൽ സ്ത്രീയെ, അടുക്കളുംകാരിയായി, വീടാം കുട്ടിൽ കുടുങ്ങും തത്ത മയായി, നരനു ശർഭാഭാനപാത്രമായി, ആജന്മാനം പരതന്ത്രയായി, അബ്ദലയായി, ആടയും പണ്ടങ്ങളും കൊണ്ടു മെയ്യാകെ മുടിയ യന്ത്രകളിപ്പാവകളായി കാണുന്നരീതി ഇവിടെ ഇല്ല. എന്നാൽ അവക്കെ സഹയർമ്മപാരിണിയായിട്ടാണോ കാണുന്നത്? സംശയ

മില്ലെ, അതെ, അതെ. അങ്ങനെ കാണുമ്പോഴും വരികൾക്കിടയിൽ വായിച്ചാൽ, സ്വാഭാവികമായി വാർന്നു വീഴുന്ന ഒരു പദ്ധതിന്റെ പൊരുൾ സസ്യക്ഷേമം നോക്കിയാൽ, കതിരിൽ ണ്ണധനം കൈകൊരിത്തു വലം വെയ്ക്കുമ്പോൾ ഇന്നും ചെയ്യുന്നപോലെ പുരുഷൻ്റെ പിന്നിലാണ് വെലോപ്പിള്ളിക്കുന്ന തറവാടിയുടെ മനസ്സിൽ സ്ഥാനിച്ചും.

ചാട്ടവാറണിനാവാൽ, കയ്യാൽ ജീവിതപകാളിയെ പ്രഹരിക്കുന്നതു തെറ്റാണ്- കവിക്ക് അതിൽ സംശയമില്ല. അത് കുടിയനായ തൊഴിലാളിയുടെ താണ സംസ്കാരമാണ്; അഭിജാതനായ തന്റെതല്ല. എന്നാൽ ‘ബസ്സുവന്നുപോയ ദുരാലിരസം കേൾക്കാം’ എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതി എന്നിരിക്കവേ, ‘വേഷം പിന്നതിച്ചതുപോരും, അനുഭവത്തിലേയ്ക്കല്ലോ’ എന്ന് രണ്ടു മുള്ളു വാക്കുകൾ കുടിപറഞ്ഞാലെ ഈ ഫർത്താവിന് സാമാധാനമാവു. തന്നുടെ സകലപവും അവളുടെ യാമാർത്ഥ്യവും പൊരുത്തപ്പെടുന്നില്ല എന്നു കവി കാണുന്നു. അല്പം പുച്ചത്രേതാട ഓർക്കുന്നു., അവളുടെ ലോകം ‘കേഷത്രദർശനം, ജേയാസ്യം, ഹിന്ദി, ഉടക്കം’, എന്നിവയിൽ ഒതുങ്ങുന്നു എന്ന്! അവളുടെ യാമാർത്ഥ്യത്തെക്കാശ് ശ്രേഷ്ഠം തന്റെ സകലപമാണ് എന്നാണ് കവിക്ക് വിശ്വാസം. കാരണം സകലപങ്ങളാണ് പുരോഗതിക്കു കുറങ്ങാശ്. “സപ്പനമോ, രാക്കിനാവു കളല്ലോ, സുപ്രഭാതത്തിന് പുവുകളല്ലാം, ഇശജന്തുകളാണ് പരിണാമത്തിൽ പറവകളായത് എന്ന യാമാർത്ഥ്യം, തന്റെ ഭാവനാമണിദർപ്പണത്തിന് കല്ലോറായി എന്നു കവി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അവർ തമിലുള്ള ഭിന്നത തൊഴിലാളിവീടിലെപ്പോലെ പുലഭ്യം പരയലിലോ തല്ലിലോ എത്തില്ല. കാരണം, ‘വിശ്വനാൽ മുണ്ടുമുറുക്കി ഉടുക്കണം’ എന്നാണ് ഇരുവരും പറിച്ചിട്ടുള്ള തറവാടിത്തപാഠം.

‘നാടൻമാർക്കത്രെ ഗൃഹച്ചിദത്തിൽ വാഗ്ദാനോപം
നാഗരികർക്കോ മുകൾഗീതസംഗരം മാത്രം’.

കവി ഭാര്യയെ മനസ്സുകൊണ്ടു വിളിക്കുന്നത് ‘അനുഭവപ്പാവ്’ എന്നാണ്-ലാളിച്ചു വളർത്തപ്പുഡേണ്ടവർ എന്ന് ധനി. പർഷ്ണങ്ങൾക്കുമുമ്പ് നവവയു എന്ന നിലയിൽ, ഇതേ വഴുകുന്ന വരന്പിലും അവർ തന്റെ പീടിലേയ്ക്കു വന്നത്, തന്റെ പിന്നിൽ നടന്നാണ്. ഇപ്പോൾ എങ്ങനെന്നയാണ്, എന്നു മുതലാണ് എന്നറിയില്ല അവളാണ് മുന്നിൽ നടക്കുന്നത്! ആ അനുരസിന്റെ നേരമ്പോക്കിലാണ് കവിപ്പുദയം. അപ്പോഴും.

‘സാരി നീ ചരിച്ചേറ്റിപ്പോകെ നിന്മുദുരോമ-

ചാരുവാം കണക്കാർക്ക്,ണിടനിക്കു പാവംതോനി’

എന്നാണ് വാർന്നു പീണവർ. സ്വന്നേഹമോ, ആദരവോ തോന്നല

എ, ‘പാവം’ തോന്നലാണ് ഉണ്ടായത്. പാവം തോന്നൽ, സഹതാപം തോന്നൽ, ഉയർന്നവൻ താണവനോട് തോന്നുന്ന കാര്യങ്ങളും തന്ന യാണ്. (പാവം ഞാനവനോരു ഭാവം അവളുടെ ആകർഷണീയത കളിൽ ഒന്ന് എന്നു ദേശം). ഉപബോധമനസ്സിൽ പുരുഷൻ തന്ന മേരിവർഗ്ഗം. ജനസംഖ്യയിൽ കുടുതൽ സ്ത്രീകൾ ആശാക്കിലും സംവരണം അങ്ങെയ്യറ്റും അവതുശതമാനം എന്ന മനോഭാവം തന്ന.

‘പുവിരിനടക്കാവു വിട്ടു ഹാ! പുണ്ണുവേതേ

നീ വരിച്ചല്ലോ ചളിക്കുഴവു വരംപുകൾ’ എന്ന വരികളിൽ അവളോടുള്ള നദിയാണോ, സഹതാപമാണോ, സന്ദേഹമാണോ കുടുതൽ? ഒരു പക്ഷ ദ്രോധനയുശത്തിൽ വനവാസകാലത്ത്, ശ്രീരാമൻ സീതയെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെതന്നെന്നയാവും ചിന്തിച്ചിരിക്കുക-പുരുഷാത്മമന് മണ്ണിന്റെ മകാളകുറിച്ച് അങ്ങനെ ചിന്തിക്കാനേ പറ്റു. (ഹേ ദേവീ! കല്ലുണ്ടു മുളളുണ്ടു കാട്ടിൽ, പാദവ്യമയ്ക്കിന്നു ശ്രീരാമ രാമ.)

മാംസനിബലമല്ല രാഗം എന്നതിന് മാംസനിബലം മാത്ര മാണ് രാഗം എന്നർത്ഥമില്ല എന്നാണ് അർത്ഥം. ‘എടുക്കെട്ടാകും വിട്ടിൽ പ്രാക്കുട്ടിൽ പിറന്നോൻ താൻ’ എന്നുറ്റു കൊള്ളുന്ന കവി, തന്റെ ജീവിതസ്വിയെ കാണുവാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത് എങ്ങനെ? തന്നെപ്പോലെതന്നെ പണിയെടുക്കുകയും ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവായിട്ടുണ്ടോ? ആണ് എന്നു പറയുവാൻ നമുക്ക് തെളിവുകൾ ഇല്ല.

‘കുളികഴിയെ കല്ലുഴുതി, കസ്തുതിക്കുറികുത്തി

കുറുമൊഴിതൻ പുച്ചുടി കുത്തുശത്തിന്തുകിൽ ചുറ്റി
മണവാളൻ വാണരുള്ളും മണിയറതൻ പാർശ്വത്തിൽ

പുവിരിയും നദികളും പുണ്ഡുയരും കൈകുപ്പി

പരദൈവം ചിത്രത്വവും ചെറുദീപത്തിനുമുമ്പിൽ

മംഗല്യം നേരുന്ന’ മലയാളപ്പണിക്കാടിയായി അവഭേദ കാണുന്നതിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന് താല്പര്യം. കനുകമാരുമായി അയൽ പക്കത്തു കയ്യുകെട്ടികളിച്ചതിന് ശ്രേഷ്ഠം, തന്റെ ഒച്ച വേറിട്ടു കേടുവോ എന്നു ചോദിക്കുന്നവർ, എന്നമർത്തിയാൽ പൊട്ടുന്ന കാശിത്തുന്നപോലെ മൃദുവായ മനസ്സുള്ളവർ, തന്റെ ജീവിതവല്ലരി പുത്രപ്പോൾ കാർവരിവണ്ടു പറന്നുപോയി എന്നു നന്ദുവീർപ്പിട്ടു നാവർ, കാമനു കേളി വളർത്താനും കോമനു കേരിയൊളിക്കാനും പാകത്തിൽ ഉള്ള കുനുകുന്തളനിർത്താവിയുള്ളവർ. അവർ മദ്യ വയസ്കയായി, നരകയറിയവളായി, കൃതസന്തതിയായി, സ്ഥൂലയായിത്തീർന്നാലും, കവിയുടെ കല്ലിന് കണ്ണമാമുന്നിയുടെ കന്ധയാമരോമലാളാണ്. അവളാകട്ട ‘പരന്പറിപ്പാലും’ തനിക്കില്ലാത്ത സഹശീല്യ സർജന്യാഞ്ജലാലും’ വീടിനു വിളക്കായി. വർഷങ്ങൾക്കു

ശേഷവും ‘നിന്നെന്നേർക്കരിയുക’ എന്ന അനുഭവം മുഴുമിക്കാനായില്ല എന്നു കവി പറയുന്നു.

‘ഹാസവീ, നീയെന്നോടു ചേർന്നുനിൽക്കുക വീതോ-

ജ്ഞാസമായ് മങ്ങീടുന്നു ജീവിതം ജീവൻ പോലെ

മുമ്പുനാം സ്നേഹിച്ചവരക്കേണ്ട മുതിപെട്ടോ

വാൻപെകയോടെ ചേരിമാറിയെ പൊയ്യേംകുന്നു’ എന്ന സത്യത്തിനുമുമ്പിൽ അവരക്കുന്ന കവിക്കുതാങ്ങ് അവളാണ് -ക്ക് ബന്ധംമുതിയ കുന്നിക്കുരു, ബാല്യകാലസബി.

‘പ്രേമമൊരുമിനീരായ് കാണുവോൾ, കായിൻപേരിൽ

പുമതിക്കുവോൾ, ഒന്നും പുണ്യമായെന്നീടാദേശാർ’ ആണ് ചുറ്റില്ലും. പ്രയോജനം, ലാഭം, നോകൾ മുല്യം നിശ്ചയിക്കുന്ന മുതലാളിത്ത സംസ്കാരത്തിന്റെ പട്ടനുകയറലിൽ, സന്തം തനവു ടിന്റെ പാരമ്പര്യത്തിൽ രക്ഷാത്മാാണ് കവി ശ്രമിക്കുന്നത്. അവിടെ സ്ത്രീ തനിക്ക് താങ്ങും തണല്ലും ആവണം. പതിനായിരം ആണ് തപം ചെയ്ത ഒപ്പിപത്തനി പറയുന്നത്.

‘മകളേ പതിയർമ്മചാരിണി നിയേ ഭാഗ്യ-

തതികവേലുവോൾ നിന്നിൽ പ്രീതാണ്ട് പ്രഹ്വഷ്ട ഞാൻ നീചനാകില്ലും നാമൻ ദൈവതം കുലസ്തൃതീകൾ

നീ സുകൃതിനി രാമൻ നിന്നപ്രിയൻ ലോകപ്രിയൻ’

കുടുംബത്തപ്പറ്റി വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ സകൾപം ശ്രാമ വിശുദ്ധിയോട് ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്- ഏതാനും ഭാരാബ്ദങ്ങൾക്കുമുമ്പ് കേരളത്തിലെ സന്ധൻ, ഇടത്തരം സന്ധൻ, നായർ തനവാടുകളില്ലും ഉണ്ടായിരുന്ന സകൾപം തന്നെയാണ്.

കുടിയൊഴിക്കലിലെ പ്രണയത്തിൽനിന്നു തടിയുരാൻ യുക്തികൾ കവി കണ്ണെത്തുന്നുണ്ട്.

തന്നെ ഇപ്പടപ്പെടാൻ അവളെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് അവളുടെ ഭാരിദ്വീം ആവാം എന്നുപോല്ലും അയാൾ ക്രൂരമായി ചിന്തിച്ചു. തൊട്ടട്ടുത്ത നിമിഷത്തിൽ കണ്ണാടി നോക്കാൻ സാധിക്കാത്ത ചെറിയായ പിടനാണ് താൻ എന്നയാൾ വേദനിച്ചു; പശ്വാത്തപിച്ചു. ഈ മനോഭാവം കന്നികക്കായ്ത്തിന്റെ കാലം മുതലുണ്ട്. കൊയ്ത്തുകാരികളിൽ ഒരുവള്ളെ ‘എന്നേയോമൽ’ എന്നു തന്നെയാണ് കവി ധിജിക്കുന്നത്. (കുടിയൊഴിക്കലിൽ എന്നേയോമലേ എന്നൊരു ഭംഗി) എടുത്തണ്ഡിലെ ചാരുത പൊൻമൊട്ടിട്ടുനിൽക്കുന്നു’ ആ പെണ്ണേക്കാടിയാണ് തന്റെ മനസ്സിൽ കിന്നാവുകൾ പാകിയതും, തന്റെ പാടിന് പുംചിറകേക്കിയതും എന്ന് കവി സമ്മതിക്കുന്നു. മറ്റൊരിക്കൽ കാക്കയെ നീലിപ്പുലകളജ്ജിയായി സുന്ദരിയായ അടിയാത്രാഖായി

കവി കാണുന്നുണ്ട്. തുടർന്ന് ആ കരുതൽ ചന്തകാരി, പുത്രിരു വാതിരപ്പെണ്ണാകുന്നു. തേൻ കുടിച്ചു മതടക്കവുന്ന അവൾ മദ്യപാ നഞ്ഞാൽ മദരോതയായവൾ. ആണിനെ കൊത്തിച്ചുറിയുകയും നാണമാർന്ന ഉള്ളിയിട്ടോടുകയും ചെയ്യുന്ന ആ വിലാസിനിയോട് കവി സ്വപ്ഷടമായിത്തന്നെ ചോദിക്കുന്നുണ്ട്. ‘കേളിക്കുനിനെയാർ കേമിയാകൾ?’ (കാന്തനാതതുരമിക്കുനോശ കളിക്കുന്നതു കേളിയാം: സാഹിത്യദർപ്പണം തൃതീയപരിച്ഛേദം 128) അപ്പോൾ കുവ ലിലാരു മധ്യകലർത്തി, രതികുജനങ്ങൾ തന്നെ. തുവലിലാരുമണം പളർത്തി, താമസപിണ്ടിയത്തിനുള്ളിലാരോ, താമരപ്പുവുവിടർത്തി നിർത്തി എന്ന പ്രയോഗങ്ങളും ഗാഡപാരായണം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. (വീടുവേലകാരി സുന്ദരിയാബാങ്കിൽ അവൾ കൃഷ്ണയാബാങ്കിൽകുടി, ചെറുപ്പകാരനായ യജമാനന് അവളോട് കബം തോന്നുക വലിയവീടുകളിലെ പതിവാൺ- കീചകഗ്രേ കാലം തൊട്ട കിലും!)

മുതലാളിത്ത സംസ്കാരത്തിന് പ്രകൃതി ധനമാണ്: ചുപ്പൾം ചെയ്യാനുള്ള അസംസ്കൃത വിഭവം. മല്യയുഗ്രതയിൽ തന്റെ മുന്നിലെത്തുന്ന സുന്ദരിയായ അടിമപ്പെണ്ണിനെ പ്രദേശാക്കുന്ന കണ്ണുകൾക്കാണ്ഡാണ് മുതലാളിത്തം പ്രകൃതിയെ നോക്കുന്നത്. വൈലോപ്പിള്ളികൾ തുടെ സാധ്യമല്ല. ജമിത്തത്തിന് പ്രകൃതിയുടെ മാറുപിള്ളർന്ന് ചോര കുടിക്കാനാകില്ല. കൃഷ്ണകാരംഗൾ വർദ്ധിബോധം പ്രകൃതി ഉപയോഗിക്കുന്നത് നർപ്പിക്കുവാനല്ല സ്വപ്ഷടിക്കുവാനാണ്. ‘വൻ കരികളിയാം കാളിന്തിയെ’ ബലഭദ്രൻ വലിച്ചിഴച്ചു കൊണ്ടുവന്നത്, അവളെ വഴിപിഴപ്പിക്കാനല്ല. നന്നത്തമണ്ണിൽ കലപ്പതാഴ്ന്നപ്പോൾ,

‘ആ ഹലാലാതം സഹിച്ചു ധരിത്രിയാൾ
അസന്ന സർപ്പലാഭനയാൽ.

കാളിന്തി ബലരാമന്റെ പിന്നിൽ നടന്നത്തിയ പിത്രം ശ്രദ്ധിക്കണം.

അപ്പുഴതാനുമാതുങ്ങിനമിച്ചുകൊ-
ണ്ടപ്പുതു കുല്ലുകൾക്കുള്ളില്ലെട
രാമന്റെ വേർപ്പിറ്റു വീഴും വഴിക്കു തു-
കാൽ മൺപൊടികൾ മുകർന്നു ചെന്നാൾ’.

കണ്ണീർപ്പാടത്തിൽ ദൃശ്യഗാതനായ ഒരു കൃഷ്ണകാരനെ അയാളുടെ ഭാര്യ, പിൻതുടരുന്ന പിത്രം ഓർക്കുക. പുഞ്ചയ ഗതിമാറ്റിയപ്പോൾ
‘പച്ചപിടിച്ചു തശ്ചിതു തുന്പകൾ
പുർണ്ണടി മെടുകൾ പുവനങ്ങൾ
വാച്ചും വൃന്ദാവനങ്ങളിലാജ്ജലം

പാൽച്ചുറമായി തുടിച്ചുപൊങ്ങി
ആയുന്ന കുസ്വായി, പുവിൻ കുഴസ്വായി
കായിൻ കഴസ്വായി കാണുമാരായ്’

സർപ്പകാടു വെട്ടി വെളുപ്പിക്കുന്നുണ്ട് കവി. അതിയ വളപ്പിനർഖ്യേ
ദമായ സർപ്പവനത്തെമുറിച്ചുമാറ്റുകയല്ലാതെ വഴിയില്ല.. അങ്ങനെ
ചെയ്തത് അവിടെ കൂഷിയിറിക്കാനാണ്, ടെക്കനോപാർക്ക് ഉണ്ടാ
ക്കാനല്ല.

‘നടുനന്ദേനവിടക്കേരെതയ്യുകൾ വാഴയടക്കാമരവും.

മലതുരക്കുന്നവരെ മാത്രമേ വെവലോപ്പിള്ളി കണ്ടിട്ടുള്ളു.
മലയിടിച്ചുനിരപ്പാക്കുന്നവരെ കണ്ടിട്ടില്ല. അവരുടെ പണിയായും
ഞൻ മുതലാളിത്തയുഗത്തിന്റെല്ല; കൂഷിക്കാരന്റെതാണ്.- ചെത്തു
ജികൾ, കുന്താലികൾ. കൈക്കോട്ടുകൾ.

‘കുരഞ്ഞിക്കശാരവം കാരും

വീരമാനുഷ മുഷികവർദ്ധം’.

കേമേണ മനുഷ്യന്റെ ദുര പ്രകൃതിയുടെ മേൽ താണ്ഡിയവം
തുടങ്ങിയപ്പോൾ, അതിന്റെ വിപ്പന്തിനെപ്പറ്റി കവി മുന്നറിയിപ്പുന
ല്കി- സംഹാരാത്മകമായ മുതലാളിത്തത്തോട് ഒരു ഗ്രാമീണ കർഷ
കൾന്റെ എതിർപ്പ്. ആ എതിർപ്പിന്റെ സാരം ഇങ്ങനെ ഒരു പ്രാർത്ഥ
നയിലെത്തി.

എതുധൂസരസകല്പങ്ങളിൽ വളർന്നാലും

എതുധൂന്തവർക്കുതലോകത്തിൽ പുലർന്നാലും

മനസ്സിലുണ്ടാവട്ട ഗ്രാമത്തിന് വെളിച്ചവും

മനവും മമതയും- ഇത്തിരി കൊന്നപ്പുവും’.

1985നു ശേഷം യന്നെവൽക്കുതലോകം ഗ്രാമങ്ങളെയും, മമ
ത യെയും കൊന്ന പ്രകാരം കൈ തെളിയും സംഹരിച്ചു കഴിഞ്ഞു.
വെവലോപ്പിള്ളി ഒരു ജേയപ്പംന്റെ കരുതലോടെയും സ്നേഹത്രജ
തയോടെയും എതു വർദ്ധിതിന്റെ ശ്രദ്ധയ്ക്കും സംരക്ഷണവും
ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നുവോ, ആ വർദ്ധം ‘കായിൻ പേരിൽ പുവിനെ മതി
ക്കുന്ന’ തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ വക്താക്കളെയായി. മുതലാളിത്ത
സംസ്കാരത്തിന്റെ സ്വാർത്ഥപകിലമായ ഭാതികസുഖങ്ങൾ ആയി
പണിയെടുക്കുന്നവന്റെ പ്രലോഭനം. അവൻറെ പ്രത്യയശാസ്ത്ര
തത്തിൽ കാരുണ്യം ഉൾപ്പെട്ടുമായി മാറിയിരിക്കുന്നു; ധർമ്മബോധം
അർത്ഥശുന്ധന്യമായ ഒരു പദവും. ഗ്രാമം, കൂഷി, കവിത, സ്നേഹി
പുർണ്ണമായ കുടുംബം-ഇതിനൊന്നും ഒരർത്ഥവും ഇല്ല, എന്നതാണ്
സാമാജ്യത്തത്തിന്റെ ഉപനിഷദ്പാഠം. ഇത് സത്യത്തിനുന്നേര
വെവലോപ്പിള്ളിയെപ്പാലെയുള്ള ഒരുക്കവിയുടെ പ്രതികരണം എന്നോ
പുമായിരുന്നു എന്ന എനിക്കരിഞ്ഞുകുടാ.

വൈലോപ്പിള്ളികവിത: ആധുനികതയുടെ ലോകവോധം

~~ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ~~

പേരിട്ടു വിളിക്കുന്നതു തിരിച്ചറിയാനാണല്ലോ. പേരുവിളിയോടെ തിരിച്ചറിബു തികഞ്ഞതു എന്നു കരുതി ‘വശാവാൻ വഴിയുണ്ട്. ഓരോന്നു തിരിച്ചറിയാൻ അതാതിന്മേൽ ഒട്ടിക്കുന്നതിനുള്ള പേരുകളുണ്ടാകുന്നു. ഒട്ടുപേരുകൾ (labels) ഓരോന്നിനെ അതാതിന്മേൽ പേരു ചൊല്ലി ഓരോ ഇടത്തു കുടിയിരുത്തുന്നു. ഒരിടത്തു കുടിയിരുത്തുന്നേപോൾ എത്രയെത്ര ഇടങ്ങളിലാണ് ആ ഒട്ടു പേരിന്മേൽ ഉടമ കുടിനീങ്ങി അനുപ്പട്ടുപോകുന്നത് എന്ന് ഓർത്തുനോക്കിയിട്ടുണ്ടോ?

വൈലോപ്പിള്ളിക്കു വീണ പേര്, ആവുന്നതു കുറുക്കിപ്പറ ഞ്ഞാൽ ‘മനുഷ്യവീര്യത്തിന്റെ കവി’ എന്നാണ്. ‘ശ്രീരാവ്’ എന്ന കവിതാസമാഹാരത്തിനു കൈനികരെ കുമാരപിള്ള എഴുതിയ അവതാരികയിലാണ് തുടക്കം. അവിടെന്നെന്ന്, ‘പന്തങ്ങൾ’ എന്ന കവിതയെ സവിശേഷം വാഴ്ത്തുന്നേപോൾ കൈനികരെ എഴുതി:

“അനുകഷണം അനിരോധ്യമായി മുന്നോട്ടു കുതിച്ചു പാണതു പരക്കുന്ന ആദർശോജ്ഞവും ക്രിയാത്മകവുമായ മനുഷ്യവീര്യത്തിന്റെ ആദമ്യമായ ജ്ഞാലാകലാപമല്ലാതെ മറ്റാനുമല്ല ഈ പന്തങ്ങളിൽ നാം ദർശിക്കുന്നത്”.

ഈ ദർശനത്തെ സർബ്ബാത്മകപരിണാമവാദവുമായി കണ്ണി ചേർക്കുന്നുമെങ്കിൽ, അവതാരികാകാരൻ. അവിടെന്നിന് ‘മലതുരകൾ’, ‘ജലസേചനം’ എന്നീ കവനങ്ങളിലേക്കും കൈനികരെയുടെ കണ്ണത്തുനുണ്ട്.:

“മനുഷ്യവീര്യത്തിന്റെസങ്കീർത്തനമാണ് ‘മലതുരകൾ’ എന്ന കവിതയും, ഒരുതരത്തിൽ ‘ജലസേചനം’വും. എന്നിൽ മനുഷ്യവീര്യം ഒരു വന്മലയെ വെല്ലുന്നു.. മറ്റതിൽ ഒരു മഹാനദിയയും’ എന്നിട്ട് ഇങ്ങനെയൊരു ചേർപ്പും:

“കവിയുടെ നിരീക്ഷണത്തിലും ജീവിതവിമർശനത്തിലും പാശ്ചാത്യമായ ആധുനികഭാതികവിജ്ഞാനത്തിന്റെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും പ്രേരണകൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്.-”

ശ്രീരാവ് (1950) അവതാരിക

രണ്ടു പതിറ്റാണ്ടുകൾക്കും കഴിഞ്ഞ ‘വിട’ എന്ന സമാഹാരത്തിന്റെയോ. എറം. ലീലാവതി എഴുതിയ അവതാരികയിൽ ഇതേ ആശയത്തിന്റെ അനുരസനം കേൾക്കാം.:

“ബാഹ്യമായ ബഹുഭാവങ്ങൾ ഉണ്ടക്കില്ലെന്ന് എക്കമായ അന്തസ്തത ആ ജീവിതദർശനത്തിനുണ്ട്. അതു കൈനികരുടെ കുമാരപിള്ള വ്യക്ത മാക്സിയതുപോലെ ജീവിതസർഭൂപരിണാമഭോധമാണ്.”

മാത്രവുമല്ല,

“പരമുഷ്ഠത്തിന്റെ അജയ്യതയെക്കുറിച്ചുള്ള വെലോപ്പിള്ളിയുടെ സകല്പവും ശാസ്ത്രീയവീക്ഷണത്തിലധിഷ്ഠിതമാണ്”

പിട (1970) അവതാരിക

മനുഷ്യവീര്യത്തിന്റെയും പരമുഷ്ഠത്തിന്റെയും സർഭൂത കപരിണാമവാദത്തിന്റെയും ദർശനത്തിന്റെ കുടെ. ‘ഈ സമാഹാരത്തിലെ ചില കവിതകൾ വിരുദ്ധമായ ശബ്ദങ്ങൾ ധനിപ്പിക്കുന്നവയാണ്’ എന്ന് 1952-ൽത്തന്നെ എ.എൻ.വിജയൻ കണ്ണടത്തുനുണ്ട്, ‘ഓൺപ്ലാറ്റുകാർ’ എന്ന സമാഹാരത്തിന് എഴുതിയ അവതാരികയിൽ. ഒരേ കവി എന്തുകൊണ്ട് രണ്ടു സ്വരത്തിൽ പാടുന്നു എന്ന ചോദ്യം ഉന്നയിക്കുന്നുമുണ്ട്. ‘ആ ചോദ്യം സുകഷ്മങ്ങളായ മനഃശാസ്ത്രവീംഗികളിലേയ്ക്ക് അപനയിക്കുന്നവയായതുകൊണ്ടു വിട്ടുകളയുക’ എന്ന് അവതാരികകാരൻ ഒന്നിന്ത്തുകളയുകയാണ്. അതെന്തുമാക്കട്ടെ, എ.എൻ.വിജയൻ ചുണ്ടിക്കാട്ടിയ ആ സ്വരവെ വിധുമല്ല, വെലോപ്പിള്ളിക്കുവീംഗ പേരിലുറച്ചുപോയത്. എന്നു മാത്രവുമല്ല, തന്നെപ്പറ്റി തനിക്കുതന്നെ പരയാൻ കൈവന്ന സന്ദർഭത്തിൽ വെലോപ്പിള്ളി ചെയ്യുന്നത് ആ ഫഴയ ‘മുഖത്തശുഞ്ഞ’ സ്വയം എടുത്തണിഞ്ഞു നില്ക്കുകയാണ്. കവിയെഴുതി:

പരിണാമം ചില യാദൃച്ഛികസംഭവങ്ങളുടെ ഘടനാഫലമല്ല, വിനായോ, ജന്തുകളിൽ പ്രകടമോ അപ്രകടമോ ആയി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഇപ്പാശകതിയുടെ ഉൽക്കടമായ വിജ്ഞാനാന്തത്തിന്റെ ഫലമാണ്; അന്യമായ ഒരു വികാസമല്ല, ലക്ഷ്യയുക്തമായ ഒരു ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കു കുടുതൽ കുടുതൽ ഉത്കുഷ്ടങ്ങളായ രൂപപരബരകളിലും ക്രിയാപരിപാടികളിലും കൂടി പ്രവഹിക്കുകയാണ് എന്നു സിദ്ധാന്തികകുന്ന ഒരുതരം സർഭൂതമകപരിണാമവാദ (creative evolution) തോടു വെലോപ്പിള്ളിയുടെ ഈ (കവിതകളിലും കാണപ്പെടുന്ന) ദർശനത്തിനു കുറേ അടുപ്പുണ്ടനു (ശ്രീകൈനികരുടെ കുമാരപിള്ള കുറിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം എന്ന് പ്രധാന സത്യം പ്രകാശിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. വിത്തും കൈക്കോട്ടും (1956)

ആട്ടെ, ഒടുപേരെക്കിലോട്ടുപേര്. കവിക്കും സ്വീകാര്യം. പിന്നെ ഇതു വിസ്തരിക്കാനെന്നതിനിക്കുന്നു. എന്നാണെങ്കിൽ, വെലോപ്പിള്ളിക്കവിതയുടേയും സമകാലമലയാളകവിതയുടെയും അതിപ്രധാനസത്യങ്ങളിൽ മുഖ്യമായ ഒന്ന് ആ പേരുവിഴചയിൽ

ചോർന്നുപോയിരിക്കുന്നു. എന്താണോ സത്യം? വിസ്തരിച്ചാലേ തെളിയു.

മനുഷ്യവീര്യം, മനുഷ്യവർഗ്ഗപ്രേമം, ലക്ഷ്യയുക്തമായ സർഭ്റ്റാത്മകപരിണാമവാദം എന്നാക്കപ്പെറിയുന്നതു പുറത്തെക്കു കാണുന്നോലെ അതു നിസ്വാർത്ഥമോ നിരൂപ്യവകരമോ ആയ ആശ യങ്ങളല്ല. ഇപ്പറഞ്ഞ ആദർശങ്ങൾ ചാർത്തിക്കിട്ടാനടിസ്ഥാനമായ കവിതകൾ പരിശോധിച്ചാൽ മാത്രമേ കാര്യം വ്യക്തമാവു.

‘പന്തങ്ങളി’ൽ നിന്നാണല്ലോ തുടങ്ങുന്നത്. അ പന്തങ്ങൾ ഇടു സ്വഭാവം, അവയുടെ അവതാരസന്ദർഭത്തിൽത്തന്നെ കവി കാട്ടിത്തരുന്നുണ്ട്.

പണ്ഡു പിതാമഹർ കാട്ടിൻ നടുവിൽ
ചിന്തകളുരസിടുമകാലം
വനു പിറന്നിതു ചെന്നിണമോല്ലും
വാളു കണക്കൊരു തീനാളം (അടിവര ലേവക്കെന്ത്)

തുടക്കത്തിൽത്തന്നെ ഹിന്ദസയുടെ ഒരു ബിംബം അവതരിച്ചതു ശ്രദ്ധിക്കണം. ആ വാളിന്മേലെ ചോര ആരുടേതാണ്? ആത്മ ബലി അർപ്പിക്കുന്ന ക്രതരുടേതുണ്ട്-

ഹൃദയനിണത്താൽ തെലം നൽകി
പ്രാണമരുത്താൽ തെളിവേകി.....

മറുതവക്കാരുടുടെതുമുണ്ട്.

ആശയക്കാത്തു തുണച്ചു തെങ്ങളെ-
യാളിക്കത്തും പന്തങ്ങൾ
കുതിരുളിൻ വിത്തിമാറു പിളർത്തി-
ചോരകുടിക്കും ദന്തങ്ങൾ

അതൊരു വെറും അലക്കാരം മാത്രമാണെന്നാണോ ഭാവം? ജ്വാലയുടെ സൗന്ദര്യമോ തേജസ്സും ധനിപ്പിക്കാൻ വിരിമാറു പിളർത്തല്ലും ചോരകുടിക്കലുംതന്നെ വേണ മെന്നില്ല. ആ ബിംബത്തിന്പുറിത്തു തുറക്കപ്പെടുന്ന ഒരു ലോകമുണ്ട്. ആ ലോക തതിന്റെ വ്യവഹാരങ്ങളിൽനിന്നാണ് ഈ ബിംബത്തിന്റെ അർത്ഥം തെളിയുക. പന്തങ്ങളുടെ അവതാരമുഹൂർത്തത്തിൽത്തന്നെ ഈ കുതിരുൾ എന്നു മുഖം കാട്ടിപ്പറുങ്ങും:

സഞ്ചിതമാകുമിരുടുകളെല്ലാം
സംഭ്രമമാർന്നോരന്നോരം
മാനവർ കണ്ണാരഗിസ്മിതമതിൽ
മനിലെ വിണ്ണിൻ വാഗ്ദാനം.

മന്ന്, വിണ്ണ്, മാനവർ, അഗ്നി ഇതെല്ലാം ചേർന്ന ഒരു രാശി മണ്ണംയല്ലത്തിൽ ഇരുട്ട് ആരുടെ നിശ്വാസ്? ആ കരുതവൻമുണ്ടോ എന്ത്? ഉക്കവിതയിൽനിന്നുതനെ വേണം സുചനകൾ.

ഉച്ചലമാക്കീയുശിയെ ഞങ്ങടെ-
യുജ്ജലഹൃദയസ്പദങ്ങൾ
അടിമച്ചങ്ങളെ നീറ്റിയുടപ്പാൻ
അഭിനവലോകം നിർമ്മിപ്പാൻ
ആശയ്ക്കൊത്തു തുണംചു ഞങ്ങളെ-
യാളിക്കത്തും പന്തങ്ങൾ
കുരിരുളിൻ വിരിമാറു....

ഈ അടിമച്ചങ്ങളെ ഏതെന്നും ‘ഞങ്ങൾ’ നിർമ്മിച്ച അഭിനവലോകം ഏതെന്നും കൂടി അറിയേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്.

കാടും പടലും വെള്ളീറാകി
കനകക്കതിരിനു വളമേകി,
കടിനമിരിസ്യു കുഴനബാകൾപ്പുല
കരുനിരവാർത്തു പണിക്കേകി,
അറിവിന്റെ തിരികൾ കൊള്ളുത്തി,കലപകൾ-
കാവേശത്തിന്റെ ചുടേകി
മാലോട്ടിശ്യും മർത്ത്യാത്മാവിനു
മേലോട്ടുയരാൻ ചിരകുതകി
പാരിൽ മനുഷ്യപുരോഗമനക്കൊടി
പാറിച്ചവയിപ്പുനങ്ങൾ
മെത്തിട്ടുമിരുളിതിലെത്രചമച്ചു
പുതതൻ പുലരിച്ചനങ്ങൾ

ഈ ഒരു മനുഷ്യചരിത്രകമനമാണ്. വൈലോപ്പിള്ളികൾ ഏറെ പ്രധിപുട ഒരു പ്രമേയം. ആവർത്തനപ്രകൃതിയായ ചതു രൂഗചുംകമണ്ണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രാചീനഭാരതത്തിനു പരി ചിത്രമായ ചാക്കികകാലസകലപത്രതാടല്ലെ, നവോത്ഥാനത്തെത്തു ടർന്ന് അഞ്ചാനോദയകാലത്ത് ഉടലെടുത്ത പാശ്വാത്യസംസ്കൃതി യുടെ സൃഷ്ടിയും പുരോഗമനാനുബവുമായ രേഖിയ (linear) കാലസകലപത്രതാഡൻ വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ഈ ചരിത്രബോധ തനിനു ബന്ധം. ‘കാലപ്രസ്തുവഴിയുടെ പോന്നിതു/കാഞ്ചകാണ കുതുകകരം’ എന്ന വരികളിലെ കാലപ്രസ്തുവഴി ഇപ്പറമെ രേഖിയതയുടെ ചിഹ്നമാണ്. പുരോഗമനാനുബവുമായ ഈ രേഖിയതയുടെ പശ്വാത്യലത്തിൽ അടിമച്ചങ്ങളെ നീറ്റിയുടയ്ക്കലിനും അഭിനവലോകം നിർമ്മിക്കലിനും തെളിമയേറും. അഞ്ചാനോദയ (En-

lightenment) തെത്തപ്പറ്റി ഇമാന്നത് കാസ്റ്റിന്റെ പ്രവൃംതമായ വാക്കും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന ഒരുസന്ദർഭമാണിത്. അഞ്ചാനോദയം പരാഗ്രായത്തിൽ നിന്നുള്ള മനുഷ്യൻ്റെ മോചനമാണ്. സ്വന്തം ധാരണായെ മറ്റാരു തന്നെന്ന് നിർദ്ദേശമില്ലാതെ ഉപയോഗിക്കാനുള്ള ശേഷിയില്ലായ്മയാണ് മറ്റാരാളാലുള്ള രക്ഷിതത്വം.

അത് അടിമത്തത്തിനു തുല്യംതന്നെ. അതു നീറ്റിയുടച്ചാലേ അഭിനവത്വം (ആധുനികത) പിരിക്കു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാബാം, അടിമച്ചങ്ങളും നീറ്റിയുടയ്ക്കല്ലോം അഭിനവലോകം നിർമ്മിക്കലും ആവാനവിഷയമാകുന്നത്. ഒരാവ്യാനമാബാൻ അവശ്യം വേണ്ട കാര്യകാരണാബന്ധം ആ വരികളിൽ സന്നിഹിതമാണെന്നുകൂട്ടി ഇപ്പ രണ്ടത്തിനാർത്ഥമുണ്ട്. ‘പന്തങ്ങളുടെ നിർവ്വഹണാലുട്ടത്തിലുള്ള ആശംസയിലും നവീനതയുടെ പരാമർശമുണ്ട്:

വാരുദ്ദോരു നവീനയുഗത്തിന്

വാക്കേന്താപ്പുകൾ വിരിയച്ച....

എന്ന്. ‘പന്തങ്ങളിലെ ചരിത്രവോധയത്തിനും ആധുനികതാസകല്പവ ത്തിനും പാശ്ചാത്യ നവോത്ഥാന തത്തി നേരുയും അഞ്ചാനോ ദയത്തിനേരുയും ആശയങ്ങളോടുള്ള ബന്ധം ഇന്നട്ടിൽ സുചിപ്പിച്ചാൽ ഇക്കുവിത്തയിൽ രണ്ടു വട്ടം പന്തങ്ങൾക്കിരയായ ഇരുളന്മാരെ പിടി കിട്ടുമെന്നു തോന്നുന്നു.

മാനികൾ എങ്ങളെടുത്തുനടന്നു

വാനിനെ മുകരും പന്തങ്ങൾ

ആ ‘എങ്ങ്’ളിൽനിന്നു വേറിട്ട്, അതേസമയം ‘എങ്ങൾ’ എന്ന ഒരു സംഘത്തെ തിരിച്ചറിയുന്നതിനുതകുമാർ നില്ക്കുന്ന അപരം (the other) ആണ് പന്തങ്ങൾ എന്ന രചനയിലെ കുറിരുൾ. കാവ്യപക്ഷത്ത് കേവലമൊരു ബിംബം; ചരിത്രപക്ഷത്ത് ഒരു മനുഷ്യവർഗ്ഗം. ഇങ്ങനെ രണ്ടുവായ്ത്തലയുള്ള ഒരു പദമാണിത്. നവോത്ഥാനകാലത്ത് യുറോപ്പിൽനിന്നു ‘പുതിയ’ വൻകുരകൾ തെടി പുറ പ്ലെട്ടുപോയ സാഹസികസംഖാരികൾ ഓരോ നാടുകളിൽ ചെന്നുകണ്ടു മുട്ടിയ “അപരിഷ്കൃത”രായ പുരജാതികകാരക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങളുണ്ട്. ‘പന്തങ്ങ്’ളിലെ കുറിരുളിന് പടിഞ്ഞാറൻ സംസ്കൃതിയുടെ വെളിച്ചത്തിനു മുമ്പിൽ പകച്ചുനിന്ന ആ ‘പുറ ജാതി’ക്കാരോടും അവരുടെ സംസ്കാരസ്വഭായങ്ങളോടും ചാർച്ചയുണ്ട് എന്നു തോന്നും; നവോത്ഥാനസംഖാരികൾ പുറജാതികകാരുടെ മാറുപിളർന്നു എന്നതു ചരിത്രസത്യംതന്നെയോ എന്നു സന്ദേഹപ്ലെട്ടുനവർ ഉണ്ടാവാം. ആലക്കാരികമായിട്ടും, ആക്ഷരാർത്ഥത്തിൽത്തന്നെയും അത്തരം സംഭവങ്ങൾ അനവധിയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന് അറിയാൻ കേരളത്തിൽ, ആഫ്രിക്കയിൽ, തെക്കേ അമേരി

കയിൽ, ആസ്വത്രേലിയയിൽ എത്തിച്ചേർന്ന സഞ്ചാരികളും അവരെ പിന്തുടർന്ന് അങ്ങാടത്തിയ പട്ടാളങ്ങളും കച്ചവടക്കാളികൾക്കരും കൂടി ചെയ്തുകൂട്ടിയ കരുമനകളുടെ വിവരങ്ങൾ നോക്കിയാൽമ തി.

അപ്പോൾ, കോളനിവാഴ്ചകാരുടെ ജയഗീതം പാടുന്ന കവി തയാൻ പന്തങ്ങൾ എന്നാണോ ചൊല്ലിക്കുട്ടുന്ത്? അല്ലെങ്കിലും കോളനിവാഴ്ചയിൽ മുടിചുടിയ യുറോപ്പൻ സാഹസികവീരനി ഹാസങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികവും സാംസ്കാരികവുമായ നവോത്ഥാനചീതിയും അതിന്റെ അഭാനകാണ്ഡംവുമാണ് ‘പന്തങ്ങൾ’ എന്ന ചെന്തയുടെ സംസ്കാരപദ്ധതിലും. ആ നിലകൾ കവിയുടെ രചനാകർത്താവും, അമവാ ആത്മസാരൂപം, വാർത്തുവെച്ചൽ ആ നവോത്ഥാന-അഭാനഗോബധ്യസംസ്കൃതിതന്നെ എന്നു സുചിപ്പിക്കുകയേ ഉദ്ദേശ്യമുള്ളു.

‘അഭാനഗോബധ്യ’ത്തിന്റെ ദൈഷണികപാരമ്പര്യം മനുഷ്യവീര്യത്തെയും നവവർഗ്ഗപ്രമത്തയും ആധാരമാക്കിയുള്ള വൈലോ പ്ലിള്ളിക്കവിതകളിൽ ആ ചത്തിൽ വേരോടിക്കാണാം. ‘പന്തങ്ങൾ’ തിരഞ്ഞെടുന്നു, പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ചുള്ള സുചനകൾ വരുന്ന ഭാഗം നോക്കുക. ഒരിടത്ത്,

‘കാടും പടലും വെള്ളീരാകി’

എന്ന് ഒരു നേട്ടമായിട്ട്; മരുഭൂമിയിൽ,

ഗുശതടത്തിൽ മുഗീയത മരുവും

കാടുകളുണ്ടവ കരിയട്ടേ

എന്നൊരാശംസയായിട്ടും. രണ്ടിടത്തും കാട് വെള്ളീരാവേണ്ട ഒരു പ്രതിഭാസം. ജനുപ്രകൃതിയും അങ്ങനെന്നെന്നെന്നു. ഉപരിപ്പുമോ യാദ്യപ്പീംകമോ ആയ ഒരു ചിന്തയോ മോഹമോ അല്ല ഇൽ. മരിച്ചു ഒരു ദർശനത്തിൽനിന്ന്, ലോകബോധത്തിൽനിന്ന് ഉയരുന്ന ആശയമാണ്. ആ സ്വരം ‘ആധുനികതയുടേതാണ്. അതിന് ദക്ഷാർത്ഥിന്റെ ചിന്താപദ്ധതിയിലെ ചില ധാരകളുമായി ബന്ധമുണ്ട്. കാർട്ടീഷ്യൻ ചിന്തയനുസരിച്ചു, അറിയുന്ന ആഭ്യാസനുവേരു, അറിയപ്പെടുന്ന വസ്തുപ്രപഞ്ചം എന്നുവേരു എന്ന് ഒരു ദൈവതം ഉണ്ട്. അഭാനതാവായ മനുഷ്യൻ അചേതനമായ വസ്തുപ്രപഞ്ചത്തെ അറിയുന്നതിനു വേണ്ടി അതിനെ നീരീക്ഷിക്കുന്നു, വിവരിക്കുന്നു, വിലമതിക്കുന്നു, വിധികർപ്പിക്കുന്നു, വേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ മാറ്റി മറിക്കുന്നു- അതായത് വസ്തുപ്രപഞ്ചത്തിന്മേൽ തന്റെ മികവും മേലാളത്തവും ചെലുത്തുന്നു. ‘ആധുനികത’ സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ മികവിൽ പ്രകൃതിയെ കീഴ്പ്പെടുത്തുന്നു. പ്രപഞ്ചവസ്തുകളിൽ പ്രകൃതിയടക്കം എതിന്റെമേലുമുള്ള മനുഷ്യന്റെ കയ്യേറ്റത്തെ നീതി

യുക്കലമാക്കിച്ചെഴുന്ന ഓനാണ് ആധുനികതയുടെ തത്ത്വശാസ്ത്രം. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ‘ഉടലി’ലെ (texture) ഒരിശയാവുന്നതിനുപകരം ആ ഉടലിൻമേൽ അധികാരം സ്ഥാപിക്കുമാർ മാറിനില്ക്കാനാണ് അതു പറിപ്പിക്കുന്നത്. ‘കാട്ടു പടലും വെള്ളീരാക്കി കനകക്കതിരിനു വള്ളമെകു’ന്ത് എക്കേൾവിക്ക് ഉത്രേജകമായിത്താനാമെകില്ലും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെയും പ്രകൃതിയുടെയും ആക്കത്തുകം തെറ്റിക്കുന്ന ഒരുവാടാണ്ട് എന കാര്യം മറന്നുകൂടാ.

അധികാരം ചെലുത്തി മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയെ കീഴടക്കുന്ന തിന്റെ മറ്റാരു കാഴ്ചയാണ് ‘മലതുരകൾ’. മാക്സിംഗോർക്കി യുടെ ഒരു ചെറുകമ വായിച്ച് ഓർമ്മയിൽനിന്നാണ് പ്രമേയം എങ്കിലും കാരിരുന്നിനും കല്ലിനും മീതെ നീറിനിൽക്കുന്ന പാരുഷ നാളം കവിക്കും അഭിമാനകരം തന്നെ, പ്രിയകരവും. പ്രകൃതി വിജയത്തെച്ചാല്ലി മുതുതലമുറയും ഇളംതലമുറയും തമ്മിലും സന്ദേഹവും വിശ്വാസവും തമ്മിലും കമിക്കുന്ന വലിപിന്മേലാണ് ഇക്കവിതയുടെ ആശയസംവിധാനം.

നൽപ്രകൃതിയെ, യീശനെ, നേർക്കും
തൽ പ്രയത്നമോ തൻ കുഴിവെട്ടൽ
എന പദ്മയുടെ ബോധത്തിനെതിരെ
ഹാ, വഴിതരും- അബ്ദങ്ങളേരെ-
യാകിലാക്കട്ട-പർപ്പുതിത്തി
ആ വഴിയേ വിഭൂതികൾ നേയു-
മാവിവണ്ടിതനോടങ്ങളോടും

എന്നു പുതുതലമുറയുടെ പ്രതീകഷാനിർഭരമായ വീര്യം തള്ള രാത്യെയുണ്ട്. ‘പദ്മരുഷം കുന്നോടേറ്റുമുട്ടും പരുഷമാം ധാനം’, ‘കണ്ണാടുകല്ലർ പാട്ടുപാടുവിദ്യരമാം നാദം’, ‘പർപ്പുതിത്തികപ്പുറ തമുനിനുജ്ജിള ആയുധനാദം, ‘വത്സരങ്ങൾതൻ കാൽപ്പേരുമാറ്റം’ ശബ്ദങ്ങളുടെ വേലിയേറ്റമാണ് കവിതയിലങ്ങാളമിങ്ങാളം. അക്കുട്ടത്തിൽ മികച്ച ഒന്ന്:

കുരഗൈരിക്കഗാരവം കാരും
വീരമാനുഷ മുഷികവർഘും.

മല കരന്നു തുരന്നു മുന്നോറുന്നതിന്റെ ശബ്ദാനുഭവമൊന്നാകെ കോരിയെടുക്കുന്ന ഈ ഇഹരടിയിലെ ‘മാനുഷമുഷിക’ ബിംബം അർത്ഥഗർഭമേതേ. ജീവപിണ്ഡാത്തിന്റെ വലിപ്പചെറുപ്പം പ്രകൃതിയെ ജയിക്കാൻ പ്രതിബന്ധമാകുന്നില്ലെന്നാണ് മലതുരകുന്ന എലിയുടെ ‘സന്ദേശം. ഒടുവിൽ, പ്രകൃതിപക്ഷക്കാരനായ മുൻതല മുറയെക്കൊണ്ട്-

എൻമക്കേ, ഞാൻ വിശസിക്കുന്നു

എന്നു മാനവവിജയം സീകരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് കവിത വിരമിക്കുക. ഈ വിജയത്തിന്റെ ശില്പി പുരുഷനാണെന്നകാര്യവും ഓർത്തുവും വെക്കേണ്ടതുണ്ട്-

‘കാരിരുമ്പിനും കല്ലിനും മീതെ
നീറി നില്പപീലേ പാരുഷനാളം,
‘കേട്ടിതപ്പോഴും പരരുഷം കുന്നോ-
ദേറുമുട്ടും പരുഷമാം ധാനം’.

മലതുരന്നു മുന്നേറുന്ന ആ റഷ്യൻ കുലിപ്പണിക്കാരിൽ ഒരു റഷ്യൻും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലോ എന്നത് ദരിക്കലെല്ലക്കിൽ മറ്റാരിക്കൽ ഉയർന്നു വരാവുന്ന, വരേണ്ട, ചോദ്യമാണ്. ‘പന്തങ്ങ്’ ഭിൽ, ‘എന്നീ ടാത്താരു പുരുഷം യുസ്തുക്കർ എന്നാരു പ്രയോഗത്തിൽ താരത മേന നിസ്സംഗമായി പെരുമാറുന്ന പുരുഷൻ, മലതുരന്നു ദയിൽപാളം നീഞ്ഞുനോൾ ആ വിജയം അവകാശപ്പെട്ടുകൊണ്ടു വരുന്നു. പ്രകൃതിയെ ശക്തിയായി സകലപിച്ച് ആ ശക്തിയോടു ചേരാതെ അനങ്ങാനുംകൂടി കഴിയാത്ത പുരുഷനെക്കുറിച്ചുള്ള ആ പ്രസിദ്ധമായ ഭാരതീയസകല്പമുണ്ടല്ലോ,

‘ശിവഃശക്ത്യാ യുക്തോ യദി ഭവതി ശക്യഃ പ്രഭവിതും
നചേദേവം ദേവോ നവലു കുശല സ്പദിതുമപി’

(സഹസ്രയുലഹരി)

അതല്ല, ദക്ഷാർത്ഥിയൻ മനുഷ്യസകല്പത്തിലെ വിജയശൈലായ മാനവനാണ് ഇക്കവിതകളിൽ കർത്തവ്യപക്ഷത്തുള്ളത്. ആയു നികത്യുടെ പ്രപഞ്ചവീക്ഷണത്തിൽ അണ്ടാതാവായ മനുഷ്യനും ജീവയമായ പ്രകൃതിയുമായി ഒരു ദൈവതം ഏർപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നു സുചിപ്പിച്ചല്ലോ. ആ ദൈവത്തെ പിന്തുടർന്നു വേരെയും ഇടക്ക ഇടു ഒരു നിരതനെന്നയുണ്ട്. ആത്മീയം/ഭൗതികം; വികാരം/ചിന്ത; വിശ്വാസം/യുക്തി; സ്ത്രീതം/പാരുഷം എന്നിങ്ങനെ. ആ ദ്വാരാ അഭിലിലോനിൽ നിശ്ചലാണ് ‘മലതുരക്കൽ’ എന്ന രചനയിലെ മെർക്കാണിച്ച വരികളിൽ പതിയുന്നത്.

‘ജലസേചനം’ എന്ന കവിതയിൽ ഇതു കുറേക്കുടി തെളി ഞ്ഞുവരും. ഇന്നുകോപമേറ്റു വരശ്രചയിൽ മുടിഞ്ഞ അസ്പാടിയെ രക്ഷിക്കാൻ ബലരാമൻ കാളിനിയിൽനിന്നൊന്നരു ചാലു കീറിയതാണ് കവിതയിലെ ക്രിയാംശം. ഹരിതവിപ്പവം അതിന്റെ ആദർശവും. പദ്ധതചനകളും ബിംബകലപ്പനകളുംകൊണ്ട് നിർവ്വഹണത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്ന തന്ത്രങ്ങളിൽനിന്ന് പതുക്കപ്പെട്ടുകൈ ഒരു ലോക ബോധം, പ്രത്യയശാസ്ത്രം രൂപം പുണ്ഡുവരുന്നതു കാണാം.

‘ഗോപനിമാരുടെ സകടം കേട്ക ബലദ്രോ വരശ്രചയെ നേരി ടാനുള്ള വഴികളാലോചിച്ച് ഇരുന്നു. ‘പച്ചിലക്കുവിളിൽ തുള്ളുമി

ഇംകളിൽ’ മുങ്ങിനിവരവെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിലോരാശയമുണ്ട്. കാളിനിയെ ഇങ്ങോടു കൊണ്ടുപോരുക. ഹലായുധൻ എഴുന്നേറ്റുചെന്ന്, ഓളഞ്ഞെല്ല കാട്ടിൽ മെച്ചു നടക്കുന്ന കാളിനിയെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

എല്ലാക്കൃഷ്ണകാർക്കും നെല്ലായ്, പശുകൾക്കു
പുല്ലായ് പിറക്കട്ടേ നിൻ കാരുണ്യം

പറഞ്ഞ വിധമാണ് കുടുതൽ ശ്രദ്ധയും-മംഗലവും നീയോരു മകയല്ലോ? അതേ, മകമാർക്കു നിശ്ചയിച്ചുവെച്ച ചില ചടങ്ങളുണ്ട്. സ്ത്രീകൾക്ക് അവരുടെതു മാത്രമായ ഒരാത്മസ്വരൂപം നിർമ്മിച്ചു കൊടുക്കുന്ന ആശയങ്ങളാണീവ. ദൈന്യത്തിന്റെ നേരേ മുഖം തിരിക്കേണ്ടതു മകമാരുടെ മാത്രം കർത്തവ്യമൊന്നുമല്ല. അതിൽ കുട്ട, കാളിനി, നാടിന്റെ ദൈന്യം കാണാൻ കുട്ടാക്കാതെ കാറ്റി നാൽ കുന്തളം ചീകിച്ചിരിച്ചു പാഞ്ഞുപോയി. പുരുഷന് യാമാർത്ഥ്യ അഭി!ൽ ശ്രദ്ധ; സ്ത്രീകൾ കളിപ്പംമാറാത്ത അലക്കാരക്കെന്നും. അത്രയും കുടിയുണ്ട് ആ വർണ്ണനയിലെ ഗുഡാർത്ഥമോ.

ബലരാമൻ ക്രൂഡനായെന്നീറ്റു. കലപ്പകൊണ്ട് ആറ്റിന്റെ തീരഞ്ഞ ഭേദിച്ച് വയലുകളിലേക്ക് നിരവധി ചാലുകൾ കീറി. പിന്നെ ശരിക്കും ഒരു ഹതിവിപ്പവം തന്നെ-

പച്ചപിടിച്ചു തശ്ചത്രു പുണ്യകൾ
പുർണ്ണചൂടി, മേടുകൾ, പുവനങ്ങൾ
വാച്ചുമും വൃംഘാവനങ്ങളിലാജ്ജലം
പാൽചുറുമായിത്തുടിച്ചുപൊന്തീ,
ആയുന്ന കുംബായി, പുവിൽ കുഴംബായി-
കായിൻ കഴംബായിക്കാണുമാറായ..

നല്ലത്. അതിന്റെ ഫലമോ?

വീർത്തേതാരകിടുമായ് പെക്കൾ യമുനയെ
പ്ലാർത്തു തണലത്തയവിരിക്കി
അർത്തുനെല്പാടത്തിലാറുകൾ, തീരത്തു
കുത്തുപറന്നു പശുക്കിടാങ്ങൾ
അമ്മാനമാടി പഴങ്ങളാലുപാടി-
തെതമാടിക്കുട്ടികൾ വാടിതോറും
പൊങ്ങാം ദയിമമനോത്സവസംഗീതം
കക്കണരീംബണസകലിതം

അതും നല്ലതു തന്നെ, ആദ്യത്തെ കർഷകരാജാവായി ശോഭിച്ച സീരായുധൻ്നേ ‘നിർദ്ദേശമായ’ ഭൂതദയയാണ് എല്ലാറിനും കാരണമെന്നു കവിവാക്യമുണ്ട്. ഭൂലോകസേവിനി, കാരുണ്യശാ ലിനി, ശോലോകമുഖ്യപയസിനി എന്നെല്ലാം കാളിനിക്കു കല്പിച്ചു

കൊടുത്ത പ്രശ്നപ്പാർട്ടികൾ ബലരാമൻറെ നിർദ്ദേശമായ ഭൂതദയയ്ക്കു മുമ്പിൽ നിന്റെ അവസ്ഥയിൽപ്പോകുന്നു. അതെ, പാരുഷ്യംതന്നെയാണ് അവി ദെയും തലയുയർത്തിപ്പിടിച്ചുനില്ക്കുന്നത്. ബലരാമൻറെ ഹലാ സ്വാതം ആസനസ്ഥിപ്പലഭാവനയാൽ ധരിത്രിയാൾ സഹിച്ചു എന്നു പറയുന്ന പ്രകരണങ്ങളിലെ ആ രതിബിംബത്തിന്റെ ആസ്വാദ്യതയോ ടോപ്പം ഇവ പാരുഷ്യപ്രസ്താവം കൂടി ചേർത്തുവെയ്ക്കണം. ‘സീരോത്ക്ഷേണ’ തതിന്റെ രതിക്രിയാസാദ്യശ്രൂം ഭാരതീയകാവ്യ പാരമ്പര്യത്തിനെന്നപോലെ ആധുനികനിവശശാസ്ത്രത്തിനും സമ്മതം തന്നെ. പ്രകൃതിയെ ഒരു സ്ത്രീയായി സങ്കല്പിച്ച് അവരെ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന പുരുഷന്റെ വാത്തചരയെക്കുറിപ്പേരുന്നുണ്ട്. പോരാ, ആ നിർദ്ദേശത്തം ടട്ടുവിൽ ആസന സത്പലതയ്ക്കാണെന്ന നൃായീകരണവും.

ആ മട്ടു ശുരയാം സുരജാഗോവിബന

രാമൻ കരിന്നു കൊടുവേതാഴുത്തിൽ

എന വരികളും, പിന്നാലെ വരുന്ന,

അപ്പുഴ താനുമൊതുങ്ങി നമിച്ചുകൊ-

ണ്ടപ്പുതു കുല്യകൾക്കുള്ളില്ലെട

രാമൻറെ വേർപ്പിറ്റുവീഴും വഴിക്കു തു-

ക്കാൽമൺപൊടികൾ മുകർന്നു ചെന്നാൾ

എന വർണ്ണനയും കൂടിയാവുവോൾ ആ കീഴടങ്ങൽ ഭാസ്യത്തോ ഇമായി:

പാരിന്റെ ഭാസിച്ചുറുമിയായ് പോകയാൽ

സുരജേ നീയെന്നുയർച്ച നേടി!

എന്നു സാന്തരമുണ്ട്. മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയെ മെരുകൾ ഇച്ചാനുസാരം ഉൽപ്പാദനപ്രകിയയിൽ ചുഷണംചെയ്യുന്നതിനെ പുരുഷൻ സ്ത്രീയെ കീഴ്പ്പെടുത്തുന്നതിനോടു ചേർത്തുള്ള വ്യവഹാരത്തിന്റെ സാഹിത്യസംശ്രംം പോലെതന്നെ പ്രധാന മാണ് ആ കല്പനയ്ക്കു പിന്നിലുള്ള പ്രപഞ്ചവീക്ഷണത്തിന്റെ ഗതി മയ്യോ.

‘മലതുരക്കൽ’, ‘ജലസേചനം’ എന്നിവയേക്കാൾ രൂക്ഷമാണ് ‘സർപ്പക്കാടുകൾ’ എന കവിതയിലെ സ്വരം. ആ ശീർഷകംതന്നെ നോക്കുക. മലയാളിയുടെ സാഭാവികപദം ‘സർപ്പകാവ്’ ആണ്. (ഇതു പലരും മുന്ന് സുചിപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ട്) അത് ഇവിടെ ‘സർപ്പകാട്’ ആയി. ‘ഗുഡാത്തക്കാടുകൾ മുഗീയതമരുവും’ ഇടങ്ങളാണല്ലോ കാടുകൾ. അങ്ങനെയാണ്, കാരണവന്നാൽ വൃത്തിയിലാണഭിലോ റിക്കൽ പുംജ നടത്തിപ്പോരുന്ന കാവുകൾ കാടുകളായത്.

പീടിന് പിന്നിൽ പകല്ലുമിരുട്ടിനീറ്റിടായി ആവിധമാരു സർപ്പ

കാർ. അതിനെ ചുറ്റിപ്പറ്റി കമകൾ, ചടങ്ങുകൾ, വിശ്വാസങ്ങൾ അങ്ങനെ നീളും കമകളിലൂടെ ക-
ടനു പടർന്നൊരുട്ടിൽ നടക്കവെ-
യതിരില്ലാത്തതാരു സർപ്പകാടായ
തോന്തിയെനിക്കേൻ നാടും വീടും.

ആ തോന്തിന്റെ ഫലമോ,

പെരുവഴിവകൾിൽ പേടിപ്പാടുകൾ
പുരമുറ്റത്തു വിപത്തിൻ പുറുകൾ.

തൊടിയിൽ കായ്മരങ്ങളെ കെട്ടിത്തെരുക്കി വീർപ്പുമുട്ടി
കുന്ന വള്ളികൾ നിറഞ്ഞ കാവ് അങ്ങനെ നിരം മാറി.

അരിയ വള്ളപ്പിനർബ്ബുദ്ധമായാ
സ്ഥർപ്പവനത്തക്കണ്ണൻ.....

കരളിൽ കഴുകൻ ചിറകുകുടഞ്ഞു- പാനിന്റെ ശത്രുവായ
കഴുകൻ; ഭോധകണ്ണർമിചി വെണ്ണഴുവീശി-കാടിന്റെ ശത്രുവായ
മഴു. കവിതയുടെ നിർവ്വഹണാല്പട്ടം ഇങ്ങനെയാണ്.

വെട്ടിയെരിച്ചേൻ താനാക്കാ,ടൊരു

മൺതച്ചേരയിഴഞ്ഞു മറഞ്ഞു

നടുനനച്ചേനവിടക്കേര-

തയ്യുകൾ,വാഴ,യടയ്‌ക്കാമരവും

ആ പുതിയ തോസ്യു വളർന്നു. അവിടെ നേദിക്കാത്ത ഫല
ങ്ങൾ ചുമന ഫലവൃക്ഷങ്ങൾ നിരന്നു. അവയുടെ കീഴേ കളി
കുന്ന കുട്ടി, പുതിയ തലമുറ, ഏന്തോ ചോദിക്കാൻ ഭാവിക്കുന്നു:

ഒട്ടും പേടിക്കേണ്ണൻ മകനെ

മണ്ണിപ്പുകിയ താണ്ഞുളുകൾതന്നെ

പുറുകളാണിവയല്ലോ നമ്മുടെ

പുതിയ യുഗത്തിലെ നാഗത്താൻമാർ

പഴയ നാഗത്താൻമാരുടെ ഓർമ്മയിൽ പുതിയ മണ്ണിരകളെ
പുറിയാണ് പുതിയ തലമുറയുടെ ചോദ്യം എന്നു മുൻവിധി കരുതി
ക്കൊണ്ടുള്ള ഉത്തരമാണിത്. അതായത്, ഉത്തരം പറയുന്നവർ
തന്നെയാണ് പുതിയ തലമുറയ്ക്കുവേണ്ടി ചോദ്യങ്ങൾ ഒരുക്കുന്ന
തും. എന്നാൽ ആ ശിശു ഇക്കാലത്തു ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യം
പഴയ തലമുറ ഒരുക്കിവെച്ചതുതന്നെ ആയിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല.
ആ പാനിന് ദൈവങ്ങളുടെ പേരിലായാലും കാടിന് പുർവ്വസ്പന്നം
പോറ്റിയ കാരണവൻമാർ- കാടിന്റെ ഒരുതുണ്ടം മുർധാവിൽത്തന്നെ
കരുതലോടെ ഏറ്റിനടന്ന കാരണവൻമാർ -കാരണത്തുപോന്ന ആ കാടു
കളിപ്പറ്റിയും അവയുടെ പ്രാധാന്യത്തില്ലിയും, കാടു മുടിയുന്നോൾ

പ്രകൃതിക്ക് ഏല്ക്കുന്ന പരിക്കുകളെപ്പറ്റിയുമൊക്കെ ആയിക്കുവെടനുമില്ല. അതിന്, ഇപ്പറഞ്ഞ മറുപടി തീരെ അപര്യാപ്തമാണു താനും. എന്നാൽ, ഇതിനെല്ലാം വിരുദ്ധമായി ഒരു സ്വരം ഇക്കവി തയിൽ നിശ്ചായമായി മുഴങ്ങുന്നുണ്ട്. അതിനെക്കുറിച്ച് അല്പം കഴിഞ്ഞുപറയാം.

ഇവിടെ എടുത്തുപറഞ്ഞ കൃതികളിലെല്ലാം ഉയരെ ഉയരെ മുഴങ്ങുന്നത് അവ ചെച്ച കാലത്തെ ഇന്ത്യൻ ജീവിതാവസ്ഥയുടെ ശബ്ദമാണ്. ആ അവസ്ഥയിലേ ഈ രചനകൾക്ക് അവയാംബന്ധപ്പെടുന്ന അർത്ഥഗാരം കൈവരു. ‘ഉത്പാദനം പെരുക്കുക, വരുതിയെ തുരത്തുക, ‘പദ്ധതിയിലൂടെ പുരോഗതി’ തുടങ്ങിയ മുദ്രാ വാക്യങ്ങൾ മുഖിക്കുന്നവേണ്ടി പ്രതീക്ഷാനിർഭരമായ യത്തന്നെയും തുടങ്ങുന്ന കാലത്ത് (നാല്പത്തുകളുടെ പിൻപകുതി യില്ലോ അസ്വന്നുകളുടെ മുൻപുകുതിയില്ലോ) ഈ വരികൾക്കർത്ഥമം നൽകുന്നതിന് അന്നത്തെ ലോകവ്യവഹാരംതന്നെയായിരുന്നു മുഖ്യ പ്രമാണം. (ജി.യു.ടെ ‘സത്ലജ്’ എന്ന കവിത ഈ ഘട്ട തത്തിൽ ഇക്കുട്ടത്തിലോർക്കുക).

ഇപ്പറഞ്ഞ മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ ചെയ്യുന്നത് ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങളേയും അഭിലാഷങ്ങളേയും വാംശമയപാംഞ്ചളുടെ രൂപത്തിൽ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുകയാണ്. മുദ്രാവാക്യങ്ങളായും പോസ്റ്ററൂകളായും ലഘുലോവകളായും ഒരു സാകുടത്തിന്റെ രേഖകളായുമൊക്കെ പ്രചരിക്കുന്നത് ആ ലോക പാംഞ്ചളാണ്. അവയിൽ ഒരു വികസനപാംമുണ്ട്, പുരോഗമനവാദമുണ്ട്, സർക്കാർ പരിപാടികളുടെ പ്രചാരണമുണ്ട്. വൈദ്യോപ്പി ഇളിക്കവിതകൾ ഇതേ കാലഘട്ടത്തിന്റെ തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ മറ്റൊരു പ്രതിനിധാനമന്ത്രത്തിന്റെ ലോകപ്രതിനിധാനങ്ങളുടെ ഈ പാംഞ്ചൾ തമ്മിൽ ഏർപ്പെടുന്ന ബന്ധത്തിൽനിന്നും കൂടിയാണ് ഈ വൈദ്യോപ്പരാംഞ്ചൾക്ക് അർത്ഥമുണ്ടാകുന്നത്. ഒരുദാഹരണം പറ ഞഞ്ചാൽ, ‘ജലസേചനം’ എന്ന കവിതയോടൊപ്പം ഇക്കാലത്തെ പദ്ധതിമുദ്രാവാക്യങ്ങളോ കാർഷികപുരോഗതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഘാലു ലേവകളോ നോക്കുക, അത്തരം രേഖകളിലെ ആശയങ്ങൾക്ക് പാര സ്വരൂപിംബന്മായ ഒരു തുടർച്ചയുടെ ചരിത്രം കല്പിച്ചു കൊടുക്കാൻ ജലസേചനത്തിലെ പുരാവസ്തതത്തിനും അതിന്റെ കവിതാമയമായ പുനരാവസ്ഥാനത്തിനും കഴിയും. മറിച്ച്, ആ പുരാവസ്തതവും അതിന്റെ പുനരാവസ്ഥാനവും പ്രസക്തവും അർത്ഥയുക്കവുമാവണമെങ്കിലോ വെള്ളക്കെടുത്തിയും വരൾച്ചയും കൊണ്ട് കാർഷികപുരോഗതി തട യപ്പെട്ടതുമുലം ജലസേചനപദ്ധതികൾക്കായി തിട്ടുകപ്പെടുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യവും വേണം. ആ ജീവിതസന്ദർഭം മാറി

യെന്നും വരെ. ആ കവിതയ്ക്ക് അവിടെ കിട്ടിയ അർത്ഥം കിട്ടുകയുമില്ല.

മാമുൽ സാമുഹികവാദങ്ങളിൽ ‘ചരിത്രപശ്ചാത്യല’മെന്നു വ്യവഹരിക്കുന്ന അവസ്ഥ ഇതാണ്. ഇത്, ഈ സന്ദർഭം, വെറുമൊരു ‘പശ്ചാത്യല’മായി വേറിട്ടു നില്ക്കുകയല്ല, സജീവസാനിശ്ചയമായി പാഠരൂപീകരണത്തിന്റെ ആന്തരപ്രേരണയായിത്തോറുകയാണ്. ചരിത്രസന്ദർഭം ഒരു പാഠമായി രൂപം കൊള്ളുകയാണെന്നും ഇതിനർത്ഥം. ചരിത്രത്തിന്റെ പാഠപരതയാണിൽ. ഭാരതീയപുന്നർമ്മാണത്തിന്റെ ചരിത്രം ഇത്തരം പാഠങ്ങളിലൂടെയാണ് നമുക്ക് പില്ക്കാലത്ത് അറിവാകുന്നത്. ചരിത്രത്തിന്റെ പാഠപരത എന്നു പറയുന്നോൾ അർത്ഥമാക്കുന്നതും ഇതുതന്നെ. പാഠ ചരിത്രപരമാണ് എന്നുമുണ്ട്. അതായും പാഠങ്ങൾ അർത്ഥയുക്കതാജ്ഞായിച്ചുമയുന്നത് അവയുടെ തക ചരിത്രസന്ദർഭത്തിലാണ് എന്നാണ് അതിന്നർത്ഥം. “കാടുമുടിക്കരുത്” എന്ന സമുഹമൊന്നാകെ ശാസ്ത്രക്കുന്ന ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ ‘ഗുഡതകത്തിൽ മുഹീയതമരുവും കാടുകളുണ്ടവ കരിയട്ട്’ എന്ന ഒരു ആശംസ പിറവികൊള്ളുകയില്ല. അമവാ അങ്ങനെയുണ്ടായാൽത്തന്നെ സമുഹം അതു പാടി ആവേശംകൊള്ളുകയുമില്ല. കാടുകളിലേയ്ക്കും കൂപ്പിപടർന്നെന്നു ഒരു സമുഹഗതിയിലോ, അത് പെട്ടെന്ന് വാഴ്ത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യും. പാഠത്തിന്റെ ചരിത്രപരതതന്നെ ഇതിന്നു നിഃബന്ധം.

പാഠങ്ങൾക്ക് അർത്ഥമുണ്ടാക്കുന്നതെങ്ങനെ എന്ന ചോദ്യം പ്രസക്തമായിത്തീരുന്ന സന്ദർഭമൊണിൽ. നാട്ടുനടപ്പാണ്-ലോകവ്യവഹാരമെന്നു ശീർഘാണത്തിലും പറയാം- വാക്കുകൾക്കർത്ഥം നിയമിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങളിൽ മുവ്വും എന്ന് ഒരു പഴയ ദർശനമുണ്ട്. പദ്ധതികളാലും മറ്റു നാനാതരം പ്രവർത്തനങ്ങളാലും പുതിയൊരിന്തു കെട്ടിപ്പെട്ടുകൊണ്ടുമെന്ന മോഹവും അതിന്റെ വിവിധ കണ്ണുപഠിപാടികളാലും ചേർന്നതാണ് ഈ കൂത്തികൾ രചിക്കുന്ന കാലത്തെ ഇന്ത്യൻ അവസ്ഥയുടെ ‘നാട്ടുനടപ്പ്’. ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളിലെങ്ങും, പ്രത്യേകിച്ച് കോളനി മുക്തസമുഹങ്ങളിൽ പ്രചരിക്കുന്ന വികസനപാദം അതിന്റെ ജനതാനകാണ്ഡവ്യമായി. ആ ജനതാനകാണ്ഡവ്യതിന്റെ ബഹുഖിയപാഠങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ പാഠസമുച്ചയവും അതുശ്രേക്കാളുന്ന ജനതാനകാണ്ഡവ്യവും ചേർന്ന് ‘അറിവി’ന്റെ ഒരു പ്രമാണം വേരെയുണ്ട്. നാട്ടുനടപ്പും, അതിന്റെ ‘അറിവു’നു വേദപ്രമാണവും ചേർന്ന് വ്യക്തിഭേദങ്ങളോടെ രൂപപ്പെടുന്നവയാണ് ഓരോ പാരായണങ്ങളും. അതായത്, അവ വ്യക്തിനിഷ്ഠമാണെന്ന്. ഇമ്മട്ടിൽ, ലോകവ്യവഹാരവും അതിന്റെ പിന്തുബലമായ അറിവിന്റെ വേദപ്രമാണവും അതും രണ്ടും ചേർന്നുള്ള പാരായണങ്ങളുടെ ആന്തരമനിഷ്ഠതയും, അമവാ അധ്യാത്മവും-ഇങ്ങനെ

മുന്നു പ്രമാണങ്ങളാലാണ് വാദ്യമയങ്ങൾക്ക് അർത്ഥമുണ്ടാകുന്നത്.

ലോകോ വേദസ്തമാധ്യാത്മം

പ്രമാണം ത്രിവിധം സ്മൃതം.

എന്ന് ആചാര്യൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതും ഇതുതനെ.

ഈ വനകാലത്ത് ‘ലോകം’-നാട്ടുനടപ്പ്-തീരെ മാറിമിണ്ടു.

ജനാനകാണ്ഡവു മാറി; പ്ലാറ്റ്, അതിനാസ്പദമായ പാഠങ്ങളും. പരിസ്ഥിതി പ്രശ്നങ്ങളും പദ്ധതികളുടെ വിജയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആശക്കളും പെരുക്കി. പരിസ്ഥിതിയെ ആധാരമാക്കി വികസനത്തിന്റെ വേരെ രൂപങ്ങളുടെ അനോഷ്ഠാങ്ങളുണ്ടായി. അതോടൊപ്പം മുതലാളിത്ത രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ വികസനാഭർശപ്രചാരണ ത്തിലെ വന്നേക്കണികളുടെ വികസനാഭർശപ്രചാരണ പാഠങ്ങളും പ്രചരിക്കുന്നു. ലോകവ്യവഹാരവും അറിവിന്റെ പാഠസമുച്ചയവും ഇങ്ങനെ കോലം മാറിയതിനോപ്പിച്ചു വ്യക്തികളുടെ-സമൂഹത്തിന്റെയും -പ്രതികരണാഭ്യർഥിയും മാറാതെ വയ്ക്കുന്നതായത്, വാദ്യമയങ്ങളുടെ അർത്ഥം നിയമിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങൾ മുന്നും-ലോകവും വേദവും അധ്യാത്മവും മാറിയ ഇക്കാലത്ത് ആ പഴയ വാദ്യമയങ്ങളുടെ അർത്ഥവും മാറിയേ തീരു. ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പാതിക്കു പാടിപ്പുകഴ്ചനു നടന്നിരുന്ന ‘പന്തങ്ങളും ‘മലതുരക്ക്’ലും ‘സർപ്പക്കാടും’ മറ്റും പുതിയ പാരായണം ആവശ്യപ്പെടുന്ന സാംസ്കാരിക പശ്വാത്തലം ഇതാണ്.

ഈ മാറിയ സാംസ്കാരികാന്തരീക്ഷത്തിൽ ആധ്യാത്മികരായുടെതായി പ്രചരിച്ച ആശയങ്ങൾ മിക്കതും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്നു എന്നതാണ് പ്രസ്താവ്യമായ ഒരു കാര്യം. ഈ പ്രസ്താവനയുടെ പൊരുളിയുന്നതിന് ആധ്യാത്മികതയുടെ ആശയഘടന എങ്ങനെ എന്ന് വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്താവശ്യമാവും. പരാശ്രയത്തിൽനിന്നും മൊചനമാണ് ജനാനോദയത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമെന്നുള്ള കാഞ്ഞിയൻ വീക്ഷണം മുമ്പു പരിപ്രയമുള്ളതാണ്ടോ. അതോടൊപ്പം വിശ്വാസത്തിൽനിന്നു യുക്തിയിലേയ്ക്കുള്ള മാറ്റമുണ്ട്. യുക്തിയോടൊപ്പംനെ ശാസ്ത്രീയതയും വന്നതോടെ മതം, ശാസ്ത്രം, കല, ചരിത്രം, എന്നീ ജനാനശാഖകളും വെച്ചേരെ തടക്കങ്ങളായിത്തിരിഞ്ഞത് ആധ്യാത്മികതയുടെ ഒരു സവിശേഷതയാണ്. ശാസ്ത്രവും സാങ്കേതികവിദ്യയും വളർന്നു വ്യസായവർക്കരണവും നഗരവൽക്കരണവും തരിപ്പിച്ചതോടെ ഗ്രാമരേഖകളാശ് നഗരത്തിനു പ്രാധാന്യമേറി. യുക്തിബോധവും ശാസ്ത്രചിന്തയും സാങ്കേതികമേന്മയും ഉപാധിയാക്കി പ്രപഞ്ചത്തിനുമേൽ മേലധികാരം സാധിച്ച മനുഷ്യന്ന് പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥാനത്ത് അവരോധിക്കപ്പെട്ടത് മാനവചരിത്രത്തിലെ ഒരു ഉശാപരിണാമമായിക്കാണണം.

മനുഷ്യകേന്ദ്രിതവാദം മനുഷ്യപ്രാധാന്യവാദമായി. എല്ലാം മനുഷ്യ നുംവേണ്ടി എന്ന ആശയത്തിന്റെ സുപ്രതിഷ്ഠം ഉറപ്പാകി. സർജ്ജാ അകമായ ഒരു പരിണാമവാദത്തിന്റെ തോതൊപ്പിച്ചു രേഖീയമായ ഒരു പുരോഗമനചർത്രവും ആധുനികതയുടെ സംഭാവനയായി കണക്കാക്കാം. ഈ പരിണാമങ്ങളുടെയെല്ലാം സ്ഥാപനവത്ക്കുതരുപാദങ്ങളാണ് ആധുനികതയുടെക്കാലത്ത് മനുഷ്യചിന്തയേയും വ്യാപാരങ്ങളേയും അടക്കവിബാണത്. മനുഷ്യകേന്ദ്രിതമായ ഒരു മഹാവ്യാഘ്രം (grand narrative)രൂപം കൊള്ളുന്നതിൽ ഈ പാകമായിത്തീർന്നു. ഈങ്ങനെ, ചിന്തയും വീക്ഷണവും മുതൽ നാനാവ്യാപാരങ്ങളുടെക്കം അവയുടെ ആവ്യാഘ്രം വരെയുള്ള സകലത്തിലും വ്യാപിച്ച ആധുനികതയാണ് നമ്മുടെ കണ്ണമുന്നിൽ ഇന്നു ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടുനതും, സന്ദേഹത്തോടെ മാറ്റി നിർത്തപ്പെട്ടുനതും. ഈ പുതിയ കാലത്തിന്റെ സുക്ഷ്മസംരംഭങ്ങൾ ഏറ്റവുമാദ്യം പിടിച്ചെടുത്തതു സാഭാവികമായും സുക്ഷ്മസംവേദനങ്ങളുടെ അരങ്ങായ കവിത തന്നെ.

ആധുനികതയുടെ ആശയങ്ങളിൽ പലതിനേയും ചോദ്യം ചെയ്യുകയും സന്ദേഹത്തോടെ വീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കൃതികൾ വെലോപ്പിളിയുടെതായി ഒട്ടേറെയുണ്ട്. നേരത്തെ വീണ്ടും പോയ ഒട്ടുപേരുകാരണം ആ രചനകളിലെ സ്വരവെവിധ്യം വേണ്ടതു ശ്രദ്ധിക്കാതെ പോയിട്ടുണ്ട്. ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടുവെന്നു കാണാവുന്ന രചനകളിൽപ്പോലും കാലഘട്ടത്തിന്റെതായ ഈ സ്വരം വേണ്ടതു ആവധാനതയോടെ കാണുകയുമുണ്ടായില്ല.

വിശാസത്തിൽ നിന്നു യക്കിയിലേക്കുള്ള മാറ്റത്തോടുകൂടിയിൽനാമാണ്, പഴയ വിശാസത്തിലേക്കുള്ള ഒരു ചായ്വ് വെലോപ്പിളിയുടെ സ്വഭാവമാണ്. ‘സുസ്ഥിതിതന്റെ മറുപുറംത്പും മർത്ത്യുനീതി’ എന്നിതിനെ കവിതയെ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘സർപ്പകാട്’ എന്ന രചനയെക്കുറിച്ചു നേരത്തെ പരിധാതെ മാറ്റിവെച്ചത് ഇക്കാര്യമാണ്. സർപ്പകാട്ടിൽ തിരഞ്ഞെടുത്ത നടന്തു കണ്ണിത്തിയത് ‘കാട്ടിലെയ രചനിന്നു കവചം’ പോലുള്ള ഒരു പാസ്വുറ മാത്രം. ഉംരിയ വാളുറ പോലുള്ള ആ വസ്തുവിനുന്നേരെ താൻ ഒരു കല്ലുറിയുകയും ചെയ്തു. ആ ഏറ്റവും യുക്തിയുടെ അടക്കമണ്ണത്തിനും ആത്യന്തികവിജയത്തിനും കവിതയിൽ കല്പവിക്കപ്പെട്ട ചിഹ്നമാണ്. എന്നാൽ യുക്തിയുടെ ആ ചിഹ്നത്തിന്നും അതു കഴിഞ്ഞു വിശാസത്തിന്റെ ഒരു കിനാവ് ചൂറിപ്പുടർന്നു വളരുന്നുണ്ട്.

പാതാളങ്ങളിൽ നിന്നൊമ്പ്പിൻ
പടിയറവാതിൽത്തുന്നു വരുന്നു
പാർവ്വണച്ചന്ദ്രമണങ്ങളിണങ്ങിയ
പൊന്മുടി ചുടിയ മൺനാഗങ്ങൾ

വീരാളിപ്പട്ടാടയുടുത്തവർ,
വീരവളച്ചാർത്തണിയും പുരുഷർ;
വിരിയും പിച്ചിതൊടുത്താരുന്നേകു-
തിനികിടക്കും നാഗസ്ത്രീകൾ,
കോടിപ്പോൻകസവാടയുടുത്തവർ
കോൽമിഴിയെഴുതിയവാമകൾപുറകേ
കോമളവഞ്ഞുളകളമാരങ്ങൾ

ഈത് യമാർത്ഥ്യത്തേക്കാൾവലിയ കാവുസത്യമായിത്തീ
രുന്ന ഒരു മനോഗതത്തിന്റെ ഭാഷ്യമംത്ര. ഈ ഭാഷ്യം ചമയ്ക്കാൻ
സ്വീകരിക്കുന്ന പദങ്ങൾ നോക്കിയാലറിയാം, യുക്തിയുടെ കർമ്മ
പരിപാടി വിവരിക്കാൻ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പദാവലിയേക്കാൾ
സ്വനിഗ്രഹവും അരുമയുമായ പ്രയോഗത്തിൽ ചെലുത്തിയ
നിഷ്കർഷ.

കാട്ടിലെ നുറും പാലുമൾച്ചവർ
നൃത്തം ചെയ്താർ, കേട്ടിരു ഞാനാ-
പ്പാട്ടിൽ പണ്ണാരു തുള്ളിനുകർന്നു തു-
ലഞ്ഞതാരമുതിൻ കമയും വ്യമയും
എതോ മാതൃപരിത്തതാൽ കുടിവി-
ട്ടേലയാഴികൾ നീന്തിമുറിച്ചീ-
യേഴിലമലർകളമെഴുതിയ നാട്ടില-
ണാഞ്ഞതാരു നാളിൻ മധുരസ്മൃതിയും
അങ്ങനെ കണ്ണും കേടുമുറങ്ങി
സപ്പനം കണ്ണേൻ.....

താൻ വിമർശനവിയേയുമാക്കിയ ആ കാടിൻ പുർഖുസപ്പനം
പോറ്റിയ കാരണവൻമാരെക്കുറിച്ചുമുണ്ട് ഒരു വീണ്ടു വിചാരം.

‘തങ്ങെട ദെമ്പമംകുടിത്തൊടിയിൽ
തെങ്ങിനു വളമായിട്ടേ പോയാർ
കുടുമ വളർത്തിയ കാരണവനാർ’.

കാർഷികജീവിതത്തിന്റെ യുക്തിയോടൊപ്പം കുട്ടകുടുംബ
പ്രവസ്ഥമയിലെ സക്തികുടി സ്വപ്നിക്കുന്ന ഒരു പ്രസ്താവമാണിത്. കുടുംബമെന്നാൽ വൈലോപ്പിള്ളിക്കു മരുമകത്തായത്തറവാട്ടിലെ
കുട്ടകുടുംബമാണ്. അതിന്റെ മധുരച്ചിത്തങ്ങളാണ് വിശദാംശങ്ങൾ.
ജീലോന്മാസം, ‘പെണ്ണും പുലിയും’ തുടങ്ങിയ ആവ്യാനകവിക
ജിലോന്മാസം, ‘കടൽക്കാകകൾ’, ‘കരിയിലാം പീച്ചികൾ’ തുടങ്ങിയ
രചനകളിലും ഇതുതന്നെ രീതി. ഈ കുടുംബമാകട്ട, പ്രവസാധ
വത്കരണത്തിന്റെയും, നഗരവത്കരണത്തിന്റെയും ആധുനികത
യുടെ ‘അണ്ണുമാത്ര’ കുടുംബസകലപത്തിൽനിന്നു തീർത്തും പേരിട്ടു

നില്ക്കുന്നുവെന്നുമാത്രം പറഞ്ഞ് ഈ പ്രകരണം നിർത്തുന്നു.

നാല്പതുകളിലെ ‘മലതുരകലീനും ‘ജലസേചന’ത്തിനും ’52-ലെ സർപ്പകലാടി’ നുമെല്ലാം മുൻ മുപ്പതുകളിൽത്തന്നെ പ്രപഞ്ച സൃഷ്ടിയിൽ മനുഷ്യൻ കുടുതലിലോന്നുമാത്രമെന്ന ആശയത്തിന്റെ ബീജങ്ങൾ കാണാം. ‘മുലകുടി’ എന്നാരു കവിതയിൽ, (പക്ഷ ഇതു ചേർത്തത് ’56-ലെ ‘വിത്തും കൈകോട്ടും’ എന്ന സമാഹാരത്തിലാണ്!)

പുല്ലിനെ വക്ഷസി ചേർത്തു കുടിപ്പിച്ചു

മെല്ലി വളർത്തുമീയകണവും

കൊന്ദതെതക്കിണിക്കായ്ക്കളിൽ മാധ്യരീ-

സപ്പത്തുവാറ്റുമീ മാനതരുവും

ബാലക്കുരുനിനെ മാറത്താളിപ്പിച്ചു

നീജൈപ്പറിക്കും നരച്ചിൽപോലും

തയ്യാറ തകരത്തതയുലയുട്ടും നിൻ

പര്യായ ഭേദങ്ങൾ മാത്രമല്ലോ?

നമ്മളുമല്ലേക്കിൽനന്നുലയുണ്ടീടു-

മമ്മതന്നുണ്ടിക്കിടാങ്ങൾ മാത്രം.

(‘വിത്തും കൈകോട്ടും’, ‘മുലകുടി’ 1938)

‘സഹ്യഗ്രൂ മകൻ’, (1944) ഒരു നിലയക്ക്, ജനതുപക്ഷതിയെ കേന്ദ്രസ്ഥാനത്തെക്കു കൊണ്ടുവരുന്ന ഒരു കവിതയാണ്. മനോ വിഭ്രാന്തി ബാധിച്ച് സമുഹം ദയപ്പാടോടെ മാറ്റിനിർത്തുന്ന സഹജീ വികൾ മഹാവ്യാനങ്ങളുടെ പുറമ്പോകൾിൽ പെട്ടുപോവും. അതു രക്കാരെക്കുറിച്ചുള്ള സഹാനുഭൂതികൾ തുല്യമായ ഓനാണ് ‘സഹ്യഗ്രൂ മകൻ’ എന്ന കവിതയുടെ ഭാവമൺഡലം. അതു ഗജ വൃത്താന്തത്തിൽ മനുഷ്യത്വമാരോപിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ആവ്യാനമല്ല. മനുഷ്യത്വാരോപണംകൊണ്ടു മഹത്വവത്കരിക്കപ്പെടുന്നതു മനുഷ്യന്തരനെയാണ്. ‘സഹ്യഗ്രൂ മക’ നിൽ അൽപ്പ രീതി. തുടക്ക ത്തിലെ ആ ഉത്സവപ്പുറമ്പിന്റെ വർണ്ണനതനേന്തും മനുഷ്യലോകത്തു നിന്നു പ്രകൃതിയിലേക്കുള്ള ഒരു ‘പിൻമെടക്കം’ അകുന്നു. അതോടെ മനുഷ്യനിർമ്മിതമായ ആധ്യാനികതയുടെ യുക്തിക്കു പുറതേതക്കു കടക്കലും. കരിമ്പോടൊന്തരെ കാട്ടുനായ്ക്കണ ചീനിയത്തും, കാട്ടുതാളിലഭ്യാത്ത കോമള കർണ്ണങ്ങളിൽ കുട്ടുകാരിയോടു മനോരമം മന്ത്രിച്ചതും, സഖിയൻ കാലിൽ പ്രേമച്ഛന്മല ബന്ധിച്ചതും ഏതിൽ കൊന്ദതോടിഡണ്ടതും എല്ലാം വിഭ്രാന്തിയുടെ ഒരാന്തരയു ക്രിയാലാണ്. മണിക്കോവിലിൽ മയങ്ങുന്ന മാനവരുടെ ഭേദവം കേട്ടില്ലെങ്കിലും മനുഷ്യത്തോക്കിന്റെ അലർച്ച പുത്രദ്വിംശം സഹിക്കാതെ സഹ്യഗ്രൂ ഹ്യാദയത്തിൽ മാറ്റോലിക്കൊണ്ടു എന്ന സമാപനമാവുമ്പോഴേയ്ക്ക് കവിത പ്രകൃതിയുടെ കേന്ദ്രത്തിൽ എത്തിക്കു

ഴിഞ്ഞു.

‘അമ്മയും നമ്മളും’ ('51) എന്ന കൃതിയിൽ ഒരു തള്ളക്കി ജീയുടെ മുട്ടകളിലോന്ന് എടുത്തുകൊണ്ടുവരുന്ന ശാസ്ത്രാദ്ധ്യാ പകർന്നു ചിന്തകളാണ്.

മനമായ് മണ്ണിന്നളുക്കിലോരോന്നിലും
പിന്നൈയാ മുട്ടകൾ ചേർത്തതിലോന്നിനെ
ഓർത്തു ഞാൻ കൈവശം വെച്ചു വിദ്യാലയ
ശാസ്ത്രപാഠത്തിൽ പ്രദർശനവസ്തുവായ്

ആയു നിക തയുടെ ശാസ്ത്ര സംസ്കാരമാണെന്ന്.
യുക്തിയുടെ, പ്രകൃതിപ്രഭാവത്തിന്റെ സംസ്കാരം: വിവരിച്ചും വില
യിരുത്തിയും ചരഹപ്രകൃതിയുടെമേൽ ബുദ്ധികൊണ്ടും അറിവു
കൊണ്ടും അധികാരം സ്ഥാപിക്കുന്ന സംസ്കാരം. പക്ഷേ,
അതിൽനിന്ന് കവി രക്ഷത്തെടുന്നതു കാട്ടിത്തന്നുകൊണ്ടാണ് ആ
പ്രകരണം സ്ഥാപിക്കുക.

നീങ്ങി നാം പോന്നു കുറച്ചിടയെക്കിലും
തേങ്ങുമാ നട്ടുചുവെയ്യല്ലമാലയിൽ
ആ മാത്രദുഃഖം തുടിപ്പിതു കാണുവാ-
നാവാതെ, കൈവശമാർന്നൊരാദ്ദേശാളവും
കൊണ്ടുപോയ് കൊച്ചുമൺതൊട്ടിലിൽ വെച്ചുനാം
എന്നൊരാശ്വരസമാഖ്യാരമിക്കലേബേ.

(‘ശ്രീരേഖ’ 1951. ‘അമ്മയും നമ്മളും. ’)

‘എന്നിപ്പുഴുകൾ’ എന്ന ചെന്തിൽ ശാസ്ത്രജ്ഞതാന്തരിന്റെ
യുക്തിക്കെതിരെ സ്വന്നഹത്തിന്റെ സക്തി വിജയം വരിക്കുന്നതിന്റെ
ഒരു ചിത്രത്തോടൊപ്പമാണ് ജന്തുപ്രകൃതിയുടെ സമ്പ്രാധാന്യം തെളി
യുന്നത്. ഉണ്ണിയായിരുന്നകാലത്ത് പാഴപ്പുഴുവിനെ ചുണ്ടി അമ്മ പ
റഞ്ഞു- “അപ്പു, അതിനെ ഭോഗിക്കരുതേ. ചിറ്റുരപ്പുനാടുവാൻ
എന്നുകൊണ്ടുപോവുന്ന പുഴുവാണ്”. ചരാചരപ്രകൃതിയിലെ ഓരോ
നീന്തും അതാൽനിന്നും ധർമ്മവും കർമ്മവും ഉണ്ട് എന്ന അതിഗ്രഹ
നമായ തത്ത്വമാണിതെന്നൊന്നും അമ്മ അറിഞ്ഞുകൊള്ളണമെ
നില്ല. അമ്മയുടെ വായിൽനിന്നുവീണ വാക്കുകൾ മകനിൽ വരു
ത്തിയ മാറ്റമോ,

ശരിയാണിളവെയ്യലിൽ മിന്നുന്ന മെഴുകാർന്ന
പരിചാ, തതനു, വാർദ്ധസ്വനിഗ്രംമാണങ്ങും തൊട്ടാൽ
വിശ്വസിച്ചു ഞാൻ, വിസ്മയിക്കയും ചെയ്തേൻ എത്ര
ദുസ്തരദുരം മാർഗ്ഗം, എന്തു പാവനയത്തും!
ആ വിശ്വാസത്തിനെതിരെ, പിന്നെ മുതിരുന്നോൾ ശാ

സ്ത്രീക്കുന്നതിന്റെ യുക്തിയും ബോധവുമൊക്കെ നേർക്കും:

അറിവുണ്ടാനിനേതോ നിസ്വാരശലഭത്തിൻ

ചെറുകുഞ്ഞാണിപ്പുഴു; മുഖഭാവനാപാത്രം

ആ അറിവിലേന്തു സംസ്കാരം നോക്കുക: അതിനു ശലഭം നിസ്വാര മാണ്; ഭാവന മുഖവും! എങ്കിലും ഉള്ളിയായിരുന്നപ്പോൾ അമ്മ പാണ്ഠ വാക്കിലെ വിശ്വാസത്തിന്തെ സംസ്കാരത്തിനാണ് അന്തി മവിജയം:

എങ്കിലും പുഴുവിലല്ലെതു ജീവിയിലുമി-

നേന്തെരു പരുഷമായ് പതിയാൻ ഭാവിക്കുകിൽ

‘അപ്പു, നീ ഭോഗിക്കരു’, തമ്മചൊല്ലുന്നു ‘ചിറ്റ-

രപ്പനാടുവാനെന്നുകൊണ്ടുപോം പുഴുവല്ലോ.

(കയ്പവല്ലി (1963) ‘എണ്ണപ്പുഴുകൾ’ (1958)

യുക്തിക്കും ശാസ്ത്രബോധത്തിനുമെതിരെ വിശ്വാസവും പ്രകൃതിയുടെ മുല്യവും വെന്നികൊടുത്തുനു ഈ പ്രപഞ്ചവീ ക്ഷണം ഇതിഹാസപ്രസിദ്ധമാണെന്നുകൂടിപ്പറയണം. ഇരുവിക്കു തിച്ചുന്നതുനു ഒരു ചാടിക്കേൻ ‘കടകട’ ശബ്ദം കേട്ട ജീവനും കൊണ്ട് ഓടുനു ഒരു പുഴുവിലേന്തു കമയുണ്ട് മഹാഭാരതത്തിൽ. നിസ്വാര മായ കീടജനം അവസാനിച്ചുകീടുമെക്കിൽ അതല്ലേ നല്ലത് എന്ന അന്നത്തെ ശാസ്ത്രബോധത്തിനെതിരെ ആർഷസംസ്കാരത്തിന്റെ വിശ്വാസം ഉണ്ടുന്നതു വ്യാസൻ കാണിച്ചുതരുന്ന ഒരു സന്ദർഭമാണ് എന്നത്. ആ സംസ്കാരമാണ് ‘എണ്ണപ്പുഴുകൾ’ ലില്ലും തുടക്കമുന്നത്. കവിതയുടെ സംസ്കാരത്വം എന്നൊക്കെ പരയാറില്ലോ, അത്തരെ തത്തിലോനിന്തു അനുശ്രദ്ധം പതിനേതു ഒരു രചന.

‘പെപതുകർ’ എന്നാരു രചനയിൽ, മനുഷ്യരെ ജനതുലോ കത്തിലെ കനിഷ്ഠപുത്രരായി, ‘വസ്തുലക്ഷ്മിപക്ഷത്തുംബതനോടു കത്തെത മകളായ്’ കല്പച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രകരണം കാണാം.

(കയ്പവല്ലി, (1963) ‘പെപതുകർ’ (1961)

‘ഓന്ത്’, വളർത്തുമകൾ ‘കരിയിലാം പീച്ചികൾ’ എന്നിങ്ങനെ പലേ കവിതകളിലും ജനതുപകൃതിയെക്കുറിച്ചുള്ള സമഭാവനാമയു രമായ കല്പനകളുണ്ട്. സമസ്തഭൂതങ്ങളുമിണങ്ങി, സമുദ്രിയാ രോഗ്യവും ശാന്തിയും സന്നോഷവും പകിടുന്ന സംസ്കാരമാണ് അവയിൽ ഉറവപ്പൂട്ടുന്നത്.

‘കീഴടക്കുന്നു പോല്ലും മനുജൻ പ്രകൃതിയെ

കീഴടക്കാതേ സ്വയമാണു കീഴടങ്ങാതെ

അവഭൈ സ്വന്നഹനത്തിനാൽ സേവിച്ചുവശയാക്കി-
യരിയസവിയാക്കി, വരിച്ചു പാലിക്കുകിൽ

നാം ഭൂജിക്കില്ലേ നിത്യമാവരദയോടൊത്തു
ദാന്പത്യ സുഖം.....

(കയ്പവല്ലർ, 'പിഷുക്കണി' (1961)

എന്ന വരികളിലെത്തുനോഫേയ്‌ക്ക് അർത്ഥഗങ്കയോ സന്ദേഹമോ ഇല്ലാത്തവിധി വൈലോപ്പിള്ളി തന്റെ നിലപാടു വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ഇതിനൊക്കെ മകുടം ചാർത്തുന്ന ഒന്നാണ് 'പെണ്ണും പുലി യും' എന്ന കവിത. നാടൻപാട്ടിന്റെ നറുമയുരു പുരണ്ണ ശൈലി തിൽ ഇത് കൃതി ജനുപ്രകൃതിയിൽ താരതമ്യേന സംസ്കാരം കഷ്ടിയായ മനുഷ്യനെന്നാണ് കാട്ടിത്തരുന്നത്. ആ സംസ്കാര ലോപത്തിനു മനുഷ്യൻ കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്ന വിലയും.

നാട്ടിന്പുറത്തെ വലിയ തരബാട്ടിൽ ഒരു പെൺകുട്ടി. ഏഴാം അളവാർക്കൊരു പെഞ്ചളായ അവൾ, അമ്മാളു, ഒരു ദിവസം യാറു ചൂഡാ കാട്ടിൽ ചെന്നു ചെന്നപ്പു പെറുക്കുന്നതിനിടയിൽ മുന്നു പുലിക്കുണ്ടുങ്ങലെ കാണാനിടയായി. അവളാ കുണ്ടുങ്ങലെ താലോലിച്ചു. പിനെ, തളള്പുലി മടയിൽ തിരിച്ചേത്തിയപ്പോൾ കുണ്ടുങ്ങൾക്ക് മനുഷ്യച്ചുരു. പുലി അമ്മാളുവിനെ തിരഞ്ഞെടുത്തി- -പുലികൾ മനുഷ്യകുണ്ടുങ്ങിനു മുത്താൻ പുച്ചകുടികളില്ലോ!' 'വാതാലുപ്പത്താലാണോ, ഞാനൊരു /വാലിലെ രോമമുതിർത്തീലാ' എന്ന് അമ്മാളു നിന്റെ ആങ്ങളമാർക്കു നിനെ വേണമെക്കിൽ അങ്ങ നെ. അവർക്കു വേണ്ടെങ്കിൽ പിനെ,

നിർമ്മല വാതാലുപ്പത്താലുട്ടിയ

നീയെൻ മക്കൾക്കേടെത്തി

അമ്മാളുവിനേയുംകൊണ്ടു പുലി ആങ്ങളമാരുടെ വീടു തോറും കയറിയിരിങ്ങി. ആരും അവളുടെ വിളി കേട്ടില്ല. ഏഴാമാ ഞങ്ങ മാത്രം അമ്മാളുവിന്റെ വിളി കേട്ടു. അവളെ ഏറ്റുവാങ്ങി. പുലി, ഒരു വ്യവസ്ഥയിലാണ് അമ്മാളുവിനെ ആങ്ങളയ്ക്കു കൊടുത്തത്. പെഞ്ചലെ പോറ്റിവളർത്തി അവളുടെ പുടമുറിയാവുനോൾ ഞങ്ങളെ വിളിക്കണം. 'ഇല്ലേക്കിൽ ഞാനിവളെ കൊണ്ടുപോകും!' ഏഴാമാങ്ങളു സമ്മതം മുളി. കാലം പോകെ അമ്മാളുവിനു പുട മുറി നിശ്ചയിച്ചു. ആങ്ങളു പുലിയുടെ കാര്യമോർത്തു. മനുഷ്യൻ, ആവശ്യം വരുന്നോൾ പ്രകൃതിയിലെ അവരെന്റെ കുടപ്പിറപ്പുകളെ ഓർക്കാറു പതിവാണ്ണല്ലോ.

‘പുലിപോയ് പുല്ലുകടിക്കട്ടേ, യി-

പുടമുറിയിങ്ങു നടക്കട്ടേ’

എന്നായി മുത്ത ആങ്ങളമാർ. പുടമുറി കഴിഞ്ഞു അവ രോക്കെ നാത്തുൻവീടുകൾ തേടിപ്പോയി. രാത്രി പുലി വന്നു.

ഡന്നപറ തകർത്തു പുലി അമ്മാളുവിനേയും കൊൺടുപോയി.

എരു നാടോടികമെയായ ഇതിവൃത്തം അതിന്റെ നിർവ്വഹണത്തിൽ ശ്രദ്ധയമാവുന്നത് സാഭിപ്രായമായ ചില പരാമർശങ്ങൾ തീലുടെയും നിരീക്ഷണങ്ങളിലുടെയും വ്യാവ്യാനങ്ങളിലുടെയും മറ്റൊന്ന്.

‘മനുഷനുണ്ടോ വാസല്യം?’

‘തങ്ങളിലിഷ്ടം ചേരാത്തവരോ

ഞങ്ങളിലിഷ്ടം കാണിപ്പു’

എന്നിങ്ങനെന കുറിക്കു കൊള്ളുന വാക്കുകളിൽ മനുഷ്യനും ജനുപ്രകൃതിയും തമിലുള്ള ബന്ധം വെളിവാകുന്നു. മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും തമിൽ ഇണങ്ങുന്നതിന്റെയും ഇണപിരിയു നന്തിന്റെയും ഹൃദയമായ ചിത്രങ്ങൾ നിബന്ധിച്ചുകൊണ്ടാണിതു സാധിക്കുന്നത്.

എവിൽ മനുഷ്യൻ അവന്റെ സഹജസ്വഭാവം കാണിച്ചു. ചതിപെട പുലികളുടെ കുടുതലിലേയ്ക്ക് ‘കാടു’ കയറുന അമ്മാളു വീണ്ടും പ്രകൃതിയുടെ തട്ടകത്തിലേക്കു നാടുപകർന്നെന്തുന മനുഷ്യൻ പ്രതിനിധി തന്നെ. ഇക്കമയ്ക്ക് ആദ്യം കവി കല്പിച്ചിരുന്നത് ഒരു ദുരന്തമായിരുന്നു. ‘കാടിയുഷണ്ടാരു ചെണ്ണോരകെക്കേ’ എന്ന് ഒരു രക്തകരീയിൽ എങ്ങുന്നു ആ മുൻപാമാകട്ട, ജനുലോകത്തോടുള്ള ‘കടമ’ നിറവേറ്റാത്ത മനുഷ്യൻ കമയാണ് പറയുന്നത് എന്നു ഭേദം. ‘പെണ്ണും പുലിയും’ എന്ന കമാകാവ്യം, അങ്ങനെ ഒരുത്തമത്തിൽ പ്രകൃതിയുടേയും മനുഷ്യന്റെയും ചരിത്രമാക്കുന്നു.

ഈതാനോദയത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയായ ആധുനികതയുടെ പിറവിയിൽ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ, പഴമയുടെ, വിശ്വേദം സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. അവലോപ്പിള്ളിക്കവിതയിലും, പുരോഗതിയിൽ ആധുനികതയോടൊപ്പം പലതും നഷ്ടമാവുന്നതായി പിടയ്ക്കുന്ന ഒരു മനസ്സുണ്ട്. ഈ വികാരം പുരോഗമനോന്മാദമായ ഒരാധുനികകേരളഗാമത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ കാണിച്ചുതരുന കവിതയാണ് ‘യുഗപരിവർത്തനനം.

മുഖയിലുരുക്കുപോൽ
കിഴക്കു പുലർവെട്ടം

പേശലെ മുരുകവേ
ഞാനഭിലഘിക്കുന്നു

ഇരിവു, മിരബുനോ-
രുംജജവും യുവാക്കൾതന്നെ

തെരഞ്ഞില്ലെട പാള്ളും
 നൃതന ചെച്തന്നുവും
 പാറവെട്ടാനും പുഴ-
 യ്ക്കണ്ണകെട്ടാനും വിദ്യു-
 ഖാരയാൽ പൊതുകർമ്മ-
 ശാലകളുടീടാനും
 കുട്ടായ കൂഷിഭൂവിൽ
 യന്ത്രത്തിൻ കലപ്പയാൽ
 പുട്ടാനും, കതിർക്കായതു
 കുട്ടാനും, തരികവേ
 ആ മഹാസംരംഭത്തിൻ
 സംഘാനത്തിൽ ചേർന്നു
 നാമനുഭവിക്കാം പ-
 ണ്ണില്ലാതേതാരഭിമാനം
 ഇടട്ടവപ്പുകളെല്ലാം
 പോകില്ലും പുതിയെയാരു
 നാടു നമ്മുടെതാകാം
 അസംഖ്യം തോഴന്മാരും.

(കടൽക്കാകകൾ (1958) ‘യുഗപരിവർത്തനം’)

ആ മഹാപ്രതീക്ഷയില്ലും ‘ഇടട്ടവപ്പുകളെല്ലാം പോകുന്ന തിന്റെ നഷ്ടബോധം കാണാതിരുന്നു കുടാ. സർജ്ജാത്മകപരിണാമവാദത്തിന്റെയും പുരോഗമനവാദത്തിന്റെയും മൊക്കെ ഇടയ്ക്ക് തലനീട്ടുന്ന സന്ദേഹം പിന്നെപ്പിനെ ശാശ്വതമായ ഒരു അശുഭചിന്തയായിത്തീരുന്നുണ്ടാ എന്നുപോലും സംശയം തോന്നാം,

മർത്ത്യനു സമക്ഷമ
 സുന്ദര വാഗ്ദാനമാ-
 മതകക്കോടിമര-
 മെന്നു വീണ്ടുക്കും നാം?

.....

വീണ്ടു, താമോ
 പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാൻ നമുക്കിതു?
 പുണ്ഡിതു കിടക്കുമോ
 ശാശ്വതം ചളിനീറ്റിൽ?

(മകരകായത്ത് (1980) ‘സ്വർണ്ണക്കാടിമരം’)

എന്ന ചോദ്യം ഒടുഞ്ഞാത്ത ഒരു സംശയത്തിന്റെ സന്തതിയായതേ. ആധുനികതയുടെ മനുഷ്യക്രമിതമായ സകലപത്രതാട്ടു, ആധുനികാതീതം എന്നു വിളിക്കാവുന്ന ഒരു മനോഭാവത്തിന്റെ ജീവിത

വീക്ഷണത്തോടാണ് ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് എറര ചാർച്ച എന്നു സന്ദർഭവശാൽ പറയും. ആ ചോദ്യങ്ങൾക്കുള്ള ഉത്തരങ്ങൾ കൂടി ചേർന്ന് രൂപംകൊള്ളുക ആധുനികതയുടെ മഹാവ്യാനമല്ല, ആധുനികാതീതത്തിന്റെ ലഹരാവ്യാനമാണ്.

ആധുനികത തീർത്ഥതും വിരമിച്ചു കഴിഞ്ഞെടുത്ത് പിന്നെ വരുന്നതല്ല ആധുനികതാതീതം. ആധുനികതയുടെ ഒപ്പുത്തിനൊപ്പം അതിനെ വിമർശിച്ചുകൊണ്ട്, വെള്ളുവിളിച്ചുകൊണ്ട്, ചോദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ട് അതിന്റെ സജീവസാനിയും ഉണ്ട്. ആ വിമർശങ്ങൾ, വെള്ളുവിളികൾ, ചോദ്യങ്ങൾ ആണ് ലഹരാവ്യാനങ്ങളുടെ പരിചിൽ പിടിഞ്ഞാറുന്നുവരുന്നത്.

ആധുനികതയുടെയും അതിന്റെ ലോകബോധത്തിന്റെയും ഒപ്പുത്തിനൊപ്പം മുഴങ്ങുന്ന ഈ ഏതിർവിളികളെ ശ്രദ്ധിക്കാതെയാണ് ചിലർ വെലോപ്പിള്ളിയെ മനുഷ്യവീര്യത്തിന്റെയും ശാസ്ത്രബോധത്തിന്റെയും യുക്തിപിന്നയുടെയും കവി ആക്ഷിയത്. യുക്തിയും ശാസ്ത്രവും രേഖാചിത്രവും സർബ്ബാത്മകപരിണാമവും മൊക്കെ വെലോപ്പിള്ളികൾവിതയിൽ മേഘടനിൽ ചിന്നിപ്പത്തേന്താട്ടുന്ന ആശയപ്രേരണങ്ങളാണ്. അതിനുമടിയിൽ സുകചിച്ചുനോക്കിയാൽ നഷ്ടബോധത്തിന്റെയും സന്ദേഹത്തിന്റെയും തലമാണ് തെളിയുക. മനുഷ്യവീര്യത്തിന്റെ വാഴ്ത്തുപാട്ടുകൾക്കുമുടിയിലെ വിതാനത്തിൽ പ്രകൃതിയിലെ ജന്മകളിൽ എറുവും ഇളയവനാണ് മനുഷ്യൻ എന്ന ആശയവുമുണ്ട്. ഇത് കേവലം യാദൂശികമായി ഒരിട്ടേതോ, രണ്ടിട്ടേതോ മിന്നിപ്പോലിയുന്ന ആശയങ്ങളല്ല. തുടക്കം മുതൽ ഒടുക്കം വരെ നിരവധി രചനകളിൽ പ്രശ്നവർക്കരിക്കുന്നത് ഇത്തരം ആശയങ്ങളാണ്. അങ്ങനെ പ്രശ്നവർക്കരിച്ചു ഗൗരവപ്പെടുത്തുന്നതുമുലമാണ് കവിയുടെ ലോകബോധമായിത്തീരാൻ അവധ്യക്ക് കഴിവിണാവുന്നത്.

ആധുനികതയുടെ ആശയാലടനയിലെ (paradigmatic structure) അംഗങ്ങൾ എറിയും കുറഞ്ഞതും മാറിയും മരിഞ്ഞതും വെലോപ്പിള്ളിയുടെ സമകാലികരായ എൻ. വി, ഇടങ്ങ്കുറി, പി. കുണ്ഠിരാമൻനായർ എന്നിവരും താന്ത്രാജ്ഞരും കൂത്തികളിൽ പ്രശ്നവർക്കരിച്ചു ഗൗരവപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെ ഈ മാറുന്ന ലോകബോധം മലയാളകവിതയുടെ ഒരു ദശാസനധിയിലെ ആശയരൂപമാവുന്നു. ഏകക്രമീതമായ ഒരു മഹാവ്യാനപാരമ്പര്യത്തിനിന്ന് ആ ആശയപ്രസ്താവം ബഹുക്രമീതവും ബഹുനാഭിയുമായ ഒരു ആവ്യാനദേത്തിലേയ്ക്കുള്ള മാറ്റത്തിനെക്കുറിക്കുന്നു.

മലയാളമേഖലം

ഡോ: വേണുഗോപാലപ്പണികർ

കാളിഭാസമേഖത്തിന് സംസ്കൃതത്തിലും മറ്റ് ഇന്ത്യൻ ഭാഷകളിലും എത്രയാണ് പണ്ടെ മുതലുള്ള അനുകരണങ്ങൾ! അനുകരണം അഭിനന്ദന തന്നെയാണല്ലോ. മലയാളത്തിലും പഴയകാലത്തുനെ ഉള്ളൂനീലിയും മറ്റും പറിന്നു. സന്ദേശകാവ്യരീതി മയ്യു രസനേശത്തെത്തത്തുടർന്ന് പുനരുജജീവനവും നേടി. ശൈവോള്ളിയുടെ ഭാത്യപരസന്ദേശം അതിന് അരുതിയും കുറിച്ചു. അനുകരണം ഒരു വശത്തങ്ങളെന്ന തുടർന്നപ്പോൾ വിവർത്തനവും വ്യാഖ്യാനവും നിരുപ്പം ആസ്ഥാദനവും ആസ്ഥാദനവുമായി ഒരു കൂത്തിസമുച്ചയം വേണായും പുലർന്നു. എത്രയോകാലമായിട്ടും കവികൾക്കും ആസ്ഥാദകൾക്കും മേഖസന്ദേശത്തെ അതത് കാലത്തെയും ദേശത്തെയും ഭാഷയിലേയ്ക്കു വിവർത്തനം നടത്തിയും വ്യാഖ്യാനിച്ചും നിരുപ്പിച്ചും ആശയിച്ചും അനുകരിച്ചും അതിനെക്കുറിച്ച് കവിതകൾ ചപിച്ചും മതിവന്നിട്ടില്ല. ഇക്കാര്യം ഹസാരീ പ്രസാർ ദിവേദി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ എടുത്തുപറയുന്നുണ്ട്. (“മേഖദുർ - ഏക പുരാനികഹാനി” 1957). സംസ്കൃതവിരോധം തമിഴ് ആദേശം ഷിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കുതന്നെ മേഖസന്ദേശത്തിന് തമിഴിൽ മൊഴി മാറ്റം നടന്നു. 1928- ലെ കനകസഭാപതിമുദ്രിയാരാണ് ഈ ചെയ്തത്.

പഴനമിഴിൽത്തന്നെ, തൊൽക്കാപ്പിയത്തിൽ ലക്ഷണനിർദ്ദേശമുള്ള, തുതിലക്കിയമുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിന് കാളിഭാസമേഖവുമായുള്ള ബന്ധമെന്നാണ്? കാളിഭാസകൃതിയെ നേരിട്ടുകരിച്ച തല്ലേന്നു ഗവേഷകർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഭാവിയദേശവും മഹാരാഷ്ട്രത്തിൽ ഉൾച്ചേരിന വിദർഭ്ദേശവും ഓന്നായില്ലെപ്പോക്കു സാംസ്കാരികമേഖലയുടെ പൊതുസ്വത്തായ കാവ്യസങ്ക്രാന്തിലും പിംബങ്ങളും ഒരുവശത്ത് കാളിഭാസകൃതികളിലുടെയും, മറുവശത്ത് പഴനമിഴ് കാവ്യങ്ങളിലുടെയും ആവിഷ്കരണം നേടിയതാകാം. വൈദർഭിഭാരതിയിലും പ്രയോക്താവായ കാളിഭാസൻ വിദർഭക്കാരനായിരുന്നുവെന്നുംവരാം. ഗാമാസപ്തശതിയിൽ കാണുന്ന മഹാരാഷ്ട്രപ്രാകൃതത്തിലാണ് കാളിഭാസനാടകങ്ങളിലെ ഗാനരചന. മേഖസന്ദേശം ഉൽഭവിച്ചതായി കല്പിക്കുന്ന രാമഗിരിനാഗപുരിനടുത്തുള്ള മേടുപ്രദേശമാണ്- ഇന്നത്തെ രാംഡേക്ക്.

കാളിഭാസകാലവും പഴനമിഴ് കാവ്യങ്ങളുടെ കാലവും ഏറ്റവും അകലെയാല്ലെന്നു കൂഷ്ഠാനുമുർത്തി “കാളിഭാസ” എന്ന കൂത്തിയിൽ (1994) അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. കാളിഭാസകാലം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ക്രിസ്തുവിനുമുമ്പ് 100 നൂറ്റാണ്ടിലാണ്.

മേഖസന്ദേശത്തിന്റെ മലയാള വിവർത്തനത്തിന്റെ ചതിത്രം

എ.ആർ.രാജരാജവർമ്മയുടെ “മേലഭൂത്” തതിൽ (1894) തുടങ്ങുന്നു. ഇരുപതോളം വിവർത്തനങ്ങൾ ഇതിനകം വന്നുകഴിഞ്ഞു. എ.ആർ റിന്റീസ് സമകാലികരിൽ പലരും പിന്നീടു വന്നവരുമായി പലരും മേലഭൂതിൽ കൈവച്ചവരാണ്. പലരും മുഴുമിപ്പിച്ചില്ല. കുണ്ടുർ, കുണ്ടി കുടുൻ തദ്ദീരാണ്, ആശാൻ, ചങ്ങവുഴ എന്നിങ്ങനെ അവരുടെ പട്ടിക നീളുന്നു. പെട്ടരിയം ചെറിയ രാമനിളയത് ഗാമയിൽ “കാറി നോട്” എന്ന പേരിൽ 1942 ലെ വിവർത്തനം മുഴുമിപ്പിച്ചു. ദ്രുതകാക്ഷിയും കളകാശവിധുമായിട്ടാണ് തിരുനെല്ലുർ മേഖലയിൽനിന്നു മലയാളം ഒരുക്കിയത്-1959-ൽ. ഓ.എ.ഓ. അനുജന്മേര് കേകയിലും (1967). വിവർത്തകരിൽ മികവെരും ശ്രോകത്തിലാണ് ചെയ്തത്- മികവെരും മുലാനുസാരിയായി മന്ദാക്രാന്തയിൽത്തന്നെന്ന. എ.ആർ. പക്ഷ, ശാർദ്ദുലവികീറിയിത്തതിലാണ് മേഖലത്തെ നടത്തിയത്. സ്രീഗധര യാവട്ട് എന്നു പച്ച, “മേലപ്പായാ” കാരനായ ജി. ശക്രകുറുപ്പ് (1994).

ഗദ്യവിവർത്തനം നടത്തിയ ചെറുശ്രേഷ്ഠ മാധവമേനോൻ്റെ “ദുരജീമുതം” കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ശ്രദ്ധയമായ ഗദ്യവിവർത്തനങ്ങൾ മാരാരുടേതും (1953) കൊടുപ്പുന്നയുടേതും (1960) ആണ്.

മുലാർത്ഥവും ഭാവവും പകരുന്നതിൽ, വ്യത്തത്തിന്റെ ചട്ടക്കുടും പ്രാസനിർബ്ബന്ധവും, പലർക്കും കൂദാശമുണ്ടാക്കി. “കശിത് . . . യക്ഷഃ:” എന്ന മുലം, സാക്ഷാൽ ജി “പേരോർക്കുനീല . . . യക്ഷനേകൻ” എന്നാകിയത് മാരാരുടെ പരിഹാസത്തിനുവിഷയമായത് ഓർക്കുക.

പേരോർക്കുനീല, കൃത്യപ്പിച്ചിണയുകയാൽ
സപ്രഭാവങ്ങൾ പൊയ്യേപ്പോ-
യാരോമർക്കാന്തയേവിട്ടതികർന്നമൊരാ-
ണ്ഡയ്ക്കഴും സ്വാമിശാപാൽ
ഓരോരോ ചോലവുകഷങ്ങളാടവനിസുതാ-
സ്നാനസംശൂലമാംത-
ണ്ണീരോല്ലും രാമഗിരുവാശമനിരയിലല-
ഞ്ഞീടിനാൻ യക്ഷനേകൻ.

ചങ്ങനുഴത്താവഴിയിൽപ്പെട്ട പദ്യരചനാകുശലതയോടെ മേഖലത്തെ സമീപിച്ച തിരുനെല്ലുർ തന്റെ വിവർത്തനത്തിൽ ഒരു പിഴവും പിണ്ണെൽക്കിരിബ്ബുന്ന് അവകാശപ്പെടുന്നില്ല. താൻ ചരായാനു വാദമെ നടത്തിയുള്ളൂ, വിവർത്തനം സ്വതന്ത്രമാണ് എന്നും മറ്റും പരിണമം തടിതപ്പാനും അദ്ദേഹം മുതിർന്നിട്ടില്ല. കാളിദാസന്റെ ഭാവോജജുലത തനിക്കു പകരാനായോ എന്ന ശകയും അദ്ദേഹത്തിനുംകൂട്. എന്നാലും ഭാവസാകല്പ്യത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരത്തിൽ മികച്ച ലളിതരചന എന്ന കാരണത്താൽ എറെ ജനപ്രീതി നേടിയത്

തിരുനെല്ലൂരിന്റെ വിവർത്തനമാണ്.

തിരുനെല്ലൂരിന്റെ വിവർത്തനത്തിന്റെ പോക്കു കാണിക്കാൻ രണ്ടുദാഹരണങ്ങൾ നോക്കാം.

മുലം: മനം മനം നൃത്തി പവനശാനുകുലേം യാമാത്രാം
വാമശ്വായം നദി മധുരം ചാതകസ്ത്രേ സഗസ്യ:
ഗർഭാധാനകഷ്മ പരിചയാനുനമാബലമാലാ:
സേവിഷ്യനേ നയനസുഭഗം വേ ഭവന്തം വലാകാ:

തിരു: നല്ലിണകം കലർന്നുള്ള കാറ്റിതാ
മെല്ലു മെല്ലുനിളക്കുനിത്തങ്ങയെ;
കുവിട്ടുനിടം പാടങ്ങിരുന്നു നിന്ന്
കുട്ടുകാരനാം വേഴാവലിനമായ്;
മാൺഡപഴും പെണ്ഠവലാകപ്പറവകൾ
മാലമാലയായാക്കാശ വീമിയിൽ
ഗർഭമേകുവാൻ പോന്ന നിന്ന് വേച്ചയോൻ-
തുശ്ശപ്രിയം പുണ്ടുപചാരമേകിട്ടും.

മുലം: ഗച്ചന്തീനാം രമണവസ്തീം യോഷീതാം ത്രതനകതം
രുദ്ധാലോകേ നരപതിപമേ സുചിത്രേഖ്യസ്തമോഡി
സൗഭാമന്യം കനകനികഷ്ടസ്തനിഗ്രഭയാ ദർശയോർവീം
തോയോസർഗസ്തനിതമുവരോ മാചലുർവിക്കുംബാസ്താ:

തിരു: രാത്രിയിൽക്കനം വീണോരിരുട്ടിനാൽ
കാഴ്ചമുട്ടും പെരുവഴിത്താരയിൽ
കാമുകാലയം പുകാൻ നടന്നിട്ടും
കാമഭാവ പരവശമാർക്കു നീ
പൊന്നുരച്ചപോൽ വീശിത്തെളിഞ്ഞിട്ടും
മിനലാൽ നിലം കാട്ടിക്കൊടുക്കണം;
ഒച്ചവയ്ക്കാലാ പെയ്തും മുഴങ്ങിയു-
മതമാത്രം തളർന്നുപോയോരവർ.

എ. ആറിന്റെ മേഖലുത്തം ഒരു പരീക്ഷണ രചനയായിരുന്നു. കേരളപാണിനീയത്തിന്റെ ആദ്യാവതാരത്തിനു മുൻപ് അതുവരെ ഭാഷാപദ്ധതിപരിശീലനമില്ലാതിരുന്ന എ.ആർ., സംസ്കൃതമലയാളഭാഷകളുടെ “ വാചകരീതിയുടെ താരതമ്യ”വും ദിതീയാക്ഷരപാസമുക്തമായ പദ്ധതിപരായും പരിശോധിച്ചറിയാൻ ചെയ്തരചനാഭ്യാസം. ഈ രണ്ടു ലക്ഷ്യങ്ങളിലും ശ്രദ്ധചല്ലുകയാൽ “കവിതാഗുംഖാപുഷ്ടി സന്ധാദനയത്തം ഒരു അംഗമേ ആയിരുന്നുള്ളു”എന്ന അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നുകയും ഉണ്ടായി. പലപ്പോഴും പ്രാസമുഖരമാണ് രചന. വിരോധം ദിതീയാക്ഷരപാസത്താഡെ ഉള്ള എന്നു തോന്നും. പ്രാസക്കൊഴുപ്പിയന്ന ചില ശ്രോകങ്ങൾ മുലത്തിന്റെ ലയത്തെ ഒരു നിലയ്ക്കും പ്രതിഫലിപ്പിക്കാത്തതിന്

എറു ഉദാഹരണം കാണുക.

മുലം: പശ്ചാദുച്ഛവർ ഭൂജതരുവനം മൺവലേനാഡിലീനഃ
സാന്യം തേജഃ പ്രതിനവജപാപുഷ്പരകതം ദധാനഃ
നൃത്താരംഭോര, പശുപത്രേരാർദ്രനാഗാജിനേഷ്ഠാം
ശാന്താദേവഗസ്തിമിത നയനം ദൃഷ്ട കെതിർഭവാന്ധാഃ.

എ.ആർ:

ചെന്താർകാന്തികൾച്ചിന്തുമന്തിസമയച്ചന്തം ചമണ്ടും ഭവാൻ
നീന്തിച്ചുനാമ നൃത്തമാടിയമരും ഭേദബന്ധേ തുക്കെകകളിൽ
ചുറ്റപ്പറ്റിയവറ്റിലിറ്റുമുതിരം തൊരാതെത്താരാനന്തരുകിൽ-
കേലാലം ചാർത്തണമാടൽവിട്ടുമരസാൽ കണ്ണാട്ട
നിൻ കെതിയെ

“ആർദ്രാജിനം” ഉത്തിരംതോരാത ആനന്തരുകിൽ ആകുന്ന
തിൽ അഴകുണ്ട്. . എന്നാൽ അന്തിവാനിൽനിന്ന് ചെമ്പരുത്തിപ്പു
നിറം പകർന്ന മേഖം ഭൂജതരുവന്തിഞ്ചേ പിന്തിരഫീലയാകുന്ന
ചിത്രം നഷ്ടമായി. ഭാവദേഹാതകത്തിൽ തിരുനേന്ത്രുൾ ഇവിടെ
മുന്തിനിൽക്കുന്നു.

തിരു: ചെമ്പരുത്തിപ്പുതുമലർച്ചോപ്പു-
മന്തിവാരൈളി മെയ്തിൽപ്പകർന്നു നീ
നൃത്തമാടാൻ തുടങ്ങും കപാലിതൻ
തുംഗ ബാഹ്യതരുവനം ചുഴന്നുടൻ
ആർദ്രനാഗ്രഹപരമ്മം ധരിക്കുവാൻ
ആശുഭ്രത്തേശനില്ലാതെയാക്കണം,
പേടിമാറിനിഷ്പന്മാം കണ്ണകളാൽ
ഭേദിനിൻ കെതി കാണുമാറാദ്ദേശം.

“ഹര... ഇഷ്ഠാം” ആശ നിറവേറ്റലാണ്, ഇല്ലാതെയാകലെല്ലാ
എന്നാരു പ്രതീതി വ്യത്യാസം ഇതിൽ വന്നുകൂടി എന്ന് ഓർക്കാം.
എ.ആർ. ചിലതരം മിടുകകുകൾ കാണിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളും
ഇല്ലാതെയില്ല.

മുലം: സന്തപ്താനാം തമസിഗ്രഹണം തൽപയോദ, പ്രിയായാഃ
സന്ദേശം മെ ഹര, ധനപതിക്രോധവിശ്രദ്ധിതസ്യ;
ഗതവ്യാതേ വസതിരജകാനാമ യക്ഷേശരാണാം
ബാഹ്യാദ്യാനസ്ഥിതഹരശിരശ്വന്തികാധിതഹരിംഘ്യാഃ.

എ.ആർ:

താപംപുണ്ഡ്ര തളർന്നവർക്കു തുണനീയംഭോദം,
കേൾയക്ഷർക്കോൻ

കൊപാൽക്കുട്ടുപിരിഞ്ഞാരൻ ദയിതയാൾ
 കലിദുതുചെന്നോതുക;
 എൻതോഴികയെൽ വാഴി ശകരമുടിത്തികൾ-
 കലിടാവിൻ നിലാ-
 വാട്ടും മേടകളോടു മേഖുമലകയ്ക്കാണങ്ങു
 പോകേണ്ടതും.

ഈ രചനയിലെ പ്രാസംഗി ഹൃദ്യമായനുഭവപ്പെടാം. യക്ഷർക്കോൻ, ദയിതയാൾ ഇവയിൽ മലയാളപ്പുഴമയും രസമായി തേതാനാം. സന്തപ്തരെ താപം പുണ്ഡു തജർന്നവരാക്കിയതിലും ഒച്ചിത്യമുണ്ട്. സന്താപം ദു:ഖത്തിന്റെ നീറ്റലാണ്ട്രോ. “ശകരമുടിത്തികൾക്കിടാവിൻ നിലാവാട്ടുമേടകൾ” മുലത്തിലെ ദീർഘസമാസത്തോടുമത്സരികയും ചെയ്യുന്നു. പയ്യാദത്തെ വാച്ചുമാക്കി “നർക്കുളിരണ്ണിമേലമാക്കിയ തിരുന്ന്ത്രുതാകട്ട സന്തപ്തരെ” നീറുവോർ ആക്കി. അതിന്റെ ചന്തം ശ്രദ്ധയമാണ്.

ഭാഷാവൃത്തത്തിന്റെ കോമളരചനയോടുപോലും ഉള്ളിണക്കം വരാൻ തക്ക സജ്ജീകരണം നേടാതെ തലമുറയിലുള്ള വബ്ല്ലാരും കാളിഭാസക്കൃതികളുമായി സംവദിക്കാൻ ഒരുണ്ടിയാൽ അവർക്കാശയം ഗദ്യത്രജീമകൾമാത്രം. കൊടുപ്പുന്നയേക്കാൾ ഇതും സുചനകളോടെ നിർവഹിച്ചിട്ടുള്ളതു മാരാരാണ്.

മുലം: സ്നിഗ്ധധ്വനിയാതരു

മാരാർ: മുറ്റിയ തണൽവിതിക്കുന്ന മരങ്ങൾ

കൊടുപ്പുന: നല്ല തണൽപ്പാടരുളുന്ന മാമരങ്ങൾ.

സ്നിഗ്ധയത ഏതിനാണ് കുടുതൽ?

മുലം: സന്തപ്താനാം തമസിഗ്രഹണം

മാരാർ: താങ്കൾ എരിപൊരികൊളളുന്നവർക്ക് ശരണമാണ്.

കൊടുപ്പുന: ചുടേറ്റുശല്ലുന്നവർക്കു നീ ശരണമാണ്. സന്താപം ചുടുമാത്രമല്ല, മനോവ്യമയുമാണെന്ന് മാരാരാണ് സ്ഥാനമാക്കുന്നത്.

ദിംനാഗങ്ങളുടെ “സമുലഹസ്താവലേപ” തുടർന്നിരുടെ “പോതന്തന്ത്രമുഖികൾ കൊണ്ടുള്ള പോക്കിരിത്തരു” മായി മാരാർ മാറ്റിയെടുക്കുന്നു.

“രേഖാദ്വക്ഷസ്യുപലവിഷമേ വിന്യുപാദേ വിശീർണ്ണാം”

എന്ന മുലത്തിന് മാരാരുടെ മലയാളം ഇങ്ങനെ:

“പാരകളുക്കാണു നിരപ്പറ്റ വിന്യുപദേശങ്ങളിൽ ചിത

റിയോഴുകുന്ന നർമ്മദാനദിയെ... താങ്കൾക്കു കാണാം.” പാദമെ നൗതു മുഖ്യപർവ്വതത്തിനു താഴെയുള്ള ചെറുകുന്നകളാണെന്ന് ഒരു കുറിപ്പും.

“സന്ദേഹാനാഹ്വാഃ കിമപി വിരഹേ
ഹ്രാസിനസ്തേഹ്വ്യ ഭോഗാ-
ദിഷ്ടേ വസ്തുന്യുപചിതരസാഃ
പ്രേമരാശീ ഭവതി”

എന്ന ഭാഗത്തിന് മാരാർ നല്കുന്ന വിവർത്തനം ഇങ്ങനെ: സന്ദേഹ അഞ്ചേല്ലാം വിരഹത്തിൽ കുറേ കുറുകിപ്പോകുമെന്നു പറയാറുണ്ട്, അവ വാസ്തവത്തിൽ അനുഭവിക്കലില്ലായ്കയാൽ അതുമല്ലെങ്കിൽ വസ്തുവിൽ കൊതി വളർന്നു പ്രേമക്കുന്നാരമായ് കുടുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ഈ ഭാഗം ശക്രക്കുറുപ്പിന്റെ വിവർത്തനത്തിൽ (1981 അഞ്ചാം പതിപ്പിൽ) ഇങ്ങനെ:

“കഷാമം സ്വന്നേഹത്തിനേല്യും പിരിയുമളവുപോ-
ലിഷ്ടവന്സ്തുകളിനേൽ
പ്രേമത്തിന് പുണ്ടജമായിപ്പെറുകി വരികയാ-
ണ്ണുദേശം ഭോഗഭേദങ്ഗാൽ.”

ഈ ശ്രോകത്തിന്റെ ആദ്യപാതയിൽ മാരാരുടെ പാഠം, “മാ കാലിനാദസിതനയനേ മയ്യവിശാസിനീഭുഃ” എന്നാണ്. “മെക്ക സ്ത്രാജേ നാടൻ ചൊല്ലുകൾക്കേക്ക് എന്നിൽ അവിശാസിനി ആക രൂതേ”എന്ന് മാരാരുടെ ഭാഷ. അസിതനയനയല്ല, ചക്കിതനയന യാണ് കൊടുപ്പുന്നയ്ക്ക്. ജനപ്രവാദം കേട്ടു പക്കഴിരിക്കുകയാവു മെന്ന യക്ഷന്റെ പരിശേഷം അയാൾ സകല്പിക്കുന്ന ചക്കിതത്താത്തിൽ ഉണ്ട് എന്നതിൽ ഒരു ഭംഗിയുണ്ട്.

ഒരു നിലയ്ക്കു പറഞ്ഞാൽ ഓരോ വിവർത്തനത്തപ്പറ്റിയും ഇങ്ങനെ ചിലതു പറയാൻ കണ്ണേക്കും. കാരണം, മേഖലക്കായയുടെ അഞ്ചാം പതിപ്പിനേണ്ടുതിയ അവതാരികയിൽ (‘മേഖലപാരദുർഭാവം’) ശക്കുസ്ത്രിനായർ പറഞ്ഞതുതന്നെന്ന്. “വിവർത്തനം എന്നും അപൂർണ്ണ തയ്യാറെ കല”യാണ്. ഒരു മഹാപ്രതിഭയെ എങ്ങനെ ആസ്പദിച്ചു എന്നതിന്റെ ലക്ഷ്യാംമാണ് വിവർത്തനം എന്നും അദ്ദേഹം കുട്ടി ചുരുക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഉൽക്കുപ്പടക്കുതികൾക്ക് ഒരേ ഭാഷയിൽ പലകാലങ്ങളിലായി എറെ വിവർത്തനങ്ങൾ ഉണ്ടായെ നുവരാം. വിവർത്തനം വ്യാവ്യാനമാണ്, ഗ്രഹണവുമാണ് - താൻ ഉൾക്കൊണ്ടതിങ്ങനെ, ആസ്പദിച്ചതിങ്ങനെ എന്നു വിവർത്തകൻ...

ചതുർബ്യാമങ്ങളിലുടെ

ഉമ അർ. രാജ്

അസ്ത്രയുത്തരസ്യം ദിശി ഭവതാത്മാ
ഹിമാലയോ നാമ നഗാധിരാജഃ

കുട്ടിക്കാലത്തെ ഏതോ സന്ധ്യകളിൽക്കേട്ടു മറന്ന ഒരു ഫ്ലോകം. ഫ്ലോകാർഡം. അത്രയേ അതിന് അന്ന് പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിരുന്നുള്ളു. കുട്ടിക്കാലത്ത് കേട്ട കമകളിലോന്നും ഹിമാലയ തെത്തപ്പറ്റിയുള്ള കമകൾ അധികം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നാണോർമ്മ. ഹിമാലയയശൂംഗങ്ങളിൽ വസിച്ച് തപസ്സുപ്പാർത്തിരുന്ന ജീഷ്ഠരുടെ ശാരേപ്പറ്റിയും കൈലാസശൂംഗങ്ങളിൽ താൺവവമാടുന്ന പരമ ശിവനേപ്പറ്റിയും ഒക്കെ ധാരാളം കമകൾ കേട്ടിരുന്നു എങ്കിലും, ഹിമാലയതെപ്പറ്റിയുള്ള കമകൾ വളരെ കുറവായിരുന്നു.

ഞാൻ ജനിച്ചതും വളർന്നതും എല്ലാം ഒരു കുട്ടുകുടുംബ തതിലാണ്. അച്ചുന്നേറ്റ തറവാട്, നാലുകെട്ടും, നടുമുറ്റവും ഒക്കെയുള്ള വലിയൊരു കോപിലക്കം: പഴയ സാമുതിരിക്കോവിലക്കം; അച്ചുമയും, വലുമ്മമാരും, അമ്മാമമാരും, എല്ലാവരും കുടിയായിരുന്നു ഞങ്ങളിലുടെ കുട്ടിക്കാലം. എന്നും സന്ധ്യാനാമം ജപം കഴിഞ്ഞ് അത്താഴം വിളമ്പുന്നുതു വരേയും, അതു കഴിഞ്ഞതാൽ കിടക്കയിൽ കണ്ണടയുന്നതുവരെയും അച്ചുമയും വലുമ്മമാരും കമകൾ പറഞ്ഞതുതരും. പലേ പുരാണങ്ങളിലേയും, അന്വാടിയിൽ പഴുക്കെളെ മെച്ചു നടന്നിരുന്ന കണ്ണനുണ്ണിയുടെയും കമകൾ ആവും അധികവും. അന്ന് വെറും കമകൾക്കുക എന്ന ഒരൊറ്റ രസത്തിലാണ് ഇതൊക്കെ കേട്ടിരുന്നത്.

.....പര്യാപ്തമോ അപര്യാപ്തമോ ആയ റീതിയിൽ സാക്ഷ്യപ്പെട്ടുതുന്നു. മുലമെന്നതുതന്നെ ഓന്നിലും വ്യാവ്യാനഭേദവും പാംഭേഭവുംകൊണ്ട് അനേകമാണ് എന്നും, പ്രസ്ഥാനഭേദവും, രൂചിഭേഭവും കാരണമായി വിവർത്തനത്തിൽ അതുകൊണ്ട് ഭേദാവകാശമുണ്ടാക്കുന്നും വലിയകോയിത്തന്നുരാൻ മലയാള ശാക്കുന്നത്തിനെ ചുതിയ ആമുഖപദ്ധതിൽ പറയുന്നു. (1913).

വിവർത്തനത്തിൽ വ്യാവ്യാനത്തിനും പാംഭിന്തയക്കും പ്രസക്തിയുണ്ടാണ് മാരാരും കാണിച്ചുതന്നിരിക്കുന്നുവെല്ലോ.

(മേലസന്ദേശ വിവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി ശ്രദ്ധയമായ ഒരു പഠനമാണ് എൻ. അജയകുമാർന്നേര്. “തർജ്ജമ: സിഡ്യാനവും പ്രയോഗവും” എന്ന പുസ്തകത്തിൽ (1997) അതു കാണാം.)

എങ്കിലും നമ്മുടെ സംസ്കാരം, പെപ്പരുക്കം, ജീവിതമുല്യങ്ങൾ

ഇതെക്കെ മനസ്സിൽ വേരുറച്ചത്, ജീവിതത്തിന് ഒരു ഉറച്ച അടി ത്തറ പാകിയത് ഈ കൂട്ടുകൂടംബജീവിതവും, ഈ കമ കേൾക്കലും, ഈ സ്നേഹവാതസ്വഭാവങ്ങളും കാരണമാണെന്ന് ഉറച്ച വിശാസമുണ്ട്. ഈ ഹിമാലയയാത്രയും, ഇതു ഉൾക്കൊണ്ട് ആസ്വദിക്കാൻ സാധിച്ചതും ഇതൊക്കെ കാരണമാണെന്ന് യാത്രയിലുടനീളം പല പ്ലാറ്റും ഞങ്ങൾ ഓർക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ഞാൻ നാലാം ക്ലാസ്സിൽ പറിക്കുമ്പോഴാണ് എൻ്റെ അമ്മമുയും, വല്ലമുമാരുംകുട്ടി ഒരു ബാറീനാമ് യാത്ര നടത്തിയത്. ഒരു മാസത്തെ യാത്രകഴിഞ്ഞത് അവരുടെ തിരിച്ചുവരവ് - “ശിവ, ശിവ.. ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ഈ ആരേം ഹിമാലയ യാത്രയ്ക്കു സമ്മതിക്കില്ല..” എന്നു പറഞ്ഞുള്ള അമ്മമയുടെ ആ വരവ് ഈന്നും ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. !

ഞാൻ കോളേജിൽ പറിക്കുന്ന കാലത്താണ് അപ്പുന്നും അധികയും ഹിമാലയ യാത്ര നടത്തിയത്. ബാറീനാമെന ദർശിച്ച് സുവമായി, സംസ്ഥപ്തരായി തിരിച്ചെത്തി, അവർ. ഓരോ ദിവസവും അപ്പുന്ന എഴുതിയിരുന്ന കത്തുകളിലുടെ ഹിമാലയ സഹസ്രയും മുഴുവൻ നേരിൽ കണ്ടപേരെലു ആസ്വദിച്ചിരുന്നു, ഞങ്ങളും. ഏക ദേശം ഈതെ സമയത്തുതന്നെയാണ് തപോവന സ്വാമികളുടെ ‘ഹിമഗ്രിവിഹാരം’ എന്ന പുസ്തകവും ഞാൻ ആസ്വദിച്ചു വായിച്ചത്.

രണ്ടുമുന്നു കൊല്ലം മുൻപാണ് ശ്രീ. എം. കെ. രാമചന്ദ്രൻ്റെ ഉത്തരവണ്ണംഗിലുടെ-കൈലാസ് മാനസസ്രോവർ യാത്രയും ‘തപോഭൂമി-ഉത്തരവണ്ണംഗ്’ എന്ന പുസ്തകവും വായിക്കാനിടയായത്. അതിലെ ഓരോ വരിയും മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞു പോയി.

ഹിമാലയം ഒരു ആവേശമായി മാറ്റുകയായിരുന്നു ഈ അനുഭവങ്ങളും കുട്ടി. എന്നാലും ഇതെ വേഗം ഒരു ഹിമാലയ യാത്ര സാഖ്യമാക്കുമെന്ന് അനുംതം കരുതിയിരുന്നില്ല.

‘ഒരു ഹിമാലയയാത്ര നടത്തിയാലോ?’ എന്ന ചോദ്യവുമായി യാത്രാമോഹത്തിന് തുടക്കം കുറിച്ചത്, എൻ്റെ അനുജത്തി രമയും ഉള്ളിക്കുപ്പണ്ണും ആയിരുന്നു. ഈ ഒന്നരക്കാലും വെച്ച് ISOW-slippery ദിവസങ്ങളിൽ പുറിത്തിരഞ്ഞാൻ പോലും പേടിച്ചു വീട്ടിലിരുന്ന് ജോലി ചെയ്യാറുള്ള, handicapped ആയ എനിക്ക് ഹിമാലയയാത്രയെക്കെ സാഖ്യമാവുമോ, അതൊക്കെ മോഹിക്കുന്നത് വെറുതെയല്ലെ എന്ന സംശയത്തിന് ‘ഈ വയസ്സായവരടക്കം പോണ്ണ; ISOIW ഒന്നും ഇല്ലാത്ത സമയത്താണ് യാത്ര, ഒടും പേടിക്കണ്ട; ഒരു അപകടവും കൂടാതെ തിരിച്ചെത്തിച്ചു തരാം’ എന്നു പറഞ്ഞ് ദേശരൂപം തന്ന് പുറപ്പെടുവിച്ചതും രമയും ഉള്ളിക്കുപ്പണ്ണും തന്നെ. പിനെ ഒന്നും ആലോചിച്ചില്ല, സമ്മതം മുളി.

രാമചന്ദ്രൻ പറയുന്നുണ്ട്, ഹിമാലയ യാത്ര എന്നു കേട്ടാൽ

പൊതുവേ ഭാരതീയർ ആകാംക്ഷാഭരിതരാവുമെന്ന്; അതിപുരാതന കാലം മുതൽക്കേ നമ്മൾ ഈ വികാരം ഉൾക്കൊള്ളുന്നവരാണെന്ന്. പാർപ്പിപരമേശവരമാരുടെ ആസ്ഥാനം; മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ ബദര്യാശ്രമം; പുണ്യനദികളായ ഗംഗ, യമുന, മനാകിനി, അളകന തും, സരസ്വതി ഇവയുടെ ഉത്തരവസ്ഥാനം; ജ്ഞാനിശ്ചരമാരുടേയും യോഗികളുടേയും വിഹാരഭൂമി; ഇതൊക്കെ ഓരോ മനസ്സിലും പുതുവിരിയും എന്നാണ് ശ്രീ. രാമചന്ദ്രൻ പറയുന്നത്.

ഉത്തരാഞ്ചൽ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ ഗവ്വാർ ഭാഗത്തെ ‘തപോദ്ധൂമി - ഉത്തർഭവണ്ടി’എന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്. ജ്ഞാനിക്കേൾ മുതൽ യമുനോത്രി വരെ വടക്കു പടിഞ്ഞാറ് ഭാഗവും, കൈലാസ് മാനസസ്രദ്ധുവരെ വടക്കുകിഴക്കുഭാഗവും ആയി വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന ഭൂപ്രദേശമാണ് തപോദ്ധൂമി, ഭേദഭുമി എന്ന പേരിലോക്കെ അറിയപ്പെടുന്ന സ്ഥലം.

ഹരിഭാറും ജ്ഞാനിക്കേൾക്കും പിന്നിട് മുന്നോട്ടു പോകുന്നോൾ അത്യുന്നതങ്ങളായ ഹിമഗിരിശ്വാംഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽക്കിടക്കുന്ന നാലു ധാമങ്ങൾ, തപോദ്ധൂമിയിലെ പരമപുണ്യപ്രധാനങ്ങളായ സ്ഥലങ്ങളാണ്. ഇവയുടെ ധാമങ്ങൾ - ഇരിപ്പിടങ്ങൾ - ആവാസ സ്ഥാനങ്ങൾ ആണീവ. ഇവ നാലു ധാമങ്ങളിലും ഒന്നിച്ചു ദർശനം നടത്തുക എന്നത്, പരിക്രമണം പുർത്തിയാക്കുക എന്നത് വളരെയെറെ പുണ്യകർമ്മമാണ് എന്നാണ് വിശ്വാസം. യമുനോത്രി, ഗംഗോത്രി, കേദാർ, ബദരി-ഇള ക്രമത്തിൽ ചെയ്യുന്നോൾ പരിക്രമണം പൂർത്തിയായതായി കണക്കാക്കുന്നത്. പലർക്കും, പലപ്പോഴും അതിന് സാധിക്കാറില്ല. വിപരീത കാലാവസ്ഥയും മലയിടിച്ചില്ലെന്നുലും പലപ്പോഴും മാർഗ്ഗം തടസ്സപ്പെട്ടുക്കാം; ദിവസങ്ങളാളം യാത്രാമാർഗ്ഗം അടഞ്ഞു കിടന്നേയ്ക്കാം. അപ്പോൾ ആധാരത്തിലെയ്ക്കുള്ള ധാരത വേണ്ടന്നു ‘വെയ്ക്കുകയോ പിന്നീടാരിക്കലേയ്ക്കു മാറ്റുകയോ വേണ്ടിവരാം.

എതായാലും ഭാരതത്തിന്റെ വടക്കേ അറ്റത്തുള്ള ആ ‘ചതുർധാം’ ധാരതയ്ക്കാണ് ഭാരതത്തിന്റെ തൈക്കേ അറ്റത്തെ കേരളത്തിൽനിന്ന്, ഭൂലോകവൈകുണ്ഠംമായ ഗുരുവായുരിൽ തിളങ്ങിപ്പിളഞ്ചിയിരിക്കുന്ന സാക്ഷാത്ത് മഹാവിഷ്ണുവായ, ബദരീനാമമനായ ഗുരുവായുരപ്പനേയും, കേദാർനാമമനായ മഹിയുരപ്പനേയും കൂലഭരേവതയായ തിരുമാസാംകുന്നിലുണ്ണയേയും തൊഴുതു നമസ്കരിച്ച അമ്മയുടേയും, ഗുരുകാരണവമാരുടേയും അനുഗ്രഹംവാങ്ങി, കൂട്ടിക്കാലം തൊട്ടേ പല പല ധാരതകൾ ചെയ്തു മനസ്സിൽ ധാരതമോഹത്തിന്റെ തീജജാലകൾ ഏകലേയും അണയാത്ത വിധത്തിൽ ആളിക്കത്തിച്ചുതന്ന അച്ചുനെ മനസ്സിൽ ധ്യാനിച്ച് തൈങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടത്.

എഴു പേരടങ്ങുന്ന ധാരതാസംഘം. രമ-ഉള്ളിക്കുഷ്ണന്നർ,

ശൈഖൻ, പുറമേരി ഉദയമ്മാമൻ-വത്സലചുരേമു, മാകാവിൽനിന്ന് അമ്മായി, പിനെ ഇപ്പോൾ താനും. ദർഹിയിൽനിന്ന് കാടകകം എല്ലാ ഒരുക്കങ്ങളുംടത്തിയത് രധയും ഉള്ളിക്കുഷ്ഠണനും തനെ. 2008 ആഗസ്റ്റ് 17 നു തായരാച്ചു രാവിലെ ദർഹിയിൽനിന്ന് സദാനന്ദ ഗ്രേയും സുപർബീഡ്യുഫേയും പ്രാതർസത്കാരത്തിനുശേഷം അമ്മായിയുടെ പാദങ്ങൾ തൊട്ടു വന്നിച്ചു ഇരഞ്ഞി. നേരേ ഹരിദ്വാർ. 214 കി. മി. പിന്നിട് വെകുന്നേരത്തോടുകൂടി ഹരിദ്വാർലെത്തി. അവിടെ അഭ്യർഥാനന്ദശമാത്തിൽ ഭാഗവതം സ്വപതാഹം വായന നടത്തിയിരുന്ന ഉദയമ്മാമനേയും സാവിത്രി ഏട്ടത്തിയേയും കണ്ണു വണങ്ങി, രാജമാമനോട് കുറലം പറഞ്ഞ്, കുറച്ചു നേരം വായന കേടു ശേഷം ഹോട്ടലിൽ മുറിയിലെത്തി. വെകാതെ ഗംഗാ ആരാധന തുടങ്ങുമെന്നും, ഗംഗാനദിത്തത്തിലെത്തുകയാണ് നല്ലതെന്നു മുള്ളു ആശ്രമവാസികളുടെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് ഗംഗാനദിയിലേയ്ക്കു പോയി. ആദ്യത്തെ ഗംഗാദർശനം. മനസ്സാകെ ഇടിഞ്ഞു പോയി. ഇന്തോ ഗംഗാ?! പരമശിവഗണ്ഠ ജയിൽനിന്ന് ഭൂമിയിൽ പതിക്കുന്ന ഗംഗ-സ്പർശിക സമാനമായ ഗംഗ - ഏതിനേയും പവിത്രമാക്കുന്ന ഗംഗ-പക്ഷ, ആ ഗംഗയുടെ മറ്റാരുഭാവമാണ് അവിടെ കണ്ടത്. ആകെ ചളി കലങ്ങി കുത്തിയെല്ലിക്കുന്ന ഗംഗ-മനസ്സാകെ തളർന്നു! മര സമാധാനിപ്പിച്ചു. “രണ്ടാഴ്ചയായി ഹിമാലയത്തിലും ദർഹിയിലും അതികർന്നമായ ഫയായിരുന്നു. ഒരോറു ദിവസം വെയിൽക്കിട്ടിയാൽ നമ്മുടെ മനസ്സിലുള്ള ഗംഗതന്നെയാവും” അങ്ങനെ തനെ ആവണ്ണ എന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ചു.

ഗംഗാ തീരത്ത് ഇരു കരയിലും ജനാവലി, ഇലക്കുന്നിളിൽ നിന്നും പുകളും മഞ്ഞൾ, കുകുമം, കർപ്പുരവുമായി ഗംഗാ ആരത്തിക്ക് തയ്യാറായി, ഗംഗാമാതാവിനേയും മനസ്സിൽ ധ്യാനിച്ചു നിർക്കുകയാണെന്ന്. കൃത്യം 6.30ന് പുജാരി ദീപത്തട്ടുകളുമായി എത്തി. ശ്രോകങ്ങളും കീർത്തനങ്ങളും ചൊല്ലിക്കൊണ്ട് ഗംഗാനദിക്ക് ആരതി! ആർഷഭാരത സംസ്കാരത്തിന്റെ മഹിമ അവിടെയാണ് പത്രക്ഷത്തിൽ നമ്മൾ കാണുന്നത്. ഒരു നദിക്കാണ് ആരതിനട തുറാത്, ദൈവത്തിന്റെ; വിശ്വദത്തിന്റെ - നദിക്ക്. നദിയെ, മലകളെ, വൃക്ഷങ്ങളെ, സുരൂനെ, ചട്ടെനെ, നക്ഷത്രങ്ങളെ-പ്രകൃതിയെ -നമിച്ച്, പ്രകൃതിയുമായി താഭാതമ്പ്യം പ്രാപിച്ചു മുന്നോട്ടു പോവാൻ നമ്മൾ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സംസ്കാരം. ആ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമായതിൽ അഭിമാനം തോന്നുന്ന നിർബന്ധമാണെന്ന്. ഗംഗാമാതാവിനെ നമിച്ചു, ഗംഗാനദിയുടെ നടുവിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു വലിയ പരമശിവനെ രണ്ടു കയ്യും കുപ്പി തൊഴുത് വന്നിച്ചു. അച്ചൻ കുടെത്തനെ ഉണ്ട് എന്നാരു തോന്നൽ, തൈങ്ങലെ പൊതിഞ്ഞുനിന്നുന്നു അപ്പോൾ ശല്ലാം. ധാത്രയിലുടനീളം അച്ചൻ തൈങ്ങളുടെ കുടുംബം ഉണ്ടാവും എന്നാരു തോന്നൽ, ഒരുപ്പ്.

ഹിമാലയയാത്രയുടെ പ്രമാണക്രമാണ് ഹരിദാരം എന്നു പറയാം. ഹരിദാരിലെ അയുപ്പക്ഷത്തേതയും നാമയോടെ സ്മർക്കചെട്ട്. താമസം, ഭക്ഷണം, യാത്രാസാകര്യങ്ങൾ എല്ലാം വളരെ വ്യതിയാടെ, മിതമായ നിരക്കിൽ അവർ ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നു. രാവിടെ നേരത്തെ എണ്ണിറ്റ് അയുപ്പക്ഷത്തേതിൽ തൊഴുത്, യാത്ര തുടങ്ങി. ഇഷ്ടികേശ്വരം നേരെ യമുനോത്രി. ഇഷ്ടികേശ്വരകാണൽ മടക്കത്തിലാബാമെന്നവച്ചു. ഹിമാലയത്തിൽ കഴിഞ്ഞരണ്ടാഴ്ചത്തെ അതിവർഷംകാണം എവിടെയെങ്കയോണ് മലയിടിച്ചിൽമുലം യാത്രാതകസ്സുങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയെന്നറിയുത്തതിനാൽ, താഴ്വാര ത്തിലെ കാഴ്ചകാണൽ മടങ്ങുന്നവഴി ആവാമെന്ന് ആദ്യമേ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. ഇഷ്ടികേശ് വിട്ടാൽപ്പിനെ ശരിക്കും കേറ്റു തുടങ്ങുക യായി. ഉത്തരകാർഡി എത്തുനന്തരിനു മുൻപുള്ള ധരാസു എന്ന സ്ഥലത്തുവച്ചാണ് യമുനോത്രിയിലേക്ക് വഴി തിരിഞ്ഞുപോകുന്നത്. ചെക്കുത്തായ കയറ്റംനെ. ഇടത്തുഭാഗത്ത് ആകാശം മുട്ടിനിൽക്കുന്ന ഹിമശുംഗങ്ങൾ. വലത്തുഭാഗത്ത് അത്യഗാധമായ താഴ്വാരത്തുകൂടി യമുനാന്തി സ്വച്ഛമം ഒഴുകുന്നു, പലയിടത്തു നിന്നും കൊച്ചുരുവികൾ ലഭിച്ചുവന്ന യമുനയിലേയ്ക്ക് പതിക്കുന്നു മുണ്ട്. ഈ അരുവികളുടെ നിരന്തരസമ്പർക്കം കാരണം രോധ്യുകൾ പലയിടത്തും കുതിർന്നിരിക്കുകയാണ്. മലയിടിച്ചിലിൽ രോധ്യു നനാകെ തകർന്നുവീഴാൻ ഇതും വലിയെരുക്കാരണമാണ്. ഹിമാലയയാത്രയിലെ ഏറ്റവുംവലിയ അപകടം മലയിടിച്ചിലാണ്. യമുനോത്രിക്ക് പോകുന്നവഴി ‘ബേമുണ്ട്’ എന്നിടത്താണ് ആദ്യത്തെ മലയിടിച്ചിൽ ഞങ്ങൾ അനുഭവിച്ചത്. വലിയ പാരകപ്പെണ്ണങ്ങൾ നനായി അടർന്നുവീഴിം രോധ്യു സ്നേഹക്ക് ആയിരിക്കുന്നു. രോധിന്റെ പകുതിയും അഗാധമായ കൊക്കയിലേയ്ക്ക് കുപ്പുകുത്തിയിരിക്കുന്നു. പട്ടാളം വന്ന് രോധ്യു ശരിയാക്കിക്കാണ്ടിരിക്കുകയാണ്. വലിയ ഇരുവുചങ്ങലകൾക്കാണ്ടുണ്ടാക്കിയ സഞ്ചികളിൽ കരിക്കൽ കഷ്ണങ്ങൾ കുത്തിനിരച്ച ഭാണ്ഡായങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്ന് താൽക്കാലികമായി രോധ്യു ഉണ്ടാക്കി, അതിലേയാണ് വാഹനങ്ങൾ കടത്തിപ്പിടുന്നത്.

ഈന്ത്യൻപട്ടാളത്തെ നാലുക്കെക്കകാണ്ട് തൊഴാൻ തോന്നുന്ന സന്ദർഭങ്ങളാണ് ഇത്തല്ലോ. അവരുടെ സേവനം നിന്ന് മലാണ്. ആദ്യത്തെ മലയിടിച്ചിൽ അനുഭവം! കാറിൽനിന്നിണ്ടി, ഹിമാലയസാനുകളിൽ നടന്ന്, കൊച്ചുരുവികളിലെ തെളിനീർ മുകളിക്കുടിച്ച്, വീശിയടിക്കുന്ന കാറിന്റെ കുളിർമ ശരിക്കും ആസ്വദിച്ച നിമിഷങ്ങളായിരുന്നു അവ. അപ്പോഴേയ്ക്കും കരിക്കൽ സഞ്ചികൾ പാകി രോധ്യു നേരയാക്കിയതിനാൽ യാത്രതുടർന്നു. യമുനേത്രയിൽനിന്ന് 14-15 കി.മി. ദൂരത്തുള്ള റാണാചട്ടിയിൽ എത്തിയ പ്ലാഫേയ്ക്കും വീണ്ടും മലയിടിച്ചിൽ. യമുനാന്തിക്ക് കുറുക്കയുള്ള

രുപാലം തകർന്നിരുന്നു. അതിന്റെപണി അനേകയ്ക്കു കഴിയില്ല എന്നുള്ളതിനാൽ റാണാചട്ടിയിൽ താമസിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. ചെറി യോരു ശാമമാണ് റാണാചട്ടി. 2-3 ഹോട്ടലുകൾ യാത്രക്കാരുടെ സഹകര്യത്തിനുണ്ട്. വൃത്തിയുള്ള മുറികൾ; അലക്കി വൃത്തിയാ ക്കിയ വിരിയും പുത്പൂം രജായിയും. മുറിയിൽ സാധനങ്ങൾ വെച്ച് ഒന്നു വിശ്രമിച്ചുശേഷം ഹിമാലയത്തിൽ നടക്കാനിരഞ്ഞി. സമയം 5 ആവുന്നതെ ഉള്ളു. അസ്ത്രമയത്തിന് ഇനിയും ധാരാളം സമയം. ഇഷ്ടംപോലെ ശുഖവായുവും ശസ്ത്രം, ദേവതാരുമരങ്ങളുടെ കാട്ടറുകൊണ്ട്, യമുനാനദിയുടെ കളകളാരവം ശ്രവിച്ചുകൊണ്ട് സാവധാനം ഹിമാലയസാനുകളിൽ നടന്നു.

വളരെ ശുഖാത്മാകളാണ് ശ്രാമീനർ. കളവും ചതിയും അറിയില്ല. കൊല്ലുത്തിൽ ആറു മാസം ഹിമാലയത്തിലെ അസ്വാഭാവിക തുറക്കുന്നസമയം മാത്രം ഇവർ ഇവിടെ താമസിക്കുന്നു. നവ സർ ആയി ദീപാവലികഴിഞ്ഞത് അവലും അടച്ചാൽ ഇവരും കെട്ടു കെട്ടുകയായി. നവസർ-മാർച്ച് ഇവിടെമെല്ലാം മണ്ണുമുടികൊണ്ടാവും. ശ്രാമീനരോട് വിവരങ്ങൾ ചോദിച്ചുറിഞ്ഞത്, പീണ്ഡും ഹിമാലയനിരകളിൽ നടന്ന് മുറിയിൽ തിരിച്ചെത്തി, കേഷണം കഴിച്ച്, സുവാര്ണാ ഉറഞ്ഞി.

രാവിലെ 4 മണിയോടെ ഉറകമുണ്ടനു. സുരൂൻ ഉദിക്കാറാവുന്നതേയുള്ളു. ഇരുട്ടിൽ ഹിമാലയംകാണാൻ പുറത്ത് ബാൽക്കൺഡിയിൽ ഇരഞ്ഞിനിന്നു, ഞാനും രമയും. തിണ്ടിനിറഞ്ഞ കാടാണ് നാല്യഭാഗവും. ‘കാടിന്റെ സംഗൈതം’ അന്ന് ആദ്യമായി കെട്ടു. ‘രണ്ടാമുഴ’ത്തിൽ, എ.ഓ.ടി. യുടെ ഭീമൻ വനവാസ സമയത്ത് രാവിലെ ഉറകമുണ്ടാവോൾ, ‘കാടിന്റെ സംഗൈതം ശ്രവിച്ചു കിടന്നു’എന്നു പറയുന്നത് എന്നാണെന്ന് ഇപ്പോൾ മനസ്സിലായി. കാട്ടിന്റെ ഇരുപക്കമല്ല; പക്ഷികളുടെ കുജനമല്ല. പിനൊ എന്നാണത്? ഇലകളുടെ മലനാച്ചാരണമാണോ? വുക്ഷങ്ങളുടെ പ്രഭാതകീർത്തനമാണോ? എന്നാണെന്നാറിയില്ല. ആകെ ഒരു മുളകം. കാടിന്റെ സംഗൈതംതന്നെ! അതും ആസ്വദിച്ച് വളരെ നേരം ആബാൽക്കൺഡിയിൽ അങ്ങനെന്ന നിന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കും അതാ കിഴക്കു നിന്ന് സുരൂഭഗവാന്റെ രമത്തിന്റെ വരവായി. ഹിമാലയത്തിലെ സുരോദയം! എങ്ങനെന്ന വർണ്ണിക്കണം, എവിടെ തുടങ്ങണം എന്ന റിയില്ല. പറഞ്ഞരിയിക്കാൻ പറ്റാത്തതു ഭംഗി. തലേന്നുരാത്രി നല്ലോരു ഹിമപാതം (Snow fall)കഴിഞ്ഞ്, ഹിമാലയ ശുംഗങ്ങൾ മുഴുവൻ മണ്ണു മുടി, അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ‘ഹിമാലയം’ ആയി നിൽക്കുകയാണ്. അതിനിടയിലുംനേരം സുരൂഭഗവാന്റെ വരവ് അറിയിച്ചു കൊണ്ടുള്ള ചുവപ്പുരാശി ഒരുഭാഗത്ത് പടരുന്നത്. അതിനു പിന്നാലെപന്ന ഉദയസുരൂന്നേരു രശ്മികൾടക്കി മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന ഹിമാലയശുംഗങ്ങൾ; അതിന്റെ നിശ്ചൽത്തടി നീലപ്പുവിയാർന്നു വിള

അങ്ങനെ, നേരെ എതിർവശത്തുള്ള ശൂംഗങ്ങൾ. പല നിറങ്ങൾ കൂടി കലർന്ന ഒരു വർണ്ണപ്രപഞ്ചം തന്നെ!

“ചിലേടത്തോ ചെന്തീയാളുംപോൾ
ചിലേടത്ത് മഴവില്ലുഡിച്ചപോൾ
ഇന്റന്മൈത്തിന്റെയർമ്മി പാരിലേയ്ക്കിഞ്ഞുംപോൾ
സർബ്ബഭാജ്യാരം പൊടിവിണ്ണപോൾ
പാലാഴിയിൽ തിരകളുണ്ടപോൾ
കണ്ഠതിരിവോളം കാണേംമാർ
അന്തമറ്റുത്തക്കുഷ്ടമാ പുണ്ണിരിയുടെ
വർണ്ണതാളവെച്ചിത്രം ചുറ്റും...”

എന്ന, വിഷണുനാരാധാരാജൻ നമ്പുതിരിയുടെ വരികളാണ് ('ദേവപ്രയാഗ്') ഓർമ്മവന്നത്. വളരെനേരം അത് ആസ്വദിച്ചുന്നിന ശ്രഷ്ടം പ്രഭാതകൃത്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ച്, ധാരതയ്ക്ക് തയ്യാറായി. റാണാചട്ടിയിൽനിന്ന് ജാനകിചട്ടിവരെ കാർധാത. തകർന്ന പാല മൊക്കെ കരിക്കൽസഞ്ചികൾ നിച്ച് അപ്പോഴേയ്ക്കും നേരെയാകി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ജാനകിചട്ടിതോട് യമുനോത്രി വരെ 8 കി.മി. ദൂരം വാഹന ഗതാഗതമില്ല. കാൽനടയായോ, കോവർക്കണ്ണുതകളിൽ സവാരി ചെയ്തോ, അതുമല്ലെങ്കിൽ നാലുപേര് ചുമക്കുന്ന ഡ്യാലി കളിൽ ഇരുന്നോ യമുനോത്രിയിൽ എത്താം. തെങ്ങളിൽ കുറച്ചു പേര് കോവർക്കണ്ണുതപ്പിറത്തും മറ്റുചിലർ ദോലിയിലുമായാണ് പോയത്. ‘ഉദരനിമിത്തം ബഹുക്കുതവേഷം’ എന്ന് ശക്രാചാര്യർ പറ ഞ്ഞത് വളരെ ശത്രിയാണെന്നുതോന്നും ഡ്യാലിചുമക്കുന്നവരെ കാണുന്നോപാർ.

ചെക്കുത്തായ കയറ്റങ്ങൾതന്നെ. പലയിടത്തും കൊച്ചരു വികൾ ചാടിക്കെന്നുവേണം പോകാൻ. പാരകശ്ശണങ്ങൾ വന്ന പീണ്ണള്ള മാർഗ്ഗതക്കല്ലുങ്ങൾ വേരെ. വഴിയിലേയ്ക്ക് ഉന്തിനിൽക്കുന്ന പാരകളിൽ ഡ്യാലിയിലിരിക്കുന്നവരുടെ തല മുട്ടാതെവേണം നട കാൻ. എല്ലാ തടസ്സങ്ങളും മരിക്കുന്ന് റണ്ട്-രണ്ടര മണിക്കൂർ കേറ്റു കഴിഞ്ഞ് പത്തുമണിയോടെ യമുനോത്രിയിൽ എത്തി. അവിട നിന്ന് 10-15 മിനുട്ട് കുത്തനെയുള്ള കയറ്റം നടന്നുകയരുകതനെ വേണം. അവിടയുള്ള ‘ബന്ധ പണ്ട്’ ഹിമക്കാടുമുടികളുടെ താഴെ ചതിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന പ്രതലത്തിലാണ് യമുനാനദി ഉത്തഭവി ക്കുന്ന ഹിമശൂംഗങ്ങൾ (എ. കെ. രാമചന്ദ്രൻ). എങ്ങനൊടുന്നോ കിയാലും ആകാശം മുട്ടി നിൽക്കുന്ന ഹിമക്കാടുമുടികൾ. അതിന് അരഞ്ഞതാണം ചാർത്തിയപോലെ യമുനാനദി. പല ഭാഗത്തുനിന്നും ഹിമം ഉരുകിയ പ്രവാഹങ്ങൾ ഇതിലേക്ക് ലഭിച്ചുചേരുന്നുമുണ്ട്. യമുനാദേവിയാണ് പ്രധാനപ്രതിഷ്ഠം അനുഭവത്തിൽ. തൊട്ടുതന്നെ ഹനുമാനും ഉണ്ട്. യമുനാനദിക്ക് ഇവിട വീതി കുറവാണ്. അല സമായി ഒഴുകുന്ന യമുനയാണ് ഇവിട.

യമുനയുടെ ഉത്തവസ്ഥാനം എന്നതിനേക്കാൾ നാലു അക്കർഷിക്കുന്നത്, ഇവിടത്തെ തപ്തകുണ്ടിയാണ്. ഈ ഹിമക്കാ ടുമുടികളുടെ നടുവിലും തിളച്ചുമറിയുന്ന നീരുറവ, പാരകളുടെ ഇടയിലുടെ ലഭിച്ചുവന്ന് വലിയൊരു നടുമിറ്റത്തിന്റെ വലുപ്പത്തിലും, കരിങ്കൽ പട്ടണത്തു കെട്ടിയ സ്ഥലത്തുവന്നു നിറയുകയാണ്. ഈ തിളച്ചുവെള്ളം നിരന്തര നടുമുറ്റമാണ് തപ്തകുണ്ടിയം. അവിടെ കുളിക്കുന്നത് വളരെ വിശ്രേഷണമാണ് എന്നാണ് പറയുന്നത്.

ഹിമാലയത്തിന്റെ പല ഭാഗത്തും കാണാം ഇത്തരത്തിലുള്ള ചുടുനീരുറവകൾ. ശ്രീപാർവ്വതി പരമശ്രിവന്ന തപസ്സുചെയ്തപ്പോൾ പാർവ്വതികൾ കുളിക്കാനായി ദേവർഷിമാർ ഹിമാലയത്തിന്റെ പല യിടത്തും ഉണ്ടാക്കിക്കാടുത്തതാണ് ഈ ചുടുനീരുറവകൾ എന്നാണ് കമ. ഈ നടുമുറ്റത്തിന്റെ നേരെ മുകളിലായി ശ്രീകോവിലിന് തൊട്ടുതാഴെ, ചെറിയൊരു കൊട്ടത്തളം പോലുള്ള ഭാഗത്തും ഈ ചുടുറവയുണ്ട്. കുളിക്കാനിങ്ങളുന്നതിന് മുമ്പ്, ചെറിയ കിഴിയിൽക്കെട്ടിയ, അരിയും ധാന്യങ്ങളും വാങ്ങി, ഇരുവഴികൾക്കിടയിലും ഈ കിഴികൾ ഒരു വടക്കിൽക്കെട്ടി, ചുടുറവ നിരന്തര കൊട്ടത്തളത്തിലേയ്ക്ക് താഴ്ത്തി വെയ്ക്കാം. തപ്തകുണ്ടിലെ കുളികഴിഞ്ഞത്തുമോണ്ടേയും ഈ ധാന്യങ്ങൾ വെന്ന് പാക പ്രസ്തുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവും. അതാണ് യമുനാദേവികൾ നിവേദ്യം!.

ഞങ്ങളും തപ്തകുണ്ടിയ തതിൽ കുളിക്കാനിരങ്ങി, സ്ത്രീകൾക്കും പുരുഷന്മാർക്കും വേറെതന്നെ മറച്ചുകെട്ടിയിട്ടുണ്ട്. സ്ത്രീകളുടെ കടവിൽ ഞങ്ങൾ നാലുപേര് മാത്രം. അമ്മായിയും, വർഷാല ചെരേമ്പയും, രമധ്യം ഞാനും. സമുദ്ര നിരപ്പിൽ നിന്ന് പതിനായിരഞ്ഞിലും അടി മുകളിൽ, ഹിമശൃംഗങ്ങളുടെ നടുവിൽ, ശ്രീ പാർവ്വതി നീരാടിയിരുന്നെന്ന് കരുതപ്പെട്ടുന്ന തപ്തകുണ്ടിയ തതിൽ, ഈതാ ഭാരതത്തിന്റെ തൈക്കേ അറ്റത്തെ കേരളത്തിൽനിന്ന്, കടന്നമണ്ണ കോവിലകത്തയും, മാക്കാവ് കോവിലകത്തയും നാലു തമ്പുരാട്ടിമാർ ശ്രീ പാർവ്വതിയെ സ്മർച്ഛകാണ്ക തിരുവാതിരപ്പട്ടം പാടി തുടിച്ചുകുളിച്ചു. ശരിക്കും തിരുവാതിരക്കാലത്തെ തുടിച്ചുകുളിത്തനെ! ഒരു 20 മിനുട്ടേക്കിലും അവിടെ ചെലവഴിച്ച് സുവമായി കുളിച്ചു കയറി.

ഹിമശൃംഗങ്ങളുടെ ഇടയിലുള്ള ചുടുനീരുറവകളുടെ പിനിലുള്ള ‘സർപ്പർ തിയൻ’ യെപ്പറ്റിയെയൊക്കെ മീര പറഞ്ഞതുതന്നിരുന്നുവെങ്കിലും, അപ്പോൾ അതോന്നുമല്ല, സാക്ഷാൽ ശ്രീ പാർവ്വതി നീരാടിയ കടവത്തനെ ഇതെന്ന് സകലപിക്കാനേ തോന്തിയുള്ളു, അമ്മയ്ക്കെന്ന് മീരയോക്ക് പിന്നീടു പറഞ്ഞതു.

സുവമായി ദർശനംകഴിഞ്ഞ്, നേദിച്ച പ്രസാദം ധാരാളമായി അനുഭവിച്ച്, യമുനാനദിയേയും, ഹിമശൃംഗങ്ങളേയും മതിവരു

വോളം കണ്ണാസ്വദിച്ച്, മടകയൊത്തെങ്ക് തയ്യാറായി. 15 മിനിട്ടുകുത്തനെ ഇരഞ്ഞിപ്പോഴേയ്ക്കും, ഡോലികളും, കുതിരകളും ദിവിയായി കാത്തുനിൽക്കുന്നുണ്ണായിരുന്നു. താഴേതെങ്കുളം ഇരക്കം, കയറ്റേതെങ്കാൾ വേഗത്തിലായിരുന്നു. കാച്ചകൾക്കണക്ക് ആസ്വദിച്ച് താഴേതെത്തതിയൽ അറിഞ്ഞില്ല. റാണാചട്ടിയിലുള്ള ‘ചൗഹാൻ ലോധി’ൽചെന്ന സാധാരണങ്ങൾ എടുത്ത ഗംഗോത്രിയിലേയ്ക്കുള്ള യാത്രതുടങ്ങാനായിരുന്നു പരിപാടി. പകേഷ ഗംഗോത്രിക്കുള്ള വഴിയിൽ വലിയ പാറകൾ വന്നുവീണ്ട് രോധ് പലയിടത്തും ഇടിഞ്ഞു പോയതിനാൽ ദിവസങ്ങളായി അവിടം അടഞ്ഞുകിടക്കുകയാണെന്നും, ഈന്ന് തുറന്നാർത്തനെ ഗംഗോത്രിയിൽ കിടക്കുന്ന വാഹനങ്ങളെ താഴേയ്ക്ക് വിട്ടുശേഷമേ പുതിയവാഹനങ്ങളെ മുകളിലേയ്ക്കു പറഞ്ഞയെങ്കുകയുള്ളൂ എന്നുമാണ് കേള്ക്കൽ. വഴിയിൽ തടസ്സപ്പെട്ടുകിടക്കേണ്ടിവരുമോ എന്ന് സംശയിച്ച് അനുംകുടി റാണാചട്ടിയിൽ തങ്ങാൻതീരുമാനിച്ചു ഞങ്ങൾ.

പിറ്റേന്ന് അതിരാവിലെ എണ്ണീറ്റ് കാടിന്റെ സംഗ്രഹിതം ആസ്വദിച്ചുനിന്നു, കുറേനേരം. മുടൽമണ്ണതുകാരണം സുരേയാദയം തലേന്നതെപ്പോലെ ആസ്വദിക്കാൻപറ്റിയില്ല. അധികംതാമസിയാതെയമുന്നോട്ടിയോട് വിടപാഞ്ഞു. ഗംഗോത്രിയാമത്തിലേയ്ക്കുള്ള വഴി അടഞ്ഞുതന്നെനകിടക്കുകയാണോ, അതോ തുറന്നിട്ടുനോ എന്നാനും അറിയില്ല. ഉത്തരകാശിയിൽനിന്നന്ന് ഗംഗോത്രിയിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞുപോകുന്നത്. അവിടെവച്ച്, വഴി അടഞ്ഞുതന്നെനകിടക്കുകയാണെന്ന റിഞ്ഞാൽ, ഗംഗോത്രിയാം വേണ്ടനുവച്ച് കേദാർനാഭിലേയ്ക്ക് തിരിഞ്ഞുപോകാം എന്ന തിരുന്നു പരിപാടി. ഉത്തരകാശിയിലുള്ള ചീമയാനന്ദാശ്രമത്തിൽക്കയറി സ്വാമിയെക്കണക്ക് വന്നിക്കുകയും വേണം.

യമുനോത്രിയിൽനിന്നുള്ള മടക്കം, കുടുതൽ എല്ലപ്പുത്തിലായിരുന്നു. എവിടെയും മലയിടിച്ചില്ലും മറ്റൊരില്ലെങ്കണ്ണള്ളും അനുഭവപ്പെട്ടില്ല എന്നുള്ളതിനാൽ വേഗം ഉത്തരകാശിയിലെത്തി. ചിന്തയാനന്ദാശ്രമത്തിനുമുമ്പിൽ കാർനിർത്തി സ്വാമിജിയെക്കണക്ക് വന്നിച്ചുശേഷമുണ്ടായാൽ നടക്കുന്നതും, അതേസമയം ഉന്നേഷപ്രദായകവുമായിരുന്നു. “മലയിടിച്ചിൽകാരണം കുറേ ദിവസങ്ങളായിട്ട് ഗംഗാത്രയിലേയ്ക്കുള്ള വഴി അടഞ്ഞുകിടക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു നുറോളം പാഹനങ്ങൾ, തിരിച്ചുവരാൻ സാധിക്കാതെ ഗംഗോത്രിയിൽ തങ്ങിനിൽക്കുകയാണ്. ഇതാ കുറച്ചുമുമ്പ് മാർഗ്ഗതന്ത്രങ്ങൾ നീക്കി, വാഹനഗതാഗതം രണ്ടാമത്തും തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഗംഗോത്രിയിലുള്ള വാഹനങ്ങളെ താഴോട്ടുവിട്ടുകുല്ലുമുകളിലേയ്ക്ക് വേറോ വാഹനങ്ങൾ വിട്ടുതുടങ്ങുകയുള്ളൂ. കഴിഞ്ഞ രണ്ടാഴ്ചയിലെ അടുപ്പിച്ച പേമാരികാരണം ഇനിയും വലിയപാറകളും മലയും ഇടിയാനും ഗതാഗതം

സ്തംഭിക്കാനും ഉള്ള സാധ്യതകാണുന്നുണ്ട്. നിങ്ങൾക്ക് ഗംഗാ ത്രിയിലേയ്ക്ക് പോകണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ഒട്ടുമസമയം ഇവിട നിർക്കേണ്ട്. ഒരുമണിക്കാണ് ഇവിട ആദ്ധ്യമത്തിൽ ഉണ്ട്. സാധാരണ ഗതിക്കാണെങ്കിൽ ഉണ്ടുകഴിഞ്ഞ് പോയാൽമതിയെന്നു പറയുമായിരുന്നു. ഇന്ന് അതുംകൂടി പറയുന്നില്ല. ബൈബിൾക്ക് ദൈരും ഉണ്ടെങ്കിൽ, നിങ്ങളുടെ തീരുമാനം പോകണം എന്നുതന്നെ ആണെങ്കിൽ ഒട്ടും വൈകിക്കേണ്ട; ഇപ്പോൾതന്നെ ഇരഞ്ഞിക്കൊള്ളു; അല്ല, ഗംഗാഗൗർജിയാം ഒഴിവാക്കാം എന്നാണെങ്കിൽ, ഇന്ന് ഉത്തരകാശരിയിൽ താമസിച്ച്, നാളെ കേദാരത്തിലേയ്ക്ക് പോകാം ” എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശം. ഗംഗാത്രി കാണണമെന്ന് ഞങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും അതിയായ മോഹം. ബൈബിളോടു ചൊഡിച്ചപ്പോൾ അയാൾക്ക് ദൈരുമ്യമെന്തെന്നു പറഞ്ഞത്. പിന്നെ ഒട്ടും സംശയിച്ചില്ല. നേരെ ഗംഗാത്രിയിലേയ്ക്ക്.

രണ്ടാഴ്ച ചെത്തെ തകർത്തെ മഴയ്ക്കുശേഷം കാർമ്മോപങ്ങ് മലിംകൈ ഇനിയത്തെ രണ്ടാഴ്ച വിശ്രമിക്കാമെന്ന് തീർച്ചയാക്കിയ താണോ അതോ ഗുരുവായുരിലെ ആ കണ്ണനുണ്ണി ഗോവർഖനത്തെ ഒടുവെച്ചു കുടയാക്കി പിടിച്ചുതന്നതാണോ എന്ന് സംശയിക്കുമാറ്റം ഞങ്ങളുടെ യാത്രയിലുടനീളം മഴയുടെ ശല്യം ഒടുമുണ്ടായില്ല. ഒന്നാരണ്ടോ രാവിലെകളിൽ നല്ലരണ്ടുമുഴ കിട്ടിയതോഴിച്ചാൽ ഇതു യാത്രയിൽ മഴ ഞങ്ങളെ ഒട്ടും വിഷമിപ്പിച്ചില്ല.

ഉത്തരകാശരിയിൽനിന്ന് ഗംഗാത്രയിലേയ്ക്കുള്ള വഴിയെ പ്രൂഢി എന്താണാഴുതേണ്ടതെന്നറിയില്ല. അതു ദേഹകംതന്നെ ആയിരുന്നു. രണ്ടാഴ്ചയിലെ കന്തതെ മഴകാരണം രോധുകൾ പലയിടത്തും പാരകൾവന്നുവീണ് ഇടിഞ്ഞാണിരിക്കുന്നത്. തൽക്കാല തന്ത്രങ്ങൾക്ക് കരിക്കൽപ്പാകി നേരെയാക്കിയിരിക്കയാണ്; എവിടെ വേണമെക്കിലും, എപ്പോൾവേണമെക്കിലും ഇടിയാമെന്നാണ് നില. ചിലയിടത്തോക്കെ, വലിയ പാരകൾ മുകളിൽനിന്ന് ഉരുണ്ടുവന്ന്, വളരെചെറിയൊരു വേരിൽത്തട്ടി തങ്ങിനിൽക്കുന്നതുകാണാം. എപ്പോഴാണ്ട് താഴത്തെയ്ക്കവീഴുക എന്നു പറയാൻപറ്റില്ല. നമ്മുടെ ‘സമയം’ ആണ് ആയതെങ്കിൽ നമ്മൾ അവിടെ എത്തുനേപ്പാഴാകും അത് പെട്ടെന്ന് താഴത്തെയ്ക്ക് ഉരുണ്ടുവീഴുക! അറിയാതെ ഇരുൾ രണ്ട് വിളിച്ചുപോകുന്ന സന്ദർഭങ്ങളാണ് ഇതെല്ലാം. എന്തു പേരിൽ വിളിച്ചാലുംവേണ്ടില്ല, ഒരുശക്തി ഇതിന്റെയോക്കെ പിന്നിലുണ്ട് എന്നുള്ളതിന്റെ തെളിവായെ, ആ കുണ്ഠിവേരിൽ തട്ടി തങ്ങി നിൽക്കുന്ന വലിയൊരുപാരയെ നമുക്കു കാണാൻ കഴിയു.

ഇതിനിടയിലുംദയാക്കെ പലേ ജലപ്രവാഹങ്ങളും ഒലിച്ചു വന്ന് ഗംഗയിൽ ചേരുന്നുമുണ്ട്. പല വാഹനങ്ങളും രോധുകളുടെ ഇതു ശോചനീയാവസ്ഥകൾ, മുന്നോട്ടുപോകാൻ ദൈരു

പ്പെടാതെ തിരിച്ചുപോകുന്നുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെവൈദ്യവർ ഹിമാചൽ പ്രദേശിൽനിന്നുള്ള ഒരു ചെറുപ്പകാരൻപഹാസി യീരൻ. അയാളുടെവൈദ്യരും നന്നാകാണ്ഡുമാത്രമാണ് ഞങ്ങൾ മുന്നൊടുപോയത്.

വഴിയിൽ ‘ബൈഹകൽ’ എന്നാരിടത്ത് കേഷണത്തിനുനിർത്തി. നല്ലാരുന്നധലം. അകത്തിരുന്ന് കഴിക്കുന്നതിനുപകരം പുറത്തുമുറ്റത്ത് മേശയും കസേരയും വെച്ചുതരാനുള്ള ഞങ്ങളുടെ ആവശ്യം ഒരു പുണ്ണിരിയോടെ സമ്മതിച്ചു, അതിനുള്ള ഒരു കണ്ണശ്രീ അവർ ചെയ്തുതന്നു. അവരുടെ ആ മുറ്റത്ത്, നാലുംഗവും ആകാശംമുട്ടിനിൽക്കുന്ന ആ ഹിമവത്സ്യുംഗങ്ങളുടെ നടുവിലുള്ള ഒരു നടുമുറ്റത്ത്, ഹിമാവാനെ നോക്കിയിരുന്നുകൊണ്ടുള്ള അനന്തത കേഷണം ജീവിതത്തിൽ മരക്കില്ല. ശാന്തഗംഭീരമായ പ്രകൃതിയെ, ആ സ്ഥാനരൂപത്തെ, നിർവ്വതിയെ വർണ്ണിക്കാൻ വാക്കുകളില്ല. കേഷണം കഴിച്ചു കുറച്ചുനേരംകൂടി ആ ഭംഗി ആസ്വരിച്ചുള്ളുന്നശേഷം ‘ബൈഹകൽ’നോട് യാത്രപറഞ്ഞു.

ഉത്തരകാശി വിട്ടാൽ ഗംഗാത്രി എത്തുന്നതിനു മുമ്പുള്ള ചില പ്രധാനനഗരങ്ങൾ ഗംഗാനാനി, ഹർസിൽ, ലക്ഷ എന്നിവയാണ്. ഗംഗാനാനിയിൽ മലയിട്ടിച്ചിൽ കാരണം കുറച്ചുനേരം നിർത്തിയിട്ടേണ്ടിവന്നു. പലയിടത്തും റോഡിന്റെ വികലമായ ഗതി കാരണം വളരെ സാവധാനമേ മുന്നൊടുപോകാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളു. അവസാനം മേണിയോടെ ഗംഗാത്രിയിൽ എത്തി. വളരെ ചെറിയൊരു സ്ഥലമായതിനാൽ കുറച്ചുവാഹനങ്ങൾക്കേ അവിടെ നിർത്തിയിട്ടാണ് സ്ഥലമുള്ളു. യാത്രക്കാരെ ഇരകിയിശേഷം പലവാഹനങ്ങളും കുറച്ചുകൂടി താഴെ ഒരിടത്തു പാർക്കിച്ചെയ്യുന്നു. അന്ന് വലിയ തിരക്കില്ലാത്തതിനാൽ മികവൊഹനങ്ങൾക്കും അവിടെതന്നെന്ന നിൽക്കാൻസാധിച്ചു.

ഗംഗാത്രി എത്തുന്നതിനു കുറച്ചു മുൻപ് നാട്ടിൽനിന്ന് വിഷാദപുർണ്ണമായ ഒരു വിവരംകിട്ടുകയുണ്ടായി. അഛുന്നെടുവിലാതെ അനുജത്തി, വള്ളുവക്കോനാതിരി ആയിരുന്ന ഉൺ്ടിമാമട അമ്മായി തലേന്ന് മരണപ്പെട്ടു.- എല്ലാവരേയും വല്ലാതെ ദ്വാരാത്തിലാഴ്ത്തിയ ഒരു വാർത്തയായിരുന്നു അത്. ഹിമാലയയാത്രകഴിഞ്ഞു നാട്ടിലെത്തിയാൽ ഗംഗാ ജലവും പ്രസാദങ്ങളുംകാണ്ഡുകൊണ്ടുചെന്ന് അമ്മായിയെ കാണാൻ തിരുവന്നപുരത്തെയ്ക്ക് ടിക്കറ്റകൂടി എടുത്തുവെച്ചതായിരുന്നു. എന്തുചെയ്യാം! മുകളിൽനിന്നുള്ള ‘ചരട്’വലി നിർത്ത്യാൽ ആട്ടം മത്യാക്കുല്ലേ സ്വീഖിപ്പിക്കാൻ ‘പാവ്’കൾക്ക്! ‘ആടി മത്രായില്ല; കുറച്ചും കൂടി ആടടട്’ എന്നു പറയാനുള്ള ഒരു വകുപ്പിലുല്ലോ!! ആ ഹിമാലയത്തിന്റെ ഉത്തരവശ്യംഗങ്ങളുംകൊണ്ട്, ഗംഗയുടെ മടിത്തട്ടിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട്, അമ്മായി

യുടെ പാദങ്ങൾ മനസ്സിൽപ്പേർത്ത് വരിച്ചു; നമസ്കരിച്ചു.

GMVN (ഗവ്വാർ മൺഡൽ വികാസ നിഗം) തു മുൻ ഒഴി വുണ്ടോ എന്നാണ് ആദ്യം അനേകം ചീളിച്ചത്. ഞങ്ങളുടെ ഈ ധാത്രയിൽ GMVN ഉള്ളിടത്താക്കെ അവരുടെ സ്ഥലത്തുതന്നെ യാണ് താമസിച്ചിരുന്നത്. വൃത്തിയുള്ള മുൻകളും, സാധനങ്ങളും; എന്തു സാകര്യവും ചെയ്തുതരാൻ സന്നദ്ധരായിനിൽക്കുന്ന ജീവ നക്കാർ; അവരുടെ മര്യാദയും പെരുമാറ്റവും, അവിടത്തെ സാകര്യങ്ങളും മനങ്കുള്ളർപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു.

ഗംഗാത്രിയിൽ ‘സുരൂകുണ്ടാം’ എന്ന് തൊട്ടടുത്തുതന്നെ യാണ് GMVN എന്ന് കെട്ടിട. അവിടെ, സാകര്യമായ മുൻകൾ കിട്ടി. സാധനങ്ങളാക്കെ മുൻയിൽവച്ച് ഗംഗാത്രി ചുറ്റിക്കാണാ നിരിഞ്ഞി. “ഗംഗാ-ഉത്തരി” ആണ് ഗംഗാത്രി. ഭഗീരമരാജാവിന്റെ തപസ്സിൽ പ്രസർണ്ണയായ ഗംഗാദേവി, ഭൂമിയിലേയ്ക്കുവരാൻ സമ്മ തിച്ചപ്പോൾ ഗംഗയുടെ പതനം ഭൂമീദേവിക്കു താങ്ങാൻപറ്റുന്നതി ലുമധികം ശക്തമായിരിക്കുമെന്നുകണ്ട് ഭഗീരമൻ ശിവനെ തപം സ്ഥിരപ്പിച്ചു ചെയ്ത് പ്രത്യുഷപ്പെടുത്തുകയും, ശിവന്റെ തിരുജടയിലേയ്ക്കു പതിച്ചശേഷം അവിടെനിന്ന് ഭൂമിയിൽപ്പതിക്കാമെന്ന് ഗംഗാദേവി സമ്മതിക്കുകയുംചെയ്തു. അങ്ങനെ ശിവജടയിൽനിന്നു ഭൂമിയിലേയ്ക്ക് ഗംഗാദേവി ആദ്യമായി പതിച്ച സ്ഥലമാണ് ഗംഗാഉത്തരി - ‘ഗംഗാത്രി’ എന്നാണ് കമ. അതിനടുത്തുതന്നെ നല്ലാരു പ്രതി മയ്യും - ഈ പുരാണ കമകളെ വിവരിക്കുന്ന പ്രതികളും - കാണാം. ഭഗീരമൻ രണ്ടു കയ്യുമുയർത്തി ഗംഗയെ സീകരിക്കാൻ തയ്യാരായിനിൽക്കുന്നു. ശിവപാർപ്പതിമാർ സംപീതരായി അനുഗ്രഹം വർഷിച്ചുകൊണ്ട് ഒരുഭാഗത്ത്. മുകളിലായി ഗംഗ ശിവജടയിലേയ്ക്ക് പതിക്കാൻ തയ്യാരായി നിൽക്കുന്നു. വളരെ മനോഹരമായ രംഗമാണത്. Global Warming കാരണം ഗംഗ ഉത്തരവിക്കുന്ന glacier (ഹിമാനി) ഇപ്പോൾ പണ്ടത്തെക്കാശർ ഏതാണ് 18-20 കീ.മി. പിന്നാക്കം ചുരുങ്ങിയിരിക്കുന്നതുകാരണം ഗംഗാനദിയുടെ ഉത്തരവസ്ഥാനം - ‘ഗോമുഖ്’ ഈ ഗംഗാത്രിയിൽനിന്ന് അത്രയും പിന്നാക്കംമാറിയിട്ടാണ്. ഗോമുഖംലേയ്ക്ക് പോകാൻ ഗവൺമെന്റിന്റെ പ്രത്യേക സമ്മ തവും അനുമതി പത്രവും ആവശ്യമാണ്. കാൽനടയായി മാത്രമേ അപിടേയ്ക്കു പോകാൻപറ്റു.

ഗംഗാത്രിയിൽ, ഗംഗയുടെ ആ ചാടിക്കുതിച്ചുള്ള വരവ് എത്രവിവരിച്ചാലും മതിയാവില്ല. സ്പടികസമാനമായ ജലം, ശരിക്കും ഹിമം ഉരുകി ഓലിക്കുകതനെന്നയാണ്. ആകാശം മുട്ടുമാർ നിൽക്കുന്ന ഹിമശൃംഗങ്ങൾക്ക് അലങ്കാരംചാർത്തുന്നതുപോലെ യുള്ള പട്ടകുറ്റൻ ദേവതാരുമരങ്ങൾ. അതിനിടയിലും ഗംഗയുടെ ആ ആർത്തിരവിയുള്ളവരവ്!! നേരെ അഗാധമായ ഒരു ഗർത്ത

തതിലേയ്ക്കാണ് ഗംഗ പതിക്കുന്നത് - സുരൂകുണ്ടാം. അതിൽ നിന്നാണ് പിന്നീട് താഴോട്ടുള്ള ഗംഗയുടെ പ്രവാഹം തുടങ്ങുന്നത്. ഹിമാലയത്തിൽനിന്ന് ചാടിക്കുതിച്ചുള്ള ഗംഗയുടെ ആ വരവും, സുരൂകുണ്ടാം ലോറൈ പതനവും എത്രക്കണക്കാലും മതിവരിപ്പി. പിവരിക്കാൻ വാക്കുകളുമില്ല. സുരൂകുണ്ടാം തൊട്ടുമുൻപി ലാണ് ഞങ്ങളുടെ പ്രോട്ടർ. അവിടെനിന്നിരുണ്ടാണ്, സുരൂകുണ്ടാം നേരുള്ളും ശിവജിത്യിൽനിന്ന് പതിക്കുന്ന ഗംഗയുടെ-ഹിമഗിരിശുംഖങ്ങളുടെ - ഭേദതാരുവുക്കൾക്കുടെ സാന്ദര്ഘംആസ്വദിച്ച് വളരെ നേരു അവിടെ ചിലവഴിച്ചു. ശ്രീ. എൻ. വി. യുടെ കാവ്യക ടാക്ഷംപേഡയുള്ള “പരലോകവുമിഹവുമുംഭൂതമിവിടെ സമേ ശിപ്പി” എന്ന വരിയാണ് അപ്പോൾ മനസ്സിൽത്തോന്നിയത്.

“ആ ജടാശകരിയുടെ തീരത്ത്, ആദ്യം കാണുന്ന ഭേദതാരു മരത്തിനേരു തണ്ടലിൽ, കാളിഭാസ കവിതയുമായി കൈകോർക്കുന്ന നിമിഷം - ഞാൻ മറ്റല്ലാം മരക്കുന്നുഎന്നാണ് വാസ്തവം” എന്ന് വിഷ്ണുനാരാധനന്നനുത്തിരി പറഞ്ഞത് എത്രശരി! സക ലതുംമരിന്ന്, ആ ഹിമാലയസൗര്യം ആസ്വദിച്ച് വളരെനേരു അവിടെ ചെലവഴിച്ചു..

വായനമുറി

കടലിരമ്പങ്ങൾ

കൃഷ്ണഭാസ, ശ്രീൻബുക്കൻ, തൃശ്ശൂർ- 680003. വില: 120രൂപ

ഭാവസംവിധാനത്തിൽ, ശില്പരചനയിൽ, പദസന്ധിവേശ തതിൽപ്പോലും സുവൃക്തവും ലോഭനീയവുമായ വ്യതിരിക്തത പുലർത്തുന്ന കൃതിയാണ്, ശ്രീ. കൃഷ്ണഭാസിന്റെ “കടലിരമ്പങ്ങൾ.” ഇവിടെ, ശ്രദ്ധകാരൻ, സന്തം വ്യക്തിത്വത്തിൽനിന്ന് അസ്ഥിതയെ അടർത്തിമാറ്റി, തികഞ്ഞ നിർമ്മമതയോടെ, അകന്നു നിന്ന് കാണുകയും അളന്നു നോക്കുകയും, സത്യസന്ധവും രാഭതീക്ഷ്ണംവുമായി അവ തരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ, ആത്മകമായക്കും നോവലിനു മിച്ചില്ലെങ്കിൽ അതിർത്തിവേപ അലിഞ്ഞതു തീരുന്നു. “കടലിരമ്പങ്ങ്” എന്നോപമ മാക്കുന്നു, രചനാത്മകതയിലെ ഈ കൈക്കെയാതുകാം. കഴിഞ്ഞ അരനുറ്റാണ്ടിനുള്ളിൽ അനും തേടി, കടൽക്കന്ന്, അനേബ്യൻ മണൽക്കാടുകളിൽ അലഞ്ഞ നമ്മുടെനാടിന്റെ യുവതയ്ക്കിന്റെ തുടക്കതു കരിഞ്ഞ മുഖം നോവലിലെ വർക്കൾക്കിടയിൽ തെളിഞ്ഞതു കാണാം. കൃഷ്ണഭാസിന്റെ കടലിരമ്പുന്നത് ഒരു തലമുറയുടെ ഹൃദയത്തിലെതേ. അത് ഒരു കാലാല്പദ്ധതിന്റെ അന്തരാത്മാവിലെ ആർത്ഥനാദവുമാവുന്നു. കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ

കവിത ചൊല്ലാനറിയാമോ?

എം.എം. സചീറേസ് (കഴിഞ്ഞലക്കത്തിൽനിന്നു തുടർച്ച.....)

5. കാക്ക പുവ്വപരിക്കാൻ പോയാൽ...!

-ഈതാ ഈ കവിതയെന്നു ചൊല്ലിനോക്കു...

മാം ഒരു കടലാസിൽ എഴു തിയ കവിതയുടെ വരികൾ
അമ്മുവിന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു.

-വെവലോപ്പിള്ളിയുടെ "കനികക്കായ്ത്ത" എന കവിതാസ
മാഹാരതേപ്പറ്റി പഠിപ്പേ? ആ സമാഹാരത്തിൽ "കട
ലിലെ കവിതകൾ" എന പേരിൽ ഒരു കവിതയുണ്ട്.

അതിൽനിന്നെന്നടുത്ത കുറച്ചു വരികളാണ് കടലാസിൽ എഴു
തിയിരിക്കുന്നത്. ട്യൂണ്സചെയ്യാതെ അമ്മുവിനിൽ സ്വന്തമായി
എത്രക്കിലും ഇംഗ്ലീഷിൽ ചൊല്ലാൻ കഴിയുമോ എന്നു
നോക്കേണ്ട്.

മാം പറഞ്ഞു.

കവിതയെഴുത്തിയ കടലാസ് കയ്യിൽവാങ്ങി അമ്മു ഒരാവർത്തി മന
സ്ഥിൽ വായിച്ചുനോക്കി. നതോന്നതയുടെ കുടുംബത്തിൽപ്പെട്ട
കവിത തന്നെ. രണ്ടുക്കാലത്തിലുള്ള വാക്കുകളാണ് നിരീയ.
പിന്നെ ഒട്ടും അംമാനിച്ചില്ല. വഞ്ചിപ്പാട്ടുരുപത്തിൽ നീട്ടിച്ചൊല്ലാൻ
തുടങ്ങി.

-നീറ്റീ...ലോളം....പതാ...യുന്നു....

കടൽ....പനീ....മരീ....യുന്നു....-

-അയ്യേ....! ഈതെന്ത് ചൊല്ലലാണ്? പതാ....യുന്നു...മരീ...യു
ന്നു...ഇങ്ങനെയാണോ കവിതചൊല്ലുക? അപ്പു കളിയാക്കി.

-മാം, ഈ കവിത നതോന്നത കുടുംബത്തിൽപ്പെട്ടതുതെ
നെന്നയാണ്. ഞാൻ വഞ്ചിപ്പാട്ടുരീതിയിൽന്തനെന്നയല്ല ചൊല്ലി
യത്? എന്നിട്ട് ഈ അപ്പു കളിയാക്കുന്നതു കണ്ടില്ലോ?

അമ്മുവിനു സക്കടവന്നു.

-നതോന്നതയാണെന്ന് വായിച്ചപ്പോൾ മനസ്സിലായല്ലോ..അ
തുചൊല്ലേണ്ട ഇംഗ്ലീഷിലും തോന്തി. അതുതന്നെ വളരെ

വലിയ കാര്യമാണ്. ഞാൻ ഇതുവരെ പറഞ്ഞതെന്നാണും വെറുതെയായിട്ടില്ല എന്നു ചുരുക്കം.

-പക്ഷേ, ആ കവിതയിൽ ഇല്ലാത്ത നീട്ടലും കുറുകലുമോ കൈയ്യാണ് അമ്മു ചൊല്ലുന്നോൾ വരുന്നത്.

-അവനിയും അപ്പുവിന്റെ പക്ഷം ചേർന്നു.

-നീങ്ങൾ പറയുന്നത് ശരിയാണ്. നന്തോന്നതയുടെ കുട്ടം ബന്തിൽ പെടുന്നു എന്നതുകൊണ്ട് എല്ലാ കവിതയും ഇങ്ങനെ വണിപ്പാട്ടാക്കേണ്ട കാര്യമാനുമില്ല. മാത്രമല്ല, അങ്ങനെ നീട്ടപ്പാടുന്നോൾ കവിതയിലെ പല വാക്കുകളും ദേയും അർത്ഥംതന്നെ മാറിപ്പോകും. ഉദാഹരണത്തിന്, "കടൽ...പനീ...മരീ..യുനു" എന്നാണ് അമ്മു ചൊല്ലിയത്? കടൽ...പനീ മരിയുന്നു എന്നു പറയുന്നതും, കടൽപ്പനി മരിയുന്നു എന്ന് പറയുന്നതും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ല?

മാഷ് എല്ലാവരോടുമായി ചോദിച്ചു.

-ഉണ്ട് മാണം, വ്യത്യാസമുണ്ട്. കടൽപ്പനി എന്നുപറയും സോൾ കടൽ എന്ന വാക്ക് പന്നിയുടെ വിശ്രേഷണമായാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. പലതരം പനികളുണ്ട് അവയിൽ ഒരിനമാണ് കടൽപ്പനി. കടൽ...പനിമരിയുന്നു. എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആ അർത്ഥം കിട്ടുകയില്ല.

-അതെ. കടൽപ്പനി മരിയുന്നു എന്ന് പറയുന്നോൾ പനിയാണ് മരിയുന്നത്. കടൽ പനിമരിയുന്നു എന്നാകുന്നോ? കടലാണ് മരിയുന്നത് പനിയല്ല. കാക്ക പുവ് പരിക്കാൻ പോയി എന്നു പറയുന്നതും കാക്കപുവ് പരിക്കാൻ പോയി എന്നു പറയുന്നതും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ല? അതുപോലെത്തന്നെന്നാണ് ഇതും. അതോക്കെ പക്ഷേ, അടുത്തത വണ കവിതചൊല്ലുന്നോഫേയ്ക്കും അമ്മുവിന് മനസ്സിലാകും. ശരിയായി കവിത ചൊല്ലുകയും ചെയ്യും. അമ്മിണി ഇതു കവിതയെന്നു ചൊല്ലിനോക്കു...

മാഷ്, കവിതയെഴുതിയ കടലാസുകഷണം അമ്മിണിയുടെ കരുതിക്കൊടുത്തു. അമ്മിണി കവിത കൈയ്യിൽവാങ്ങി. രണ്ടുക്കഷര കാലത്തിന്റെ താഴം മനസ്സിൽ ഉറപ്പിച്ചു. എന്നിട്ട്, കവിതയുടെ അർത്ഥവും ഭാവവും നഷ്ടപ്പെടാത്ത തരത്തിൽ ഒരുക്കിച്ചുണ്ടി

-നീറ്റിലോളം...പതയുന്നു...

കടൽപ്പനി മറിയുന്നു....

കാറുതടിപ്പായകൾക്കു

കവിൾ വീർക്കുന്നു....

-എല്ലാവരും കേടുമ്പോൾ അമ്മിണി ചൊല്ലിയത്? നന്തോന്നത യാണെന്നു കരുതി എല്ലാ കവിതയും വണിപ്പാട്ടുപോലെ പാടാൻ കഴിയില്ലെന്നു മനസ്സിലായില്ല? അങ്ങനെ പാടിയാൽ ശരിയാവുകയും ഇല്ല. താളം മനസ്സിൽ ഉറപ്പിക്കുക എന്നിട്ട് കവിതയുടെ അർത്ഥത്തോട് പരമാവധി നീതിപ്പു ലർത്തിക്കൊണ്ട് ചൊല്ലുകയാണ് വേണ്ടത്.

-അങ്ങനെ ചൊല്ലുമ്പോൾ ഓരോ കവിതയും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായി അനുഭവപ്പെടും ഇല്ലോ മാണേ?

-ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ പറഞ്ഞത് ശരിയാണ്. ഒരേ താളംടനയ്ക്കു ഇളിൽത്തന്നെ നുറുക്കണക്കിന് ഇഞ്ഞാഞ്ഞൾ സാധ്യമാണ് എന്നർത്ഥമാണ്.

-പഴയ ചില പുസ്തകങ്ങളിലെ കൈ "ഓമനക്കുട്ടൻ....

മട്ട..." "പാനമട്ട്" എന്നൊക്കെ കാണുന്നുണ്ടോ മാണേ, അതോക്കെ കവിത ചൊല്ലുണ്ട് ഇഞ്ഞാഞ്ഞൾ?

അമ്മിണിയുടെയാണ് സംശയം.

-അതെ. അതുതന്നെയാണ്. അപ്പോൾ നിങ്ങൾ അതോക്കെ ശരഖിച്ചിട്ടുണ്ട് അല്ലോ? നല്ലകാര്യംതന്നെ.

മാം അമ്മിണിയെ അഭിനന്ധിച്ചു.

-കുമാരനാശാന്തി ഒരു പുസ്തകമില്ലോ മാണേ, "പുഷ്പ വാടിയിൽ" എന്ന പേരിൽ?

-ഉണ്ട്.

-അതിൽ "വണ്ടിപ്പാട്ട്" എന്നാരു കവിതയുണ്ട്. "കമലകാന്തൻ" എന്ന മട്ട് എന്ന്, മുകളിൽത്തന്നെ അച്ചടിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു.

-അമ്മു പറഞ്ഞത് ശരിയാണ്. അത് ഒരു തരത്തിലുള്ള ട്യൂൺചെയ്യലാണ് എന്നു പറയാം.

-കമലകാന്തൻ കാരുണ്യശീലന്തി കമനീയാംഗന്തി കാമസമാനന്തി

ഗമനസനാഹം കേട്ടു വിഷാദിച്ചു

കമനിപാണ്വാലി ദേവ നാരായണഃ..

എന്ന വരികളും അത് ചൊല്ലുന്ന ഇംഗ്ലീഷിലും കേരളത്തിലെ
മിക്ക ആളുകൾക്കും പരിചയമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കാലമു
ണ്ഡായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് പുതിയ ഒരു കവിത എഴുതു
ബോൾ "കമലകാന്തൻ...എന്ന മട്ട്" എന്ന് മുകളിൽ എഴു
തിയാൽ എങ്ങനെയാണ് ആ കവിത ചൊല്ലേണ്ടത് എന്നതി
നെക്കുറിച്ച് സംശയം ഉണ്ടാവില്ല.

മാം വിശദീകരിച്ചു.

-ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, കവിതയുടെ ഭാവം എന്നാണെന്ന് മന
സ്ഥിലാക്കിവേണും ചൊല്ലാൻ എന്നർത്ഥമം. അല്ലോ?

-അതെ അധികം... എൻവി കൂഷ്ഠാഖാരിയർ എന്നൊരു
കവിയെ നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടില്ലോ..?
-പിന്നെന്തു കേൾക്കാതെ!

-പഠിപ്പുതീർന്നാൽ, പ്ലജിക്കുടം
വിട്ടുകഴിഞ്ഞെന്നാൽ.

പരയുക പരയുക, പിന്നീടെന്നൊരു
പണിക്കുപോകും നീ..?

കുട്ടികൾ എൻവിയുടെ കവിത ചൊല്ലിത്തുടങ്ങി.

-ഈ കവിത എഴുതിയ കവിയല്ലോ...? തന്റെക്കരിയാം.

-അതെ. ആ കവിതയെഴുതിയ കവിതനെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ
പ്രശസ്തമായ മര്യാദ കവിതയുണ്ട് "മദിരാശിയിൽ ഒരു
രാത്രി" എന്ന പേരിൽ.

-മശുകിൽ മുറ്റിമുട്ടും
നവനവിലെം്റു രാവിൽ
മദിരാശി നഗരത്തിൽ
വന്നിരഞ്ഞി ഞാൻ,
ഒഴിഞ്ഞുള്ള കീഴ്, യേരെ-
തതളർന്നുള്ള ദേഹം, പാരം
കുഴിഞ്ഞിരുശ്രദ്ധുക തിങ്ങും
തലച്ചോറുമായ്.-

കവിതയുടെ ആശയത്തിന്റെ മുർച്ച മുഴുവൻ പ്രകടമാകുന്ന തര

ത്തിൽ ഭാവതീപതയോടെ ശക്രന്മാഷ് കൂട്ടികൾക്ക് ആ കവിത ചൊല്ലിക്കൊടുത്തു.

-ഈ കവിത വണ്ണിപ്പാടിന്റെ ഇംഗ്ലീഷിൽ നീറ്റിപ്പാടി, അവ സാമ്പം ഓ...തിരിതിരിതാര...തിരിതിരിതാ...എന്ന് വായ്ത്താരി പാടിയാലോ?

മാഷ് ചോദിച്ചു.

-കേടുനിൽക്കുന്നവർ ഓടിച്ചിട്ടു തല്ലും സംശയമില്ല.

-അവനി പറഞ്ഞത് ശരിയാണ്. കേടുനിൽക്കുന്നവർക്ക് കവി തയുടെ അർത്ഥം മനസ്സിലായാൽ. ഇല്ലെങ്കിൽ ഓ..തിരി താര...എന്ന് ഏറ്റുപാടി അവർ പിരിഞ്ഞുപോവുകയും ചെയ്യും.

-താളം എന്നത് കുവിതയുടെ അച്ചടക്കം മാത്രമാണ്; അതുയേ ആകാവു. താളം രൈകല്ലും കുവിതയുടെ കാലിലെ കുച്ചുവിലങ്ങായിക്കുടാ...

മാഷ് പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചു.

-നന്തോന്നതപോലെ ഇനി എത്താക്കെ തറവാടുകളാണ് മാശേ, കുവിതയില്ലെങ്കിൽ?

-പേടിക്കേണ്ട പൊന്നു..ഇതുപോലെ ഇനി മുന്നു തറവാടു കൾക്കുടിയുണ്ട്. കാകളി, കേക, തരംഗിണി എന്നിവയാണ് ആ തറവാടുകൾ.

-ഈ നാലു തറവാടുകളിൽ, എല്ലാ വൃത്തങ്ങളും അടങ്കു മെന്നാണോ മാഷ് പറയുന്നത്?

അമ്മിനിക്ക് അതിശയം തോന്തി. എത്രയെത്ര വൃത്തങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് പറിക്കാനുള്ളത്! ഓർക്കുനോശ്ശേപ്പാലും പേടിതോന്നും. അവ യോക്കെ നാലുതറവാടുകളിൽ ഒരുങ്ങുമെന്നുവന്നാൽ കാരുങ്ങൾ എന്തെല്ലാം!

-അടങ്കും.

മാഷ് ഉറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞു.

-മാത്രമല്ല, ഈ നാലു താളങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയാൽ എത്ര കുവിതയും നിങ്ങൾക്കു ചൊല്ലാനും കഴിയും. അതോക്കെ നമുക്ക് അടുത്തദിവസം നോക്കാം. ഇന്ന് വീടിൽചേരുന്നാൽ എല്ലാവരും നന്തോന്നതതറവാട്ടിൽപ്പെട്ട കുവിതകൾ പരമാ വധി കണ്ണെത്താൻ ശ്രമിക്കണം. ചൊല്ലിനോക്കുകയും

വേണു.

മാപ്പ് എല്ലാവരോടുമായി പറഞ്ഞു.

-എന്തിനാ വീടിൽചെല്ലാൻ കാത്തുനിൽക്കുന്നത്?

ഇപ്പോൾത്തനെ തുടങ്ങാമല്ലോ...

-കുട്ടനാടൻ പുഞ്ചയിലേ...

കൊച്ചുപെണ്ണേ കുയിലാളേ...

കൊടുവേണം കൃഷ്ണവേണം

കുരവവേണം... (ഓ...തിരതിത്താര.....)

കുട്ടികൾ പാടുപാടിക്കൊണ്ട് യാത്രയായി. അസ്തമികാൻ തുടുത്തുനിൽക്കുന്ന ആകാശത്തിൽ നിരവധി മേലശകളാണ് തോണിപോലെ ഷുകിനടന്നു. കുട്ടികളുടെ വണ്ണിപ്പാടിന്റെ വായ്ത്താരി ആതോണിയാത്രയ്ക്കുള്ള അക്കണ്ടിയായി അലിഞ്ഞുചേർന്നു. തോണിക്കാർ അമരത്തുകൊള്ളുത്തിവെച്ച് വിളക്കുപോലെ നക്ഷത്രങ്ങൾ ഓരോനോരോന്നായി മിനിത്തെഴുണ്ടു തുടങ്ങി...

6. കാള രാത്രികരുതിക്കണ്ടു!

അമ്പലത്തിൽ തൊഴുതുമടങ്ങുന്നവർ ആൽത്തറയ്ക്കടുത്തുകുടി രോട്ടിലേയ്ക്കു കയറുന്നത് വായനശാലയുടെ വരാന്തയിലിരുന്നാൽ കാണാം. ആൽത്തറയുടെ കൊമ്പത്ത് കുടംകുടിയിരിക്കുന്ന അമ്പലപ്രാവുകൾ ഇളംത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കുന്നിന്റെ നെറുകിലും നടു പകുത്തുകൊണ്ടാണ് ടാറിട്ടോയ്ഡ്. റോസിന്റെ ഓരത്ത് വായനശാല. നേരെ താഴോട്ടുനോക്കിയാൽ അമ്പലത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങുന്ന കൽപ്പടവുകൾ. അമ്പലക്കുളം വരെ കാണാം. കുട്ടികൾ കുളത്തിലിരിങ്ങി കാലും മുവവും കഴുകി. നടയ്ക്കൽനിന്ന് കൈകുപ്പി തൊഴുതെന്നുവരുത്തി നേരെ വായനശാലയിലേയ്ക്ക് കയറിപ്പുന്നു. പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായരുടെ ഭാരതത്തിന്റെ നവപ്രഭാതം എന്ന കവിത ഇളംത്തിൽ ചൊല്ലിക്കൊണ്ടാണ് കടന്നുവരുന്നത്.

-പറിക്കുന്നു ജയക്കാടി പടനീക്കും കുറിരുട്ടിൻ തലകൊയ്യും സുര്യചക്രപരിവേഷത്തിൽ

ജടമുടിച്ചിക്കിപ്പാട്ടിച്ചിരിപാറ്റി,യഴിഞ്ഞതാട്ടം
നടത്തിയ കാളരാത്രിക്കരുതികണ്ണു...
വഴിതോറുമിഴഞ്ഞതുതി വിഷപ്പലിൻ മുർച്ചകാട്ടും
ഇഴജാതി, മാളങ്ങളിൽ തലവലിച്ചു....

-മാഷേ, മാഷേ. നന്തോന്നതകുടുംബത്തിൽപ്പെട്ട വേരൈയും
കവിതകൾ ഞങ്ങൾ കണ്ണഭന്തിയെല്ലോ.

അപ്പു അദിമാനന്തോടെ വിളിച്ചുപരിഞ്ഞു. കുട്ടികൾ ആവേശ
ന്തോടെ ശക്കരൻമാസ്സർക്കുചുറ്റും ഒത്തുകുട്ടി

-നന്നായി...മാത്രമല്ല, നന്തോന്നതകുടുംബത്തിൽപ്പെട്ട കവി
ത അർത്ഥം ചോർന്നുപോകാതെ ഇഞ്ഞാത്തിൽ ചൊല്ലാനും
പറിച്ചേല്ലോ. ഇതു വേഗത്തിൽ നിങ്ങൾ താളത്തിലുടെ കവി
തയുടെ ആത്മാവുകണ്ണഭന്തുമെന്ന് ഞാൻ കരുതിയതേ ഇല്ല.
ആട്ട ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ ചൊല്ലിയ കവിത മഹാകവി
പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായരുടെതാണ്ണന് അറിയാമല്ലോ അല്ലോ?
-അറിയാം മാഷേ..."ഭാരതത്തിന്റെ നവപ്രഭാതര" എന്ന കവി
തയാണ്.

അമ്മിണി വിശദീകരിച്ചു.

-കുരിരുട്ടിന്റെ തലകൊയ്യുന്ന സുര്യചക്രപരിവേഷത്തിൽ
ജയക്കാട്ടി പറക്കുന്നു എന്നും, വഴിതോറും ഇഴഞ്ഞ് ഉംതി,
വിഷപ്പലിൻ മുർച്ചകാട്ടുന്ന ഇഴജാതി, മാളങ്ങളിൽ തലവ
ലിച്ചു എന്നുമൊക്കെയാണെല്ലോ കവി പറയുന്നത്? എന്തി
നെക്കുറിച്ചാണ് ഇങ്ങനെന്നെയാക്കേ പറയുന്നത് എന്ന് അറി
യാമോ നിങ്ങൾക്ക്?

-എനിക്ക് ഓന്നും മനസ്സിലായില്ല മാഷേ...എന്നാലും കവിത
ചൊല്ലാൻ നല്ല രസം.

അപ്പു സത്യം തുറന്നു പറിഞ്ഞു.

-ഞാൻ പറയാം മാഷേ...

ഉത്തരം പറയാൻ അമ്മിണി ആവേശന്തോടെ എഴുന്നേറ്റു നിന്നു.

-ഇരുന്നു പറഞ്ഞതാൽ മതി. ഇത് ക്ലാസ്സുമുറിയെന്നുമല്ലേല്ലോ...
മാഷ് അമ്മിണിയെപ്പിടിച്ചിരുത്തി.

-ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പതാക ഉയർന്നുപൊങ്ങാ
ന്നതിനെക്കുറിച്ചാണ് കവി പറയുന്നത്.

അമ്മിണി കവിതയുടെ ആശയം വ്യക്തമാക്കി.

-അപ്പോൾപ്പിനെ, കാള, രാത്രിക്ക് അറുതിക്കണ്ണു എന്ന് പറ ഞ്ഞതോ? അതേത് കാളയാണ് മാഷേ...?

അപ്പുവിന്റെ സംശയംകേട്ട് മാഷടക്കം എല്ലാവരും ആർത്തതുചിരി ക്കാൻതുടങ്ങി. അപ്പു ഒന്നും മനസ്സിലാക്കാത്തതുപോലെ അന്തംവിട്ടി രുന്നു.

-അതിനിപ്പം ഇത്രയൊക്കെ ചിരിക്കാനുണ്ടോ? അർത്ഥം അറിയാത്തതുകൊണ്ടല്ല ചോദിച്ചത്?

അപ്പുവിന്റെ മുവം കറുത്തു.

-കാള, രാത്രിക്ക് അറുതിക്കണ്ടതല്ല മണ്ഡാ....! കാളരാത്രിക്ക് അറുതിക്കണ്ണു എന്നാണ് വായിക്കേണ്ടത്. കാളരാത്രി എന്നു പറഞ്ഞാൽ കാളിമപുണ്ഡ രാത്രി, കറുത്തരാത്രി, ഭീകരമായ രാത്രി എന്നാക്കേയാണ് അർത്ഥം. കുടച്ചിരിക്കിടയിൽ അമ്മിണി വിശദീകരിച്ചു.

-ഇന്ത്യ, ബൈട്ടിഷ്സാമാജ്യത്തിന്റെ അടിമയായികഴിഞ്ഞി രൂന നാളുകളെക്കുറിച്ചാണ് കവി പറയുന്നത്.

മാഷ് കുടിച്ചേർത്തു. അമ്മിവും അമ്മിണിയുമൊക്കെ അപ്പോഴും അപ്പുവിനെ കളിയാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പു ജാള്യത മറയ്ക്കാൻ പാടുപെട്ടു.

-ഇന്നലെ ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലോ? കാക്കപ്പുവുപറിക്കുന്നതും, കാക്ക പുവുപറിക്കുന്നതും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തെക്കു റിച്ച്? അതുപോലെതന്നെയുള്ള ഒരു തെറ്റാണ് ഇതും. അപ്പു മാത്രമല്ല, അപ്പുവിനേക്കാളും വലിയവരും പലപ്പോഴും ഇത്തരം തെറ്റുകൾ വരുത്താറുണ്ട്.

-ശരിയാണ് മാഷേ, കഴിഞ്ഞതിവസം പത്രത്തിൽ ഒരു വാർത്തക്കണ്ഡു. 'ആന പാപ്പാൻമാരെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നു' എന്ന്. ആന അതും തുടങ്ങിയോ എന്ന് അന്യാളിച്ച് വാർത്ത വായിച്ചുനോക്കിയപ്പോഴല്ലോ കാര്യം പിടി കിട്ടിയത്!

'ആനപ്പാപ്പാംമാരെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നു' എന്ന വാർത്തയാണ് ആന പാപ്പാൻമാരെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നു എന്നായത്.

ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ തന്റെ അനുഭവം വിശദീകരിച്ചപ്പോൾ മാഷ് പറഞ്ഞ തിന്ന് കുടുതൽ ഉദാഹരണമായി.

-അല്ലോ മനുഷ്യർ ആനകളോടുകാണിക്കുന്ന കുറതകാണു സ്വീശ് ആനത്തെനെ പാപ്പാംമാരെ പരിശീലിപ്പിക്കേണ്ടിവരും

എന്നു തോന്നാറുണ്ട്.

അമ്മിണി തന്റെ ധാർമ്മികരോഷം പ്രകടിപ്പിച്ചു.

-കാളരാത്രി എന്ന് ചേർത്തെഴുതുന്നതിനുപകരം കാള എന്നാണുതിയശ്ശേഷം. അൽപ്പം സ്ഥലം വിട്ട് രാത്രി എന്നാണുതിയാൽ സംഭവിക്കുന്ന അപകടം ഇപ്പോൾ അപ്പു വിന്ന് മനസ്സിലായില്ലോ?

-മനസ്സിലായി മാണ്ഡേ, ആന പാപ്പാമാരെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതുപോലെയാകും...

കുട്ടികളുടെ പൊട്ടിച്ചിരിക്കിടയിൽ അപ്പു കുട്ടിച്ചേർത്തു. പത്രത്തെ കുട്ടിനുകിട്ടിയതുകൊണ്ട് അപ്പു തരഞ്ഞൊലം രക്ഷപ്പെട്ടു.

-വിഷപ്പുലിന് മുർച്ചകാടും ഇഴജാതി എന്നു പറഞ്ഞത് ബിട്ട് ഷുകാരെപുറ്റിയാകും അല്ലോ മാണ്ഡേ...?

-അതെ അമ്മു...

-പക്ഷേ, മാണ്ഡേ...മാളങ്ങളിൽ തലവലിച്ച ഇഴജാതികൾക്ക് എപ്പോൾവേണമെങ്കിലും തല പുറത്തെയ്ക്കിട്ടുകൂടെ?

-അമ്മിണി ചോദിച്ചത് ശരിയായ സംഗയമാണ്. കവിയുടെ പേടിയും അതുതന്നെന്നായിരുന്നു. ഈ വിഷസർപ്പങ്ങൾ തരഞ്ഞൊലം മാളത്തിൽ എത്തുങ്ങിയെന്നെയുള്ളൂ. ചതെതാടു അടിയിട്ടില്ല. വീണകുമാരികൾക്കും അവ നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യ ത്തിനുനേരെ പത്തിയുയർത്തിയേക്കാം. നാം അലസരായിരിക്കാൻ പാടില്ല എന്നാരു മുന്നറയിപ്പുകൂടി ഈ കവിത നല്കുന്നുണ്ട്.

-ഇത്രയൊക്കെ സുക്ഷിച്ചുവേണം കവിത വായിക്കാൻ അല്ലോ മാണ്ഡേ..?

അപ്പു തനിക്കുകിട്ടിയ പുതിയ വെളിച്ചതേടെ ചോദിച്ചു.

-അതെ അപ്പു... ഓരോ നല്ല കവിതയും നിരവധി ആഴങ്ങാശിളിപ്പിച്ചുവെച്ച ജലാശയങ്ങളാണ്. മുങ്ങിത്തപ്പിയാൽ മുത്തും പവിഴവും എടുക്കാം.

7. തക്കിട്ട്/തക്കിട്ട്/ മുക്ക്ലോൻ കാകളി...

-ബാക്കിയുള്ള താളങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഇന്ന് പരയാമെന്നല്ലോ
മാംഗ് പറഞ്ഞിരുന്നത്?

ആലിൻചോട്ടിൽ എത്തിയ ഉടനെ അപ്പു ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

- ശരി... പറഞ്ഞുകളയാം. ഇന്നലെ നമ്മൾ വണ്ടു...വണ്ടു...
എന്ന താളം കൊട്ടിയല്ലോ തുടങ്ങിയത്?

-അതേ മാംഗ,

തക/തക/തക/തക/

തക/തക/നതോ/നത...

-എന്നാൽ ഇന്ന് നമുക്ക് മറ്റാരു താളംകൊട്ടിനോക്കാം.
എന്താ എല്ലാവരും രെഡിയല്ലോ...?

-ഞങ്ങൾ രെഡിയാണ് മാംഗ...

-എന്നാൽ തുടങ്ങാം. കൊട്ടിക്കോളു....വണ്ടുത്രീ....വണ്ടു
ത്രീ...എന്ന താളം.

മാംഗ് മുന്നക്ഷരകാലത്തിന്റെ താളം കൊട്ടിക്കോടുത്തു. കുട്ടികൾ
വണ്ടുത്രീ...എന്ന താളുക്കമത്തിൽ കയ്യടിച്ചു.

-ഇങ്ങനെ താളം കൊട്ടാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാ?

-ഇല്ലെയില്ല...വളരെ ഏഴുപ്പം. കുട്ടികൾ താളം കൊട്ടിക്കൊ
ണ്ടുതന്നെ മറുപടി പറഞ്ഞു.

-എന്നാലിനി വണ്ടുത്രീ...എന്നതിനു പകരം ഒരു പുവിന്റെ
പേരുപറഞ്ഞ് താളം കൊട്ടാം...

-ഓണക്കാലമല്ലോ മാംഗ്, മുക്കുറിഎന്നു തന്നെ ആയ്ക്കോ
ട്ട.... പൊന്നു നിർദ്ദേശിച്ചു.

-ശരി. പൊന്നു പറഞ്ഞതുപോലെതന്നെ ആയ്ക്കോട്ട്...
കുട്ടികൾ താളംകൊട്ടിക്കൊണ്ട് മുക്കുറി മുക്കുറി എന്ന്
ആവർത്തിച്ചു ചൊല്ലിത്തുടങ്ങാം.

മുക്കുറി..മുക്കുറി..മുക്കുറി...മുക്കുറി

മുക്കുറി..മുക്കുറി..മുക്കുറി....മുക്കുറി.

കമേണ ഒരു പ്രത്യേക ഇളം രൂപപ്പെട്ടുവന്നു.

- ഇപ്പോൾ ഭൂ/ജിപ്പാന്/വസര/മില്ലയേ/
 കഷിപ്പമാ/രണ്ടുവാ/സത്തിനു/ പോകണം/
 മുൽപ്പാടു കേകയ പുതിയാമമയ്ക്കു
 മർപ്പിതാ രണ്ടുവരംകൊടുത്തീടിനാൻ.
 -അധ്യാത്മരാമാധാരത്തിലെ വരികൾ അമ്മിണി അതേ
 ഇംഗ്ലീഷിൽ.
 -മുക്കുറ്റി മുക്കുറ്റി മുക്കുറ്റി
 മുക്കുറ്റി മുക്കുറ്റി മുക്കുറ്റിപ്പു.....
 -ഇങ്ങനെ ചൊല്ലുമ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷിൽ വ്യത്യാസം വരു
 ന്നത് ശ്രദ്ധിച്ചു അമ്മിണി?
 -ശ്രദ്ധിച്ചു മാണേ.
 -ഉന്തുന്തു...ന്തുന്തുന്തു...ന്തുന്തുന്തു...ന്തുന്തുന്തു...
 ന്തുന്തുന്തു...ന്തുന്തുന്തു...ന്താളെയുന്ത്....-എന്ന മട്ടിലാണ്
 മാഷ് ഇപ്പോൾ ചൊല്ലിയത്.
 -ഇപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷ് മാറി. പക്ഷേ താഴം പഴയതുതനെ. ഈ
 ഇംഗ്ലീഷിൽ മറ്റേതെങ്കിലും കവിതകൾ
 ഓർമ്മവരുന്നുണ്ടോ?
 -മാണേ, ഇത് കൃഷ്ണഗാമയുടെ ഇംഗ്ലീഷ്...?
 -അതെ. കൃഷ്ണഗാമയുടെ ഇംഗ്ലീഷ് തന്നെ.
 മാഷ് വിശദീകരിച്ചു.
 -മാഷ് ആദ്യം ചൊല്ലിയ ഇംഗ്ലീഷ് പിന്നീടുചൊല്ലിയ
 ഇംഗ്ലീഷ് തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ലോ?
 -വ്യത്യാസമുണ്ട് അപ്പു. അതുകൊണ്ട് നമുക്ക് തൽക്കാലം
 ഈ താളത്തിന്റെ തവാട്ടുപേരു വിളിച്ചാൽ മതി. കാകളി
 ദയനാണ് ഈ താളത്തിന് പൊതുവിൽ പറയുന്ന പേര്.
 -പക്ഷേ, കൃഷ്ണഗാമയുടെ വുത്തം മഞ്ജരി എന്നാണുല്ലോ
 തെങ്ങൾ പറിച്ചത്?
 -ശരിയാണ് വുത്തം മഞ്ജരിതനെന. പക്ഷേ, മഞ്ജരിയുടെ
 യും, കാകളിയുടെയും മറ്റു നിരവധി വ്യത്തങ്ങളുടെയും
 താഴം ഒന്നുതനെന. വൺടകുതീ....വൺടകുതീ.... എന്ന് കൊട്ടി
 ദയടുക്കുന്ന താഴം.
 -അതെങ്ങന്നും മാണേ ശരിയാകുന്നത്?

അപ്പു വിടാൻ ഭാവമില്ല.

- ആട്ടേ നമ്മൾ ആദ്യം ചൊല്ലിയപ്പോൾ രണ്ടുവരിയിലും കുടി എത്ര മുക്കുറ്റി?
- രണ്ടുവരിയിലും കുടി ആകെ എടുമുക്കുറ്റി.

അപ്പു വിരലിൽ എന്നിത്തിട്ടപ്പെടുത്തിയ ശേഷം പറഞ്ഞു.

- ശരി. രണ്ടാമതുചൊല്ലിയപ്പോളോ?
- രണ്ടാമതു ചൊല്ലിയപ്പോൾ ഏഴുമുക്കുറ്റി, പിന്ന ഒരു പു..
അല്ലോ മാഡേ?
- അതെ. അമ്മു പറഞ്ഞത്തു ശരിയാണ്. രണ്ടാമതെന്ന വരിയിൽ മുന്നു മുക്കുറ്റിയും ഒരു പുവും. പകേഷ്, നാലുപ്പാവശ്യം മുക്കുറ്റി എന്നു ചൊല്ലാനുള്ള സമയം എടുത്തു കൊണ്ടാണ് രണ്ടാമതെന്ന വരിയിൽ മുക്കുറ്റി മുക്കുറ്റി മുക്കുറ്റിപ്പു.... എന്നു ചൊല്ലിയത്. അതു ശ്രദ്ധിച്ചോ?
- ശ്രദ്ധിച്ചു മാഡേ, താൻ താളം പിടിച്ചപ്പോൾ രണ്ടുതവണയും ഒരേ താളം തന്നെ.

അമ്മിനി മാഷ്യു പറഞ്ഞതിനോടു യോജിച്ചു.

- രണ്ടാമതെന്ന വരിയിൽ രണ്ടുകഷരം കുറച്ച് ഇംഗ്ലീഷിൽ വ്യത്യാസം വരുത്തുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. താളം ഓന്നുത നന്ന. അതുകൊണ്ടാണ്, കാകളി എന്ന തറവാട്ടുപേരു വിളിച്ചാൽ മതിയെന്നു പറഞ്ഞത്.
- മുക്കുറ്റി /മുക്കുറ്റി /മുക്കുറ്റി/പ്പു.../
മുക്കുറ്റി /മുക്കുറ്റി /മുക്കുറ്റി/പ്പു..../

മാഡേ രണ്ടുവരിയിലും അകഷരം കുറച്ചുകൊണ്ട് വീണ്ടും കാകളി ചൊല്ലി.

- ഇപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷം എന്നായി എന്ന് ആർക്കൈക്കിലും പറയാമോ?
- അരറുംമണ്ണമലെ ഉണ്ണിയാർച്ചാ...
ഉംബനും കഴിഞ്ഞങ്ങുറകമൊയീ....
- അവനി മുക്കുറ്റിയെ വടക്കൻ പാട്ടിന്റെ ഇംഗ്ലീഷിൽ ചൊല്ലി.
- മിടുകവി!

മാഡേ അവനിയെ അഭിനന്ദിച്ചു.

-പുമകളാണ് ഹസ്യനൃത്തജമാൽ
പുനാരത്താനംതികെയ്തബിവി... മാഞ്ചേ ഈ മാസിളപ്പാട്ടും
കാകളിയുടെ താളത്തിൽത്തന്നെന്നയല്ലോ?
അമ്മിണി ചോദിച്ചു.

-അതെ. ബദരുൽ മുനീറിന്റെയും ഹസ്യനൃത്തജമാലിന്റെയും
കമ്പാറയുന്ന മാസിളപ്പാട്ടും കാകളിയുടെ താളത്തിൽത്തന്നെ.
ഈ താളത്തിൽ നിങ്ങൾക്കറിയുന്ന നിരവധി കവിതകളും
നാടൻപാട്ടുകളും വേറെയും ഉണ്ടാകുമല്ലോ അല്ലോ?

-ഉണ്ട്. എനിക്കുതനെ അറിയാം. കുറേ കവിതകൾ...

-എന്നാൽ ഉണ്ണിക്കുട്ടൻതന്നെ ചൊല്ലിത്തുടങ്ങിക്കൊള്ളു....
മാഷ് പറഞ്ഞതുതീരേണ്ട താമസം, ഉണ്ണി, കൃഷ്ണഗാമയിലെ
വരികൾ ചൊല്ലിത്തുടങ്ങി.

-ഇന്തിര/തന്നുടെ /പുഞ്ചിരി /യാദേഹരു/

ചൗപ്രകി /മെയ്തിൽപ് /രക്കയാ/ലേ...

താൻ ട്രും മോഹമല്ല എന്ന് തെളിയിക്കാനെന്നവണ്ണം, ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ
നിർത്തിയ ഉടനെ അപ്പു തനിക്കറിയാവുന്ന ഒരു താരാട്ടു പാടിത്തുട
ങേം..

-ചാഞ്ചാടുണ്ണി ചതിഞ്ഞാടുണ്ണി കു-
ശഞ്ഞാടുണ്ണിയൊന്നാടാട്...

ആടുമയിലേ...ആടാട്....

ആടുകുയിലേ....ആടാട്...

എല്ലാവർക്കും അറിയുന്ന ഒരു ഓൺപാട്ടുതന്നെന്നയാണ് അമ്മു ചൊല്ലി
യത്.

-മാവേലി/ നാടുവാ/ണീടുംകാ/ലം...

മാനുഷ/രല്ലാരു/മൊനുപോ/ലെ....

-എല്ലാവർക്കും അറിയാമല്ലോ കാകളി...!

മാഷ് കുട്ടികളെ അഭിനന്ദിച്ചു.

-മാഞ്ചേ, ഈ വടക്കൻപാട്ടുകൾ എല്ലാം കാകളിത്തറവാ
ടിൽപ്പട്ടനവയല്ലോ..?

അമ്മിണി മടിച്ചുമടിച്ചാണ് തന്റെ സംശയം ചോദിച്ചത്. മണ്ണത്തരം
എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ ചാടിവീഴാൻ തയ്യാറെടുത്തുനിൽക്കുക
യാണ് മറുളളവർ...പ്രത്യേകിച്ചും അപ്പു.

-അതെ അമ്മിണി...അത്രൂം മണമലെ ഉള്ളിയാർച്ചയുടെയും, ആരോമൽ ചേകവരുടെയും, തച്ചോളി ഒത്തേനഗേരീയു മൊക്കെ കമപറയുന്ന മുഴുവൻ വടക്കൻപാട്ടുകളും കാക്കിയുടെ താളത്തിലാണ്.

-വേരെയും നാടൻപാട്ടുകളുണ്ടോ കാക്കളിത്തറവാട്ടിൽ?

-ഉണ്ടല്ലോ...പ്രശസ്തമായ ചെങ്ങന്നൂർ കുഞ്ഞാതിയുടെ പാട്ട് ഈ താളത്തിലാണ്. കുടാതെ മധ്യകേരളത്തിലേയും തൈകൾക്കേരളത്തിലേയും നിരവധി പാട്ടുകൾ, ആദിവാസി കളുടെ പാട്ട്, വേലൻമാരുടെയും പാണൻമാരുടെയും പാട്ടുകൾ, നിരവധി മാപ്പിളപ്പാട്ടുകൾ ഒക്കയുണ്ട് കാക്കളിയിൽ.

8. മലയാളിയുടെ നടപ്പ്..

-ഗുണമേരും ഭർത്താവെ മാമുന്നീദ്വാ
ഗുരുനാമാ കേട്ടാലുമെന്തേ വാക്കും
ഗണികമാരോടുള്ള സ്നേഹബന്ധം
ഗുണമല്ലോ നിങ്ങൾക്കനോർത്തിഡേണം...

അമ്മ പാടിക്കേശർക്കാറുള്ള ശീലാവതിയുടെ വരികൾ നീട്ടിപ്പാടിക്കാണാണ് അപ്പു വായനശാലയിലേയ്ക്കു വന്നത്.

-ഈ പാട്ടും കാക്കളിയുടെ താളകുട്ടംബത്തിൽപ്പെട്ടുനാവയാണ്. പക്ഷേ അപ്പു അത് പാടിയപ്പോൾ തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഇംഗ്ലീഷിലായത് ശ്രദ്ധിച്ചില്ലോ?

മാം എല്ലാവരോടുമായി ചോദിച്ചു.

ശ്രദ്ധിച്ചു. പക്ഷേ, എന്താമാണേ, നമ്മുടെ പഴയപാട്ടുകളിൽ മിക്കതും കാക്കളിയിലാകാൻ കാരണം?

തീരെ പ്രതീക്ഷിക്കാതെ, എന്നാൽ തികച്ചും നൃായമായ ഒരു ചോദ്യവുമായാണ് അവനി വന്നത്.

-ഒരോ ദേവനാർക്കും ഒരോ വാഹനം എന്നാക്കെ പറയുന്നത് കേട്ടിടില്ലോ?

-ഉണ്ട്. ഗണപതിയുടെ വാഹനം എലി, സുവൈമൺഡേരീ മയിൽ എന്നാക്കെ മുത്തഴ്ചി പറഞ്ഞുതന്നിട്ടുണ്ട്...

- അതുപോലെ, ഓരോ സമൂഹത്തിന്റെയും വാഹനമായ അമവാ നടക്കലായ ഒരു താളമുണ്ടാകും.
- അതെന്തൊ മാഷേ, അങ്ങനെനു? എല്ലാ താളങ്ങളും ഒരുപോലെത്തന്നെന്നയല്ല?
- അല്ല അമ്മു...എല്ലാ താളങ്ങളും ഒരുപോലെയല്ല. മനുഷ്യർ ജീവിക്കുന്ന ചുറ്റുപാട്, കാലാവസ്ഥ, ഭൂപ്രകൃതി, മറ്റു ഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്നവരുമായി ബന്ധപ്പെടാനുള്ള സ്വകര്യം, കടലുമായുള്ള അടുപ്പം, വികാരങ്ങൾ പ്രകടി പ്പിക്കുന്ന രീതി, തൊഴിൽ, കൂഷി തുടങ്ങി നിരവധി കാര്യങ്ങളാണ് എത്തൊരു ജനസമൂഹത്തിന്റെയും താളത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നത്.
- അതോക്കെ മാഷ് വെറുതെ പറയുന്നതാണ്. എന്ത് പണിയെടുത്താലെന്താ...? അതിനുസരിച്ച് താളം മാറണമെന്നു ണേഡാ...? താളം കൊടിപ്പിച്ചിട്ടാണോ ആവർക്കാർ ഓരോരോ പണിയെടുക്കുന്നത്?
- അപ്പു ഒരു മടിയും കുടാതെ തന്റെ എതിരഭിപ്രായം തുറന്നുപറഞ്ഞു.
- മാഷ് വെറുതെ പറയുന്നതല്ലോൻ, ആലോച്ചിച്ചു നോക്കിയാൽ നമുക്കു സ്വയം ബോധ്യപ്പെടും. ഉദാഹരണത്തിന്, കടൽത്തൈരിൽ ജീവിക്കുന്ന ആളുകൾ കടലിൽപ്പോയി മീൻപിടിച്ചാവും ആഹാരത്തിനുള്ള വക കണ്ണിൽത്തുന്നത് അല്ലോ?
- അതു ശരിയാണ്.
- അവർക്ക് തോണി തുശയുന്ന ജോലി എഴുപ്പുത്തിൽ ചെയ്യാൻ സഹായിക്കുന്നതരത്തിലുള്ള പാടുകളാവും അവർ പാടിവരുന്നത്.
- അതിനും സാധ്യതയുണ്ട്.
- തോണി തുശയുക എന്ന പ്രവർത്തനികൾ ഒരു താളമുണ്ട്. ആ താളത്തിലാകും അവർ പാടുന്ന പാടുകളിൽ മിക്കതും. എന്നുപറിഞ്ഞാൽ കാട്ടിൽനിന്ന് തേനും അരക്കും ശേഖരിച്ച് ജീവിതം കഴിക്കുന്നവരുടേതിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമാകും തോണി തുശയുന്നവരുടെ താളം എന്നല്ലോ അതിനർത്ഥമാം?

-ശരിയാണ്. കടപ്പുറത്ത് സാധാരണ ആളുകൾ പാടുന്ന ഒരു നാടൻപാട്ടുണ്ട്.

എന്തിയേന്തിതെത്താഴയിനെടോ...

എന്നൊട്ടിലെ മുകേഹാരേ....

എന്തിയേന്തിതെത്താഴഞ്ഞാലോ....

ആഴക്കടലിൽ എത്തരമ്പോ....

ആഴക്കടലിൽ എത്തരമ്പോ...

കുഞ്ഞതന്മത്തി പിടിക്കാലോ...

-ഈ താളത്തിൽ നമുക്ക് തോണി തുഴയുകയും ചെയ്യാം.

അമ്മിണി മാപ്പ പിന്തുണിച്ചു.

-അതുകൊണ്ടാണ് പറഞ്ഞത്, ഓരോ ജനതയ്ക്കും അവ രൂടെ നടക്കലായ ഒരു താളമുണ്ടാകും എന്ന്.

-അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ മലയാളികളുടെ നടക്കലായ താളം ഏതായിരിക്കും മാപ്പേ...?

പൊന്നു ചോദിച്ചു.

-അതിനെക്കുറിച്ചാണമ്പോ മാപ്പ പറഞ്ഞതുതുടങ്ങിയത്. അതിനിടയ്ക്കല്ലോ അമ്മു കയറി ഇടക്കോലിട്ടത്?

-അപ്പു അമ്മുവിനെ കുറ്റപ്പെടുത്തി.

-അതെന്നും സാരമില്ല. സംഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ ചോദിക്കണം. മിണ്ണാതിരുന്നാൽ സംഗ്രഹം ദരിക്കലും തീരില്ലപ്പോ...മലയാളികളുടെ മനസ്സുമായി ഏറ്റവും അടുത്തുനിൽക്കുന്ന താളം, മുന്നക്കണ്ണരകാലം ആവർത്തിക്കുന്ന കാകളിയാണെന്ന് തോന്നുന്നു.

-അതുകൊണ്ടാവാം നമ്മുടെ പഴയ പാടുകൾ മിക്കതും കാകളിയുടെ താളത്തിലായത് അല്ലോ മാപ്പേ?

-ഉസ്തിച്ചു പായാൻ കഴിയില്ല. അതിനു സാധ്യതയുണ്ട് എന്നെന്നാൻ പറഞ്ഞത്തിന് അർത്ഥമുള്ളൂ. ഈ മുക്കള്ളുന്നതാളം നമ്മുടെ സംസ്കാരവും കൂഷിയും ശീലങ്ങളുമായൊക്കെ ഏറെ ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്.

-ശരിയാണ്. നമുക്ക് ഏതുകാര്യവും മുന്നുപ്പാവശ്യം പറഞ്ഞാലപ്പോ തുപ്പതിവരു. പ്രകടനക്കാർ മുദ്രാവാക്ക് വിളിച്ച് അവസാനിപ്പിക്കുന്നത് കേട്ടിട്ടില്ലോ..? ഈകുലാബ്....ഈകു

ലാബ്....ഇംഗ്ലീഷ്....സിനാബാർ എന്ന്...

ഉണ്ടിക്കുടൻ തന്റെ നിരീക്ഷണം അവതരിപ്പിച്ചു.

-മാഡേ, അധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാടിൽ ഇതേ താളത്തി ലുജ്ജ് വരികളുണ്ടല്ലോ. മുതൽറ്റി ചൊല്ലുന്നത് ഞാൻ കേട്ട തായി ഓർക്കുന്നു.

- ശരിയാണ് അമ്മു, എഴുത്തച്ചൻ്റെ രാമായണം കിളിപ്പാടിൽ ആകെയുള്ള ആറുകാണ്ഡങ്ങളിൽ പകുതിയും കാക്കളിത്തിവാട്ടിൽ പെടുന്നവയാണ്. മഹാഭാരതം കിളിപ്പാടിലും വരുന്നുണ്ട് ഈ താളം. മഹാഭാരതത്തിൽ ആകെയുള്ള ഇരു പത്തിയൊന്നു പർവ്വങ്ങളിൽ എടുക്കുന്ന കാകളിയിൽപ്പെടുന്ന വയാണ്.

-അതെങ്ങന്നും മാഡേ, മഹാഭാരതത്തിൽ പർവ്വതങ്ങളുണ്ടാകുന്നത്?

പൊന്നു നിഷ്കളക്കമായി തന്റെ സംശയം ഉന്നയിച്ചു.

-പർവ്വതങ്ങളല്ല പൊട്ടിക്കാണ്ടി.... പർവ്വങ്ങൾ... പർവ്വങ്ങൾ എന്നു പറഞ്ഞാലേ, അധ്യായം എന്നർത്ഥമാണ്.

അമ്മിണി പൊന്നുവിനെ കളിയാക്കി.

-അത് പിന്നെ ...എനിക്കരിയാണ്ടിട്ടുന്നുമല്ല... ഞാനത് ചേച്ചിയെ പറ്റിക്കാൻ പറഞ്ഞതല്ലോ...

-ഉഫ്പു...ഉഫ്പു...ഉഫ്പു....

കുട്ടികൾ ഓനിച്ച് കളിയാക്കി.

-കാകളിത്തിവാടിലും ഉണ്ടാണ് മാഡേ, നിരവധി വൃത്തങ്ങൾ? അപ്പു ചോദിച്ചു.

-ഉണ്ടല്ലോ... കാകളി, കളകാണ്ണി, മണികാണ്ണി, ദണ്ഡകം, ഉഡനകാകളി, മാരകാകളി, മൺജരി തുടങ്ങി ഇരുപത്തിയ നേഡാളം വൃത്തങ്ങളുണ്ട് ഈ മുക്കള്ളറ താവഴിയിൽ.

മാഷ് പിശദീകരിച്ചപ്പോൾ എൻ്റേമോ..എന്ന് അപ്പു തലയ്ക്ക് കൈവെച്ചു.

-ഇതൊന്നും കേട്ട നിങ്ങൾ പരിഭ്രമിക്കേണ്ട. ഞാൻ ആദ്യം തന്നെ പറഞ്ഞതല്ലോ...? തൽക്കാലം നമ്മൾ താളത്തെക്കു റിച്ചു മാത്രം ചിന്തിച്ചാൽ മതി. നിങ്ങൾ വലിയ കൂണി ലൊക്കെ പഠിക്കുന്നോ ആരെങ്കിലും മലയാളം പ്രധാന

വിഷയമായെടുത്ത് ബിരുദാനന്തരബിരുദത്തിന് പറിക്കുകയോ ഗവേഷണം നടത്തുകയോ ഒക്കെ ചെയ്യുന്നുണ്ട് കിൽ വ്യത്തത്തെക്കുറിച്ച് വിശദമായി പറിക്കാം.

-മാംഗ് വിശദീകരിച്ചപ്പോൾ അപ്പുവിന് ആശാസമായി.

-മലയാളം പ്രധാനവിഷയമായി എടുത്തു പറിക്കാത്ത വർക്കും ഇഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ വ്യത്തത്തെക്കുറിച്ച് വിശദമായി പറിച്ചുകൂടെ മാണ്ഡി...?

-പറിക്കാമല്ലോ... ഒരു തടസ്സവുമില്ല. എന്തൊ അമ്മിണിക്ക് വ്യത്തത്തെക്കുറിച്ച് കുടുതൽ പറിക്കണമെന്നുണ്ടോ?

-ഉണ്ട് മാണ്ഡി...എനിക്ക് കുടുതൽ പറിക്കണമെന്നുണ്ട്.

കവിത

അക്ഷരത്തേജസ്സ്
വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരിക്ക്
ലോപ

പുരുഷാകാരം പുണ്ഡ വാക്കേ നിന്റെ നഭസ്സിന്റെ
വിളുവിൽ, താരം പോലെൻ വായന നമിക്കുന്നു
ദേവദാരുവിൽ ചാരുലതയായ് പ്ലടർന്നേൻ-
പ്ലുവുകൾവിടർത്തുന കവിതേ, ഔതുദേ-
ചാരുതയെല്ലാം നിന്റെപദവിന്യാസങ്ങളിൽ
ചെരുമുത്സവംകണ്ണൻ കണ്ണുകൾനന്നയുന്നു....
നീയിടിവെട്ടിപ്പെയ്യതുപെയ്യതു നിൽക്കുക; നിലാ-
വായുദിക്കുക; കാറ്റിൽകുളിരായ് നിറയുക.
നീലമേഘത്തിന്റെ ചുരുൾനീർത്തി നീ ചൊരിയുക
താരം -അക്ഷരാമ്യതം- മേഖിനി വായിക്കെട്ട്
പുഴയായോഴുകുന നിന്റെവാക്കിനുമീതെ
പഴയോരനുഗ്രഹവർഷങ്ങൾ ചൊരിയുന്നോൾ
തൊഴുകയ്യായിക്കുന്നും മൊട്ടുകളർപ്പിക്കെയെ-
പ്രസംഗഗ്രഹന്യമൻ ഹൃതിന്റെ ശ്രീവല്ലിയിൽ

മൗലിയിൽ വാക്കുമാണിക്കുമായി ചൂടിയവൻ പദ്മദാസ്

തന്റെ പ്രവേകേന്ത്രത്തിന്റെ പരിധികൾ ഉല്ലംഗളിച്ച് പ്രഭ ചോരി ഞ്ഞുകൊണ്ട് മറ്റൊളവർക്കു വഴികാട്ടിയാവുന്ന ഒറ്റപ്പെട്ട തുരുത്തിലെ ദീപസ്തംഭത്തെ, അതിന്റെ ഒളിയുടെ ഗുണങ്ങോക്താകൾ ആകു സോർപ്പോലും, ഒരുപക്ഷേ, നാം ഓർത്തു എന്നുവരില്ല. കാരണം, അതിനോട്ടുകൂടാൻ പറ്റാത്തവണ്ണം, വിമുഖരായി, സ്വയംസ്വഷ്ടിച്ച ടുത തുരത്തുകളിൽ ആത്മപ്രചോദിതരായി വാഴുകയാണുന്നാം. എങ്കിലും ആദീപം പ്രഭചോരിഞ്ഞുകൊണ്ടെങ്കിലും, പൊഴിച്ചുകളി യാനാവാത്ത അതിന്റെ ജനവാസനയും ജനഭാത്യവുമാണ്. തന്റെ പിന്താബസ്യുരങ്ങളായ കാവ്യമയുവണ്ണളാലും ദർശനവെഴിപ്പട്ട ഞാലും നമുക്കു വഴികാട്ടിയായി അങ്ങനെ ഒരു ഒറ്റനക്ഷത്രം നമ്മുടെ കുടൈയുണ്ട്. നമുക്കെതിനെ വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതി റിയനു വിജിക്കാം.

അർഹമാംവിധിം അറിയപ്പെടാതെയും ആരാധിക്കപ്പെടാ തെയും ഇരിക്കുകയെന്നത് സുക്ഷ്മതികൾക്ക് എന്നും പറഞ്ഞുവെ ചീട്ടുള്ളതാണ്. എറെ ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ടാകും അതേക്കുറിച്ച് ലോകചരിത്രത്തിനും സാഹിത്യചരിത്രത്തിനും നമ്മാടു പറയാൻ. അഞ്ചുപത്തിറ്റാണ്ടുകാലം പിന്നിട തന്റെ കാവ്യസപര്യയെക്കുറിച്ചും അതിന്റെ അത്രതനെ വിപുലമല്ലാത്ത സീകാരുതയെക്കുറിച്ചും ഒരി ക്രത്തപോലും പരിഭ്രവിക്കാതെ എഴുപതുപിന്നിട കവി നമ്മാടു കുടൈയുണ്ട്. വൈകിയെത്തുന്ന പുരസ്കാരങ്ങളോട് നിർമ്മനായും നർമ്മാദ്യുക്തനായും. (ബെള്ളത്തോളമായപ്പോൾ വള്ളത്തോൾപുര സ്കാരമെന്ന് അദ്ദേഹം). ഹൃദയവും പവിത്രവുമായ ചെറിയൊരു അനുവാചകമണ്ഡിയലത്തിന്പുറം പ്രചാരമില്ലെന്നതിൽ എന്നും സുവ മരിയുന്നവർ(1) എന്നതാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ കവിതയെ വിശ്രഷി പ്പീച്ചിട്ടുള്ളത്. കവിത വഴികാട്ടിയബ്ലൗനും തുണമാത്രമാണെന്നും ജീവിതം കയ്യച്ചുപോകുന്ന കൊടും നെന്നരാശ്യമോ ‘പുളക്കരണത്താ ണിടുന്ന തതിയോ തിരഞ്ഞെ തന്റെ കവിതയെ സമീപിക്കരുതെന്നും പറഞ്ഞു(2) വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിൽ തന്റെ കവിതയുടെ മാനിപ്പെട്ടും വളരെ മുൻപേതനെ പ്രവൃംപിക്കുകയും തനിക്കു നൽകാനുള്ളത് തന്റെ മെയ്ച്ചുടുമാത്രമാണെന്ന് അതിനോട് കുട്ടി ചേർക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സമതരംഗങ്ങളിലും സഖ്യരിച്ച്, പ്രശസ്തിയെയും സീകാരുതയെയും നിർമ്മതയോടെ കാണു കയ്യും തനിക്കു ചുറ്റുമുള്ള സമാനനക്ഷത്രത്തിലെക്കണ്ണഭേദ കൗതു കപുർണ്ണം വീക്ഷിക്കുകയുമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത ചെയ്തത്. മലയാള കവിതയിലെ ആധ്യാത്മികതയുടെ കൊടിയേറ്റം കുറിച്ച് ‘പുതു

മുദ്ര'കളിലൂടെ (An anthology of modern poems in Malayalam -പുർണ്ണ/ടി.ബി.എസ്-1966) പ്രസതു കവികളുടെ (3) അവതരിപ്പിച്ച പ്രഹരി മതിപോലും ഒരു പകേശ അദ്ദേഹം കക്കാടിനു പതിച്ചു നൽകിയെന്നിരിക്കും.

സ്വന്തം മല്ലിൽ വേരുറച്ചുനിൽക്കുകയും ആ മല്ലിന്റെ ഗദയ വാഹിനി ആവുകയും ആ നറുമണ്ണത്താൽ മറുള്ളവരെ പ്രചോദിത രാക്കുകയും ആണ് തന്റെ കവിതയുടെ അചഞ്ചലഭ്യത്യമെന്ന് ഉറ കെപ്പറിയുകയുംചെയ്യുന്നുണ്ട് വിഷ്ണുനാനാധാരാധാരാന്നന്നുതിരിയുടെ സ്വഷ്ടികൾ. തനിക്കന്നുമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ ഒരിക്കൽപ്പോലും അതുവഴിമാറി സഞ്ചരിച്ചിട്ടില്ല. തന്റെ കാവ്യപ്രമാവിൽ തികഞ്ഞ വിശ്വാസം അർപ്പിക്കുകയും ആദ്യത്തെ ആ അചഞ്ചലപരിശ്വാസം കാത്തുസുക്ഷിക്കുകയും ചെയ്ത കവിയാണദ്ദേഹം. തനിക്കു മുന്നി ലുള്ള ഒരുത്തിമല്ലിനോടുപോലും

“എനിക്കുമീ മല്ലിന്തർത്തിക്കും തമിലേ-

തൈതി ജനസഹ്യദരംവര?”(4) എന്ന് അതഭൂതം കുറുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട് അദ്ദേഹം.

വിരക്കിയുടെ തീരങ്ങളിൽനിന്ന് ത്യാഗത്തിന്റെ ശാന്തിതീരങ്ങൾ തേടിപ്പോകാതെയും നേടങ്ങളുടെ ധന്യതയിൽ ആനന്ദത്തുമിലനാകാതെയും മധ്യമാർഗ്ഗത്തിന്റെ സമതലങ്ങളിലൂടെയും സമശീതോഷ്ണമേഖലകളിലൂടെയും പതിയെപ്പറ്റംവെച്ചു നടക്കാനാണ് കവി എന്നും ഇഷ്ടപ്പെട്ടത്.

“അപ്പുറംതേടിക്കാവി

ചുറ്റി ഞാനലണ്ണതീലാ

ഇപ്പുറംപാളിക്കൊറ്റാ

നേടി ഞാനോടങ്ങിലാ” എന്ന് കവിതനെ പറയുന്നുമുണ്ട് ‘സുവർണ്ണരേഖ’യിൽ (‘ശൈവല്ലി’എന്ന സമാഹാരം)

തനകന്നുവും അപരിചിതവും അജ്ഞാതവുമായ സംസ്കാരത്തെയും അറിവിനെയും നിരാകരിക്കുന്നതല്ല തന്റെ സംസ്കൃതിയെന്ന് കവികൾ തികഞ്ഞ ബോധമുണ്ട്. ശ്രീസിംഹലയും അയർലണ്ടിലെയും സംസ്കാരങ്ങളുടെ കളിത്താട്ടിലുകളൊക്കെയും കൂതുകത്തോടെയും ജീജ്ഞാനസ്ഥാനങ്ങളും നോക്കിക്കാണാനുള്ള സഹിഷ്ണുത എന്നെ സമാർജ്ജിച്ച ഒരു മനസ്സാണത്. സീമകളും സമുദ്രങ്ങളും അതിലംഘിച്ച് അത് സമാനമായ ‘അപരിഗ്രഹ സംസ്കൃതി’യെയും(5)ഒരേ തുവൽ നിറമാർന്ന തേജസ്വിമാരയും അനോഷ്ടിച്ച വെളിച്ചം പൊഴിക്കുന്ന ദിക്കുകളിലേയ്ക്ക് പോയി എന്നു പരാം. തിരിച്ചെത്തുന്നേബാൾ.

(6) “ഉറുവിട്ടു പറന്നോൻ നി

കുരസിന്മേൽ പിടയ്ക്കണം” എന്ന് കുലാന്തകനായ വേദ സോക്സാമംകിനിഞ്ഞ നാവുകൊണ്ടുതന്നെ തപസ്വിയായ ആ കിളി സഖ്യദായി ഇങ്ങനെ മൊഴിയും..

(7) “ആവാം- അബൈയുവാൻ താങ്കൾ-
കാമോ ഞാൻ പെയ്തപാട്ടിനെ”

എത്ര കുരസിന്നേയും ആക്ഷേപഗ്രഹത്തിന്നേയും മുന്നയോ ടിക്കാൻപോന്ന തന്റെ കവിതയിലും തന്നിൽത്തന്നെന്നും ഉള്ള അച്ച ഞുലമായ നിശ്ചയം ദാർശ്യവും വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളുമാണ് എക്കാലയും വിഷ്ണുനാരാധാരണനുവുതിരിയുടെ കവിതയെ നയിച്ചതെന്നുകാണാം.

തന്റെ പശ്യവീടിന്നേ ചാണകംമെഴുകിയ അക്കതളത്തിലെ തരയിലിരുന്ന കവിത കുറിക്കുന്നോഴും ആ കാവുസ്യപ്പടിയെ ആശോളവിതാനത്തിലേയ്ക്കുയർത്തുവാനുള്ള തന്റെ പ്രതിജ്ഞയോ ബഹുത പേര്ത്തുമോർമ്മിക്കുന്നുണ്ട് കവി. അതുകൊണ്ടാണ് തന്റെ കവിതയിൽ

(8) “മിഴിതുടച്ചാനു നോക്കിയാൽ അഞ്ചുവൻ-

കരകൾ കാണാമതിൽ, ത്രികാലങ്ങളും” എന്ന് അഭിമാന പൂർവ്വം പറയുന്നത്. തന്റെ വീടിന്നേ അക്കതളത്തിലിരുന്നെന്നുതു സ്നോഴും അത് ലോകത്തെങ്ങുമുള്ള സമാനഹൃദയർക്കുള്ള നിവേദനമാകുന്നത് കവിതയിലെ അദ്ദേഹത്തിന്നേ ആത്മസമർപ്പണം കൊണ്ടുകൂടിയാണ്.

ആരു ചെവിക്കൊണ്ടില്ലെങ്കിലും ചവറ്റിലക്കുരവിപോലെ ചിലയ്ക്കുക തന്റെ കവികർമ്മമാണ്. ആരും കേട്ടില്ലെങ്കിലും തന്റെ കാവുനിവേദനം വിശ്വാദമകൾ ഉൾക്കൊള്ളുമെന്ന ചിരന്തനമായ പ്രാർത്ഥനയും പ്രതീക്ഷയും ആ കവിതയിലുണ്ട്

തനിക്കു സ്വീകാര്യനായ അപരനിൽ തന്റെതന്നെ സ്വത്വം ആരോപിക്കപ്പെടുകയെന്നത് ഒരുപക്ഷേ എഴുത്തുകാരന്റെ നിയോഗമോ ദാത്യമോ ആയോക്കാം. ഈ മല്ലിനോടും ഇവിടത്തെ സംസ്കാരത്തോടും കളക്കലേശമില്ലാത്ത മാതൃഭൂമിസ്ക്രോഫ്റ്റേതാട്ടുംകൂടി തന്റെ ജനഭൂമിയെ രാമേശരംകലവിനടിത്തട്ടിലെ മുണ്ടിക്കപ്പലിൽനിന്ന് ‘പുന്തുവൻ’ ‘നോതാജി’ സുഭാഷ് ചന്ദ്രബോാം അവസാന നോക്കു കാണുന്ന ഒരു ചിത്രമുണ്ട്. ‘അന്തർവാഹിനി’ എന്ന കവിതയിൽ! (‘ചാരുലത’). ആർഷസംസ്കാരത്തിലും സനാതന മുല്യങ്ങളിലുമുള്ള കവിയുടെതന്നെ പ്രത്യാശയുടെ അന്തർവാഹിനിയായി ഈ കവിത വിളങ്ങുന്നു.

“നാനുഷി കവി” എന്ന പ്രയോഗം പുതിയ കാലത്തെ ഒരു കവികൾ നമുക്കു ചാർത്തടിനൽക്കാനാവുമെങ്കിൽ വിഷ്ണുനാനാരായ സൻ നമ്പുതിരിക്കായിരിക്കും നാമതു നൽകുക (അക്കിൽത്തത്തിനു വളരെ മുദ്ദേ മനസ്സുംകൊണ്ട് നാമതു സമ്മാനിച്ചുവല്ലോ). പുതിയകാലത്തിൽ കവിയെ ഔഷധയാടു തുലനംചെയ്യുന്ന സാഹിത്യം അഭിരുചിക്കന്നതല്ലോ എന്നു തോന്നുമെങ്കിലും ഔഷധവരുമാരില്ലാത്തിട്ടത് ഔഷധരൂപയോടടുത്തുനിൽക്കുന്ന ഒരാളെ നാമങ്ങൾ മാനിക്കാതിരിക്കും?

കവി സഞ്ചരിക്കുന്ന വഴി നിങ്ങൾക്കു സ്വീകാര്യമായേക്കില്ല എന്ന ഒരു വിമർശനമല്ലാതെ, ഏറക്കുരെ വിമർശനാതീതമായി, ഉണ്മ തേടിയുള്ള കാവ്യയാത്രകളാണ് വിഷ്ണുനാനാരായണൻ നമ്പുതിരിയുടെ കവിതകൾ. കാവ്യദോഷങ്ങളുടെ പണിക്കുറവുതീർന്ന താണാ പദ്ധരിപ്പങ്ങൾ. മനസ്സുംകൊണ്ട് ആ കാവ്യസരണിയോട് ടുക്കാത്തവർക്കും ആ ചിന്താപദ്ധതികളോട് സാഹോദര്യം പ്രഖ്യാപിക്കാത്തവർക്കും ഏറക്കുരെ അപ്രാപ്യവുമാണ്ട് (ബൈകിയെ തന്റെ പുരസ്കാരങ്ങൾ ഇതിനു ദ്വാഷ്ടാനമാവുന്നുണ്ടോ? “കവണയെറ്റാം ചിലർ” എന്ന ബോധത്തിനിടയിലും താൻ സുദ്ധാസം കൈപിടിച്ച് സനാതനമുല്യങ്ങളോടും സംസ്കൃതിയോടും മാത്രമായിരുന്നു എപ്പോഴും അതിനു പ്രതിബോധം. മാറിമാറിവരുന്ന കാവ്യസ്വന്ദര്ഥം അതിനു അനുസരിച്ചുള്ള അനിമുഖ്യമില്ലായ്മ പലപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യരീതികളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഏങ്ങനെ പറയണമെന്നും എന്തുപറയണമെന്നും, പുർണ്ണനിശ്ചിതവും വ്യക്തവുമായ, ദിശാബോധമുള്ള കവിതകളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ. മനുഷ്യനിലും പ്രകൃതിയിലും കവിതയിൽത്തന്നെയുമുള്ള വിശ്വാസത്തിന്റെ കെട്ടബൈജിച്ചമാണ് അതിനു കൂട്.

. തന്റെ കവിചരു പുർണ്ണനിശ്ചിതങ്ങളായ വഴികളിലും സഞ്ചരിക്കുന്നോഴും മറ്റൊളിവർ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പുതുവഴികളെ സഹിഷ്ണുതയോടെ നോക്കിക്കാണുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുപോന്നു കവി. “നാം കടന്നുപോകുന്ന ഇത് കാലഘട്ടി തന്റെ സവിശേഷതകൾ നമ്മുടെ ചുറ്റുപാടുമുണ്ടത്തുന്ന ചലനങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുകയും ശസ്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പുതിയ തലമുറയുടെ കവിത ‘പുതിയ കവിത’ അയിരിക്കും” എന്നും “പുതുമ എപ്പോഴും പഴമയുടെ ഒരു തുടർച്ചയും, പലപ്പോഴും അതിന്റെ ഒരു പുനഃസ്വന്ധിച്ചുയായിരിക്കും; ജീവിതത്തിലും കവിതയിലും” എന്നും കവിതനെ ‘പുതമുദ്ര’കളുടെ അവതാരികയിൽ പറയുന്നുണ്ട്. എറ്റവും പുതിയ കവികളുടെ സ്വഷ്ടികൾപോലും-അതു പിന്തുട രൂന കാവ്യധാര എന്തുമാക്കു - കൗതുകത്തോടെയും സഹിഷ്ണു

തയോടെയും ആണ് വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരി നോക്കിക്കാണുന്നത്. ഒട്ടറെ പുതുകവികളെ അദ്ദേഹം ‘പ്രാണബല’മുള്ള കവികളായി നോക്കിക്കാണുന്നതും ഈ പദ്ധാത്തലവത്തിലാണ്.

(9) “ചിടയില്ലാതൊന്നുമാത്രം അവയ്ക്കിട

ചുട്ടനിശ്ചാസമായത്തീരുമീജിവിതം” എന്നു പറയുമ്പോൾപോലും തന്റെജീവിതംപോലെത്തന്നെ അടുക്കും ചിടയുമുള്ളതാണ് വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരിയുടെ കവിതയും. വഴിതെറ്റിപ്പോകലും യാമാർത്ഥ്യങ്ങളെ കീഴ്മേരുമറിക്കലും മുല്ലവ്യതിചലനവും ഒരിക്കൽപോലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയിലില്ല. തന്റെകാവ്യസ്പര്യയിലെ ഈ സമതുലനത് ഒരുപക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെജീവിതത്തിലെ അച്ഛടക്കത്തെപ്പാലെയും ഔഷിചര്യപോലെയും അന്തർഭീന (inherent) മായ നോയിരിക്കാം. അതു ബോധപൂർവ്വം മാറ്റപ്പെടുന്നില്ല എന്നതുതന്നെന്നയാണ് അതിന്റെ ഗുണബൈശിഷ്ട്യപും.

ആശയങ്ങളുടെ സുതാര്യത (transparency) ആണ് എടുത്തുപറയേണ്ടുന്ന മറ്റാരു ഗുണബൈശിഷ്ട്യം. അനുവാചകനോടും മാധ്യമ തന്താടു മുള്ള അകളുക്കിത്തമായ പ്രതിജ്ഞാബവുതന്നെന്നയാം ഈ സുതാര്യതയ്ക്കുപിനിൽ. കവിത അനുവാചകനേത്തെപ്പോകാതെ, അനുവാചകർ കവിതയേതെടിവരണമെന്നനിർബ്ബന്ധബുദ്ധി, രചനയിലും കാവ്യജീവിതത്തിലും അദ്ദേഹം കൈകൊണ്ടു. തന്റെ സമകാലീനരിൽ ചിലർ കാവ്യസരണിയിലുടെ വിട്ടുവീഴ്ചകൾക്കു വശംവദരായി ഏറെ മുന്നോട്ടുപോയപ്പോഴും തന്നെ കേൾക്കാനുള്ള ചുരുക്കം ആജുകൾ തന്നിലേയ്ക്ക് സ്വയം ആഗതരാകട്ട എന്ന ചിന്ത അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യജീവിതത്തിന്റെ അടിഭാരായാണുക്കായി വർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരിയുടെ കാവ്യസരണിയിലെയും കാവ്യാദർശങ്ങളിലെയും ഈ വിട്ടുവീഴ്ചപാരാഹിത്യം (uncompromising factor) ഒരുപക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളെ സഹൃദയലോകം തിരിച്ചിരുന്നതിൽ കാലതാമസം സംഭവിപ്പിച്ചുമിരിക്കാം.

വെവലോപ്പിള്ളിയും ഇടഗ്രേറിയും പിയും ഒപ്പമണ്ണയും വള്ളത്തൊള്ളും കക്കാടും പുലാക്കാട് രവീന്ദ്രനുമടങ്ങുന്ന പുർവ്വസുരികളുടെ ചെതന്യം പിൻപറ്റുമോശും അവയെ തന്റെ ആത്മചെതനയുടെ പ്രകാശിപ്പിച്ചും തന്റെതുമാത്രമയ മുശയിലുടെ കടത്തിവിട്ട് പോജ്ജലിപ്പിച്ചും ഉൽപ്പുല്ലംകുന്നുണ്ട് വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരി. അവർ പകർന്നുനന്നുകൂടിയ കാവ്യവീര്യം തന്നിലുടെ പ്രവഹിപ്പിച്ച് ആ സമാർജ്ജനത്തെ അദ്ദേഹം സാധ്യകരിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു.

കെടാത്ത പ്രത്യാശയിലുന്നെയും വരണ്ടപോകാത്ത പ്രതീക്ഷകളിലുന്നെയും മനുഷ്യമഹത്തതിന്റെ വിശ്വാസങ്ങളെ മഹനീയാന്ത്യങ്ങളിലെത്തിക്കുന്നു വിഷ്ണുനാരാധാരാജൻനമ്പ്പുതിരിയുടെ കവിതകൾ. കാരും കോളുമടങ്ങാത്ത മനുഷ്യസകടനടുക്കടലിലും പ്രത്യാശയുടെ കെടാവിളക്കുകളാവാൻ കഴിയുന്നവയാണവ.

“നിനക്കുയെരെ ഞാൻ

കൊളുത്തിവെച്ചിടാം

ഒരോറു നക്ഷത്രക്കോടിവിളക്കിതാ” (മാർഗ്ഗതാരക-ഭൂമിഗീതങ്ങൾ)എന്ന് അത് ഉച്ചേച്ചുസ്തരം ഉദ്ദോഗാഷികയും ചെയ്യുന്നു.

* “ചരന്സ്ഥാലാവഹിക്കുന്നു

പണ്ണേഖനിയസുവാങ്ങളെ” (‘മൊഴിമുഴക്കം’- ചാരുലത) എന്ന് ഒളപ്പണ്ണയ്ക്ക് ചാർത്തിക്കൊടുത്ത തിട്ടുരം കവിക്കും ബാധകമാകുന്നുണ്ട്.

താൻ സ്വയം സുഹൃദ്ദകവികൾക്ക് ആരോപിച്ചു നൽകുന്ന വെശിപ്പട്ടങ്ങൾ (attributes) തന്റെ കവിതയ്ക്കുകൂടി പേര്ത്തും ഇണങ്ങുമെന്നറിയാതെ കവി ചാർത്തി കൊടുക്കുന്നതാവാം. തന്റെ തോഴനായ കവി, സി.ജി. രാജഗോപിന്റെ കാവ്യസപര്യയെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെ അതക്കുതാംകുറുന്നുണ്ട്. ‘ചാരുലത’ എന്ന കവിതയിൽ വിഷ്ണുനാരാധാരാജൻ നമ്പ്പുതിരി.

“ചാരേ തഴച്ചു തളിർക്കുന്നു വാക്കിന്റെ

ചാരുലത പുത്തുവാസന വീശുന്നു.

കണ്ണടൻ - അതിൻ വേർപടലം ഇളാതലം

ചെണ്ടുകൾ മുടുമിലിംചില്ല വിണ്ണലം”.

ഈതരം ഒരു വിശ്രാംമാധ്യരിതിക്കും ഭൂമിയിൽ വേരുറപ്പിച്ചുനിന്ന് ദോഖവിലും പടർന്നുപന്തലിക്കുന്ന വിഷ്ണുനാരാധാരാജൻ നമ്പ്പുതിരിയുടെ സമഗ്രകാവ്യസംഭാവനയ്ക്കും ഒരുപക്ഷേ സഹ്യദയലോകത്തിന് തിരിച്ചുനൽകാനുണ്ടാവുക. ലക്ഷ്യവേദിയായി തന്നിലെയ്ക്കുതന്നെ തിരിച്ചെത്തിയ പുത്തുലണ്ട വാക്കിന്റെ “ചാരുലത” എന്ന ബുമരാഞ്ച് പ്രയോഗമല്ലാതെ നമുക്കൊന്നും നൽകുവാനുണ്ടാകില്ല ഈ കവികൾ.

ആശാനും ഉള്ളജ്രുമെല്ലാം പലവട്ടം പ്രകീർത്തിച്ച സ്നേഹമെന്നവികാരത്തെ കവി മറ്റൊരുവിതാനന്തതിലാണ് കാണുന്നത്. അത് തന്റെ ജീവന്റെ ഭാഹവും ‘ദിവ്യദാർശവല്ല’വുമാണെന്ന് കവിപറയും. പങ്കുവെച്ചാൽ കുറയുന്നതോ പങ്കിട്ടുനേബാൾ ഇരട്ടിക്കുന്നതോ അതെന്ന് കവിക്കുതന്നെ തിട്ടവുമില്ല. വിഷ്ണുനാരാധാരാജൻ നമ്പ്പുതിരിയുടെ കവിതയുടെ ആരുഡമോ കവിത പുത്തുലയാണ്

കാരണമാകുന്ന അടിമണ്ണുതന്നേയോ ആകുന്നു ഈ ‘ദിവ്യ ഭാർബലപ്പ്’ അതുകൊണ്ടാണ്.

“പുണ്യമിദ്രാഹമാണെന്ത്”

ജീവ,നിദ്രിവൃദ്ധഭർബലപ്പ്-

മെൻ മൃതിയെജജയിക്കുന്ന

ശസ്ത്രവും മന്ത്രവുമല്ലോ.

പകുവെച്ചാൽ കുറയുന്ന

തകമോ, പൊൻതിരിനുറു

പകിട്ടുനോൾ ശതജാല

ചിന്തിട്ടുമഗിയോ സ്നേഹം?” (സുഭദ്രാർജ്ജു നം- സ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ചാരു ഗീതം) എന്ന് കവി സന്ദേഹിയാ കുന്നത്.

സ്നേഹാഗിയിൽനിന്ന് സ്നേഹാഗിയിലേയ്ക്ക് പടരുന്ന, ഗാണ്ഡിവിധിയിലും സർബ്ബചൈതന്യമായി തുടർന്നുവരുന്നവർകളിൽ കവിതയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

പടരുമഗിയിൽ നിന്നു

പടരുമഗിയിലേയ്ക്കു

കുതിക്കുമെന്ത് ഗാണ്ഡിവിം

യരിച്ച സർബ്ബചൈതന്യം”

ജീവികൾക്കാക്കയും ജീവാധാരമായി നിൽക്കുന്ന പ്രപഞ്ചത്തിന്തെ തോട്ടും ഉള്ളിലും ഇണക്കുന്ന ‘രതി’യെന്ന നേരിനെ തിരിപ്പിച്ചു സന്യാസമന്ന വർക്കലത്താൽ പൊതിയാനാഗഹിച്ചില്ല കവി, ജീവിതത്തെ. കവി തുറന്നുകാണിക്കുന്ന അനുരാഗപ്പരംഖാ ത്രിടർക്കാളിക്കുന്ന അർപ്പജ്ജുന്നെന്ത് മനസ്സിനോട് ഒരുപങ്കേക്ക കവിമന സ്ഥിരുന്നും താഭാത്മ്യം (empathise) പ്രാപിക്കാതിരിക്കാനാവുന്നില്ല. ‘വിരക്തി ഒരുക്കാലത്തും എന്നെ ആകർഷിച്ചിട്ടില്ല’ എന്ന് കവിതനെ പറയുന്നുമുണ്ട്. ‘ശ്രീവല്ലി’യുടെ ആമുഖത്തിൽ ‘സുഭദ്രാർജ്ജു നാ’ത്തിൽ ഒരല്പംകൂടി കടന്ന്

“തകരട്ടനിലെപ്പാഴാം

ജടയും ഭേദമവും” എന്നുകുടി അത് മുന്നോട്ടുപോകുന്നുമുണ്ട്.

വാക്ക് കവിക്ക് സർവ്വസമാണ്. പാകമായ പരുവമൊത്ത വാക്ക് അധീനമാക്കുന്നവനാണ് കവിയെന്ന് അദ്ദേഹം പറയും. കവിയെ. കല്പാന്തലോചന(10)നായിക്കാണുന്നു എന്നുമാത്രമല്ല; ചരംസ്സുകൊണ്ട് വാക്കിനെ കൂടിവെകലാണ് കവിത(11)എന്നും

അമ്പേഹം പറയും. രാപ്പകൾ ശ്രദ്ധപ്രാർത്ഥനയായി ശാന്തിപകർന്ന താൻ കവിക്കു വാക്ക്. വാക്കിന്റെ ചാരിത്ര്യം പരിരക്ഷിക്കാനുള്ള ബാധ്യതയും കവി ഏറ്റൊക്കുന്നുണ്ട്.

“ ഒരു വാക്കിൻ നിറവും നിറവും
രൂചിയും മണവും മാർദ്ദവവും
ഉള്ളിൽനുണ്ടോ, ചോരായാമം
ചെൽകെ മനസ്സാമ്പുമെരിച്ചും,
ചിന്തേതിട്ടാണ്ടു പിടിച്ചും,
ചിതമാകാണ്ടാകേ മാറ്റിയും,
ഒരു ചെറുയതിഭംഗം വന്നാൽ
പിഴതിർത്തും, പ്രകരണശുഖികൾ
ശുഭനീതികൾ പാലിച്ചും, പൂല-
രാളി വാതിലിൽ മുട്ടുംവരെയും
പകലാക്കുന്നു ഞാൻ രാവിനെ
ഒരു ചെറുവാക്കിൻ ചാരിത്ര്യം
പരിരക്ഷിച്ചീടാൻ മാത്രം!”

‘ഒരു സ്വകാര്യക്കത്ത്’ (ഇന്ത്യയെന്ന വികാരം)

വാക്കിനെ ഇത്രമാത്രം ശ്രദ്ധയോടെയും കൃത്യനിഷ്ഠംയോ എയും കവി പരിരക്ഷിക്കുന്നുണ്ടെന്നത് ഓരോ അനുവാചകനും മറ്റു കവികളും അവശ്യം അറിയേണ്ടതും അനുധാവനം ചെയ്യേണ്ടതുമാണ്.

വാക്കിനോടു മാത്രമല്ല; ചുവന്ന സ്ത്രീനോടു മുള്ളം ആത്മ സമർപ്പണം നിശ്ചിക്കാത്ത ഒരുക്കവിതപോലുമുണ്ടാവില്ല വിഷണുന്നു രായണാൻ നമ്പുതിരിയുടെ കാവ്യജീവിതത്തിൽ! ‘നീ വന്നു’ എന്ന കവിതയിൽ.

“കല്ലു പിളർന്നുന്നേ വാക്കിതാ, വന്നു നീ
വന്നു നീയെന്നു പുളയ്ക്കുന്നു പായുന്നു
പണ്ണുപ്പണം നീർത്തനന്നുന്നേ മാതിരി.
സ്നേഹവാസല്പ്യാനുരാഗ പികാരങ്ങൾ
മോഹവിഷാദഭയങ്ങൾ ചിനുചിനെ
എഴു നിറങ്ങളിണ്ടു കതിർക്കുന്ന
മാണിക്യമായതു മൗലിയിൽ ചുട്ടുന്നു...”
എന്നു പറയുന്നുണ്ട്.. മുരടിച്ച ശീലങ്ങളുടെ കല്ലുപിളർന്ന്

വാക്ക് ഫലംവിടർത്തി അനന്തനെപ്പോലെ സ്വന്നേഹവാസല്യങ്ങളും രാഗവിരാഗങ്ങളും മോഹവിഷയങ്ങളും എഴു നിറങ്ങളുമണിഞ്ഞ് ഉള്ളം കതിർപ്പിക്കുന്നോൾ വാക്കിനെ മാണിക്യമായി മാലിയിൽ അടിമാനപുർഖും ചുടുകയല്ലാതെ എന്തുചെയ്യും കവി?

1. പരിക്രമത്തിന്റെ ആമുഖം.

2. വഴികാട്ടിയല്ല ചെറുതുണ്ടാത്തമെൻ കവിത;

പടകുട്ടുമാർപ്പുവിളിയോ

ഉയിർ കയ്യച്ചുപോം കൊടിയ നെനരാശ്യമോ പുളിക്കം

അരംഭാണിട്ടുന്ന രതിയോ

കൊതിയോടു തേടിയണയും പഴയ ചണ്ണാതി!

മൊഴിയിൽലിവാൻ പൊരുക്കു

എൻകൈകക്കുടനായിൽ നിനക്കു തരുവാനുള്ള-

തെന്നേ മെയ്യച്ചടക്കമാത്രം

3. സുഗതകുമാരി, അയ്യപ്പണികൾ, മാധവൻ അയ്യപ്പത്ര, എം.എൻ. പാല്യർ, ആർ. രാമചന്ദ്രൻ, എൻ.എൻ. കുക്കാട്, വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പതിരി, ആറുഡുർ റവിവർമ്മ, ചെറിയാൻ കെ. ചെറിയാൻ.

4. കർമ്മബന്ധം- ഭൂമിഗീതങ്ങൾ.

5 ചാരേ കുശലമോതുന്നി-

താരോ തേജസ്വിമാർ ചിലർ

പ്ലും പരക്കന്നാം -തുവൽ

ഒപ്പും നമ്മൾ,കക്കാരേ നിറം. -ഒരു ദേശാടനപ്രശ്നം (ശ്രീവല്ലി)

6. ഒരു ദേശാടനപ്രശ്നം (ശ്രീവല്ലി)

7. എൻ്റെ പേരുകൾ (ശ്രീവല്ലി)

8. ഗാന്ധിയമാടത്തിന്മേൽ ചാവറ്റില്-

ക്കുരുവിപോലെ ചിലയ്ക്കാൻ വരിക നീ!

ഒരുവനും ചെവി നൽകായ്ക്കില്ലും ചില-

ചുഡയതുകാല്പനാലോലപ്പത്തങ്ഗളിൽ!

കവണ്ണനയും ചിലർ ബലിക്കല്ലിലെ

കുറിയ വറു നിനക്കു ഭിക്ഷാനമാം.

അറിയുകാത്മാവിൽ നിന്നെമാഴിത്തെല്ലു തന്നെ

നിവില്ലുംകക്കാണിട്ടുന്നു വിശാതമകൻ (എൻ്റെ പേരുകൾ -ശ്രീവല്ലി)

9. മാർഗ്ഗതാരക (ഭൂമിഗീതങ്ങൾ)

10. സുഖദാർശക്യുനം- സ്വാതന്ത്ര്യത്തക്കുറിച്ചാരു ശീതം

11. ജയമോതുന്നു ധർമ്മജനനീ

കവി കല്പാന്തലോചനൻ. (ജയം- ഇന്ത്യയെന്ന വികാരം)

12. അതിനുമുകീത ചരന്ത്രാർഥം

വാക്കിനെക്കുടിവെയ്ക്കവേ

നാധിനുഭ്രാന്തിലും വായ്പു

ജീവിതാനന്ദമാം ശൃംതി (വള്ളത്തോളിന്റെ ചെവി- ആരംഭകം)

ഡേവാനും ഭക്തനും -കൃർമ്മകാലസംവാദം
പി.മധു

“ഇപ്പാൾ ഞാൻ ആമയാകുന്നു,
നിനക്കീകരാലമെങ്ങനെ?”

“ആദിമീനിന്റെ കാലംപോത്
ഇരുൾ, മോഹം, സുവം, ശമം”.

“എന്നിൽ നീ വിശ്വസിക്കുന്നോ?”

“ഇല്ലില്ലശരണാഗതാ,
നിന്നിൽ ഞാൻ വിശ്വസിച്ചുനാൽ
രണ്ടായ് നമ്മൾ മുറിഞ്ഞിട്ടും.

“എന്താണു നിന്റെ വിശ്വാസം?”

“നൗം വാഴുന്നതിൽ സുവം;
ഞാനും നീയും തിരച്ചാർത്തും
നൗം മാറുന്ന സ്ഥലയും”.

“നീയെൻ പ്രാണപ്രിയൻ നുനം
അനന്യാനന്ദബന്ധിതൻ
നിന്നില്ല നിരവേദ്ധം ഞാൻ
വരും ചോദിച്ചുകൊള്ളുക”.

“വരംവേണ്ട, വരിഞ്ഞെന്ന
പുണ്ണംനോന്നാകലിയാൽ മതി,
നീതിന മണ്ണിലെന്നെന്നാൻ
കാണും കണ്ണാകലിയാൽ മതി”.

“അവതാരങ്ങളുണ്ടി?”

“അതു നിന്നകാര്യമല്ലയോ?”

“എന്നുവച്ചാൽ?”

“അതേതാട്ട,
നിന്നിലാണെന്നു ചോടുകൾ”

“വേഷങ്ങൾ മേലിൽ നിന്നേയും

എന്നു കോലത്തിലാക്കിട്ടും

ആഗ്രഹമകുടം ചുട്ടും

നിന്റെ മനസ്സിരസ്സിനി.

പെ.ഡി.എന്നായ നാം തമ്മിൽ

വിവരം പകുവയ്ക്കവേ,

ക്ഷരമക്ഷരമായീടും

തുണ്ടം സവുർണ്ണഗ്രഹാളവും.

മഹാപ്രസ്ഥാനം

വി.ഗീത

ഇതാണിതാണെന്ത് പാത,
തടയായ്ക്കെന്ന, യെൻസവേ!
വെളിച്ചും കാത്തുനിൽക്കുന്നു
പടികൾ, വഴിമാറുക!

എറെനാളായൊരുങ്ങുന്ന
യാത്രയ്ക്കായി സക്തതുകം
മാർഗ്ഗമേതെന്നുതേരാതെ-
യല,ഞ്ഞുഴറിയക്ഷമം
കരുതീടിന പാമേയം
-കർമ്മഭാരം-കാനകവേ
കരുതിഞ്ഞാ,നിനിക്കാല-
മായില്ല യാത്രയാകുവാൻ?
കർമ്മബുദ്ധിജീവനപ്പാൻ-
ചങ്ങലക്കട്ടിലാഴ്ത്തവേ.
പിന്തിരിഞ്ഞതാനുനോക്കാതെ
കുതറിപ്പാഞ്ഞുപ്പോനു ഞാൻ!
ചക്രവാളമാച്ചിട്ട്
വാതിൽത്തളജിത്തുറന്നു ഞാൻ
പോകും; പ്രഭഞ്ചം പുമൊട്ടായ്
നിന്ന സൈക്കതഭൂമിയിൽ
തുശഞ്ഞുനീങ്ങും കാലത്തിൻ
കളിയോടത്തിലേറിഞ്ഞാൻ
സുരുന്നും ചാന്ദനും പിച്ച-
വച്ച് പാടുകൾക്കണ്ടിട്ടും
വെളിച്ചും പടിവാതിൽക്കൾ
വന്നുരക്കെ വിളിക്കയായ്
വരു വരു നീ നിർഭീകം
പിന്നിൽ; ഞാൻമുന്പിലില്ലയോ?
കനകുമിരുളിൽ കയ്യിൽ
മുറുക്കത്തുങ്ങിയെക്കില്ലും
പോകുവാൻ നേരമാകുന്നു
വിടന്തിക്കുകനീ, സവേ!
പുറപ്പുടട്ട വേഗം ഞാൻ
വെളിച്ചും കാത്തുനിൽക്കയായ്
തരു മടിക്കാതെ ഭാണ്ഡിയം
അനുയാതയ്ക്കാരുണ്ടാലാ!

പഴയ ചില യാത്രകൾ

കെ.ലാൽ

എഴുപ്പുലർച്ചകൾ, വഴുക്കുംവയൽവര-
സാമ്പത്തിലിരുട്ടിനെമുറിക്കും കൂദച്ചുട്ടിന്-
തീയിഞ്ഞ പേടിക്കണ്ണ്; “കാണിച്ചുതരാം കടൽ...”
തോളത്തുകിടത്തുവോളച്ചുഞ്ഞ -സ്വകാര്യങ്ങൾ.
പാളത്തിൽക്കേരുന്നേരമകലെ സ്റ്റോഷൻമുറ്റ-
താലസ്യമാണ്ടുനിൽക്കുമയനിമരക്കാവ്
ദുരത്താരാധകള്ള്; പാതിരാപ്പുള്ളിന് ചില,-
പ്ലാരോക്കയാണീപ്പുലർവണ്ടിക്കു ചെവിയോർത്ത?
ലോഹഗന്ധത്തിന് തപ്തശാസങ്ങൾ, ചുളംവിളി;
സ്വനേഹത്തിൽപൊതിഞ്ഞാരോ നീട്ടിയ മിംബയികൾ
ചാർമ്മിനാർപ്പുകയ്ക്കുള്ളിൽ കുരുങ്ങിപ്പോയോരോർമ്മ-
ചാലുകളിൽപ്പിരിച്ചെടുക്കും ജവാൻ, യുദ്ധ-
വാർത്തകൾചവയ്ക്കുന ഗോസായി, പഴംപാട്ടിന്
ചാട്ടുള്ളിനെഞ്ഞത്രുമൊരുവൾ, പിന്നപ്പിനെ....
ചാടുകൾ തെരിക്കുവോളുച്ചത്തിലുരുക്കിന്ന്
ചാവുഗീതകം- കണ്ണിലുറക്കം ചൊരുക്കുവോൾ,
“കാണുകകടൽ കുണ്ണേത,യകലെ..” പരുക്കനൊം
താതഞ്ഞസ്വരം, കാതിലുരയും ശ്രദ്ധു, ചെറു-
കാറ്റിലുടൊഴുകിവന്നത്തുന മീനിന്മണം.
യാത്രകൾ കൊണ്ടുചെന്നുതള്ളിയന്നഗരത്തിന്
നോക്കെന്നതാദ്യരം, റയിൽപ്പാതകൾ സമാനരം
കാഴ്ച,ശബ്ദങ്ങൾ, പേടിപ്പെടുത്തും സ്റ്റോഷൻ, ചുറ്റു-
മാർത്തലച്ചീടും ജനസമുദ്രം, അതിൽവീണാം-
രാർദ്ദചിത്തനാം കുട്ടിയുണ്ടിനുമുള്ളിൽ, ചില-
യാത്രകൾപ്പോലെ നീളുന്നുഗൃഹാതുരം.

ഗാസിയുടെ ഹിന്ദ് സ്വരാജ്ഞ
അതിജീവനത്തിന് ഒരു കൈച്ചുണ്ടി

കെ. അരവിന്ദാക്ഷൻ, പുർണ്ണാദയ
ബുക്ക് ട്രസ്റ്റ്, കൊച്ചി - 18. വില: 60.00

മാനവസമൂഹത്തിന്റെ അത്യാവശ്യത്തിന് - അത്യാഗ്രഹ പുർത്തി കല്ലേ - വേണ്ടതോക്കെ ഈ ഭൂമിയിലുണ്ട് എന്ന് ഒരു ഗാസിയൻ വചന മുണ്ട്. അത്യാർത്ഥത്തിയരുത് ("മാ ശുമ") എന്നുപദേശിക്കുന്ന ഈശാ വാസ്യാപനിഷദ്ദത്തോളം ചെന്നെത്തുന്നു, ഈ ആദർശത്തിന്റെ അടിവേൾ. ഗാസിയുടെ ഹിന്ദ് സ്വരാജ്ഞ എന്ന സങ്കല്പം പട്ടംതുയർത്തി തിട്ടുള്ളത് ഈ അടിത്തിയിലാണ്. ആസക്തിയിൽനിന്ന്, അത്യാർത്ഥത്തി യിൽ നിന്ന് ഉള്ള മോചനമാണ് സ്വാതന്ത്ര്യം. ഇന്ത്യൻ പരിപ്രേക്ഷ്യ ത്തിൽ ഈ സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് 'ഹിന്ദ് സ്വരാജ്ഞ'. ഇന്ത്യയിൽ ഈ സ്വാതന്ത്ര്യ സങ്കല്പത്തിന്റെ നേർവവെളിച്ചും ഈന്ന് പാതാളാന്തരാമിസ്വത്തിലേയും ചവിട്ടിത്താഴ്ത്തപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്തയർമ്മം ചെയ്തിട്ടായാലും ശരി, രത്കാവുന്നതെ സവഭത്യു വാതിക്കുട്ടുക എന്നതുമാത്രമായിരിക്കുന്നു നമ്മുടെ ദിവ്യ സപ്പനം. വൻവ്യവസായങ്ങളാണ് പുരോഗതിയുടെ അട യാളം എന്ന കാഴ്ചപ്പൂർക്ക്, അഴിമതി എന്ന കേവലപദം നിസ്സാരമാക്കുന്ന കോടിക്കോടികളുടെ പൊതുമുതൽ കൂട്ടക്കവർച്ചു, പരമോന്നത നീതി പീംഞ്ഞളിൽപ്പോലും ചോരപ്പാടുകൾ - ഈ പ്രചബന്ധാട്പഹാസങ്ശകിട യിൽ ഗാസിയുടെ നേർത്ത മിചിനീരുമ്പനു വിശുന്ന ക്ഷേണിസ്വരം ആരു കേൾക്കാൻ? ഇവിടെയാണ് കെ. അരവിന്ദാക്ഷൻ "ഹിന്ദ് സ്വരാജ്ഞ" എന്ന ചെറിയ മഹാഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രസക്തി. ഈ കന്ത്രക്കട്ട വായന കാരംന്റെ ആരമ്മാവിൽ പൊള്ളുള്ളേർപ്പിക്കുന്നു; അവന്റെ ഉറക്കത്തിന്റെ കണ്ണുകളിൽ തിള്ളയ്ക്കുന്ന അശ്വി ദ്രവം കോരിയെണ്ണിക്കുന്നു. അപ്പോഴും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു: "ഹിന്ദ് സ്വരാജ്ഞ" വായിക്കാതിരിക്കുന്നേം. ഞാൻ ചെയ്യുന്നത്, കാലത്തിന്റെ, വരും തലമുറയുടെ മുന്പിൽ ചെയ്യുന്ന, ഒരു കാലത്തും മാപ്പില്ലാത്ത, മഹാപരാധമാവും.

ഗ്രോക ബിപ്പതി

കോയിക്കുന്നം രാധാകൃഷ്ണൻ; നിർമ്മാർജ് പബ്ലിഷേഴ്സ്,
കായം കുളം. വില: 75.00

വിവിധ സംസ്കൃതചരിത്രസ്ഥൂകളിലുള്ള ഇരുപത്തഭ്യു കവിതകളുടെ
സമാഹാരമാണ് കോയിക്കുന്നം രാധാകൃഷ്ണന്റെ “ഗ്രോക ബിപ്പതി” അമി
തമായ കവിയശോഭിലാപമോ അംഗീകാരമോ എന്നും ഇല്ലാതെ വിനിത
പ്രകൃതിയാണ് രാധാകൃഷ്ണന്ന്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ഏകാല്പന്നങ്ങളാൽം
കവിതയെല്ലാത്തിയിട്ടും ഇപ്പോഴാണെന്നോ ഒരു സമാഹാരം പ്രസിദ്ധിക
രിക്കുന്നത്; അതും മറ്റു പലരുടേയും പ്രേരണയാലും. തന്റെ സിദ്ധിക
ഉള്ളാറിച്ചും പരിമിതികളുള്ളിച്ചും ദാർശ്യല്ലാങ്ങളുള്ളിച്ചും വ്യക്ത
മായ ബോധമുണ്ട്, അദ്ദേഹത്തിന്. ഭാഷാ ശൃംഖലയിൽ നിഷ്കർഷിക്കുന്ന
സഹ്യദയന് ശ്രീ. രാധാകൃഷ്ണന്റെ ചില പ്രയോഗങ്ങളോട് വിപ്രതിതി
തോന്നാം. “കിനാവാകുന്നുണ്ടനീടവേ” “വ്യാതി വേണ്ടി വിടോ
തുങ്ങി”, “പ്രകൃതിയുടതിർവിട്ടുള്ളതാം”, “പ്രായാജീർണ്ണത്”, “വേരുടങ്ങ
നുണ്ടന്” തുടങ്ങിയവ ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ മാത്രം.

Weeping Womb (Poems)

P. L. Sreedharan Parokkod, APH Publishing Corporation,
New Delhi. Rs. 495/-

മലയാളത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും ധാരാളം കവിതകളും തിയിട്ടുള്ള
കവിക്കാണ് ശ്രീ. പി. എൽ. ശ്രീയരൻ പറോക്കേഡ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ 134
ഇംഗ്ലീഷ് കവിതകളുടെ സമാഹാരമാണ് വിസ്തിംഗ് വുംബ്. സാമൂഹിക
ജീവിതത്തിലെ ധർമ്മച്ചൂതിയുടെ നേരായുള്ള അടങ്കാത്ത അമർഷ
മാണ് ശ്രീയരൻ്റെ കവിതകളുടെ സാമാന്യമായ അന്തർഭാര. പാർശ്വവ
ത്ക്കാരിക്കപ്പെട്ട ജനവിഭാഗത്തിന്റെ നേരായുള്ള അനുകവയും അവരോ
ടുള്ള അനിതിയുടെ നേർക്കുംളുള്ള ധാർമ്മിക രോഷവും ആ അന്തർധാ
രയ്ക്കു ശക്തിയും ചെതന്യവും നൽകുന്നു. ‘കാലത്തിന്റെയും ഉണ്ണ
യുടേയും കവിത’ (Poetry of time and reality) എന്നാണ് ശ്രീയരൻ്റെ
കവിതകളെ, അവതാരികയിൽ, ഹരിഷ് ടാക്കുർ (Harish Thakur, New
Delhi, Shimla) വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. ഇന്ത്യൻ ഇംഗ്ലീഷ് കവിതയിലെ
പ്രമുഖസാരങ്ങളിൽ എന്നാണ് ശ്രീയരൻ്റെതന്നും, അദ്ദേഹം നിരീക്ഷിച്ചി
ടുണ്ട്.

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ

Kottakkal
ayurveda

നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒരഷ്യസംസ്കാരം

ആരോഗ്യസംരക്ഷണത്തിന് ലോകമിന്ന് ഉദ്ദേശനാക്കുന്നത് ആയുർവൈദത്തിലേക്കാണ്. കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ ആയുർവൈദത്തിന്റെ നവോത്ഥാനത്തിന് വഴിത്തെളിച്ചത് വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിയർ ആണ്. 1902-ൽ അട്ടേലം സ്ഥാപിച്ച കോട്ടയ്ക്കൽ ആരൂർവൈദ്യശാലയാണ് ലോകമുപടത്തിൽ ആയുർവൈദത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തിയത്.

ആധികാരികമായ ആയുർവൈദം

വൈദ്യരത്നം പി.എസ്. വാരിയരുടെ

ആരൂർവൈദ്യശാല

ESTD 1902

കോട്ടയ്ക്കൽ-676 503, കേരളം

Tel: 0483-2808000, 2742216, Fax:2742572, 2742210

E-mail: mail@aryavaidyasala.com / avsho@sancharnet.in

Web: www.aryavaidyasala.com

കോട്ടയ്ക്കലും ഡൽഹിയിലും ആലൂവഡിലും കൊച്ചിയിലും (ത്രിക്കാക്കര) ആശുപദ്ധതികൾ ▶ കോട്ടയ്ക്കലിൽ ചാലുവിഡി ഹോസ്പിറ്റൽ ▶ കോട്ടയ്ക്കലും കണ്ണിക്കലുടും ഓഷധനിർമ്മാണം കെട്ടികൾ ▶ അണ്ണാറുറിലിയികം ശാസ്ത്രീയ ഔഷധങ്ങൾ ▶ ഗവേഷണത്തിനും പ്രസിദ്ധിക്കുന്നതിനും പ്രശ്രൂതകം വിഭാഗങ്ങൾ ▶ ഔഷധത്തോടും ▶ ഔഷധസസ്യഗവേഷണകേന്ദ്രം ▶ ആയുർവൈദപരമാന്തരാക്കുന്ന വൃജനാശം ▶ 20 ശാഖകൾ, 1200 - റിപ്പബ്ലിക്കൻഗ്രാമ പി.എസ്.വി. നാട്യാശാലം ▶ വൈദ്യാർഥം പി.എസ്.വി.എസ്.ബി. മാലിയൻ ഭൂപിലം